

Kasr-ı Arifan

ISSN 1307-7902

9 771307 790000

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

"İnsanlar içerisinde iman edenlere düşmanlık bakımından en şiddetli olarak Yahudiler ile şirk koşanları bulacaksın..." (Maide: 82)

*** Efendi Hazretleriyle Görüşmelerim**
Ahmet Mahmut ÜNLÜ (Cübbeli Hoca)

*** Röportaj: Mustafa ÖZCAN - Ahmet VAROL**

*** İslâm Ülkeleri Derhal Müdahale Etmelidir...**

*** Ashâb-ı Uhdud'dan Ashâb-ı Gazze'ye**

*** Duâ Âdâbı**

Editörden

Bir kez daha Siyonist Yahudinin vahşetine tüm dünya şahid oldu. Ne çekilme çağrılarına kulak verdiler ne de BM kararlarına uydular, hak-hukuk tanımadan büyük-küçük, kadın-erkek ayırımı yapmadan katliama tüm şiddetiy-le devam ettiler. Vahşilikten de öte, adeta kudurmuş-çasına Gazze halkının tepesine bomba yağdırdılar; yaktılar, yıktılar, katlettiler...

Havadan, denizden ve karadan yapılan saldırılarla Gazze yerle bir edildi. Bombaların ve füzelerin isabet ederek öldürdüklerinin dışında, kim bilir kaç Filistinli de enkaz altında kalarak can verdi.

Bu saldırılarda, kameralara ve fotoğraflara yansayanlardan gördüğümüz kadarıyla özellikle çocuklar ve bebekler öldürüldü. Zaten ilk bombardıman çocukların okuldan dağıldığı saatte yapılmamış mıydı? Musa (Aleyhisselam)ın doğmasına engel olmaya çalışan bebek katili Firavun misali, 21. asrın Firavunluğuna soyunan bebek katili Siyonist Yahudiler de, Gazze'de nice bebekleri katlettiler. Nice yavruları da, anasız-babasız yetim bıraktılar.

Filistin'deki çocuklar... Oyuncakları; sapan taşları, mermiler, bombalar... Acaba onların hiç oyuncak bebekleri ve arabaları olmuş mudur?..

Gazze'de yaşanan bir dramdan söz etmek istiyorum.

Siyonist Yahudi Gazze'yi bombardımana tutup ateşe vermiş, her taraftan bomba sesleri duyuluyor. Bir anne, acıkan çocuklarına yemeleri için bir şeyler hazırlamaya çalışıyor, tabi her an sofranın ortasına bir bomba düşebileceğinin bilincindedir. Baba evladını bakkala gönderiyor, muhtemelen ekmeğ alsın diye... Çocuk dışarı çıkıyor, birkaç dakika geçmeden büyük bir gürültü duyuluyor ve mahalle yıkılırcasına sarsılıyor. Anlaşılan o ki çok yakınlarla bir bomba düşüyor.

Baba "acaba düşen bomba ciğerparemi oğluna da isabet etti mi?" endişesiyle yerinden fırlıyor ve yüreği burkularak sokağa atıyor kendini. Sokaktaki manzarayı görünce o bomba yüreğinde bir kez daha patlıyor aynı şiddetiy-le... Çünkü bebek katili Siyonist Yahudinin attığı o bombanın tesiriyle yavrusu para parça olmuş, çocuğunun parçalanmış bedeni de sokağın dört bir yanına saçılmış.

Acılı babanın ağzından iniltiy-le şu dua dökülüyor:

"Ya Rabbi! Benim yavrumu, ciğerparemi nasıl parça parça ettilerse, Sen de onların devletlerini böyle parça parça et!!!"

Bu ahlar, yapılan bu dualar elbette yerde kalmayacak. Bu lanetler elbette adresini bulacak. Atalarımız "**Mazlumun âhi indirir şâhi**" diye boşuna dememişler.

Tüm dünya müslümanları zalimlerin helâki için dua ediyor. Dua çok muazzam mânevî bir destektir. Müminin silahıdır. Hem öyle bir silah ki, şartlarına göre yapıldı mı, atom bombasından daha etkili olacağından şüpheniz olmasın.

Selçuklu Sultanı Aleaddin, şehrin kalesini tamamladığında Mevlânâ'nın babası Bahaüddîn Veled hazretlerinden bu kaleyi görmesini ve bir değerlendirme yapmasını ister. Bahaüddîn Veled hazretleri kaleyi görür ve fikrini şöyle ifade eder:

"Sel felaketlerini, düşman akınlarını önlemek için fevkalade güzel ve muhkem bina edilmiş. Lakin mazlumların, ezilen insanların dua oklarına karşı herhangi bir tedbir aldın mı?! Çünkü onların dua okları değil bu kaleyi, binlerce kale burcunu deler geçer ve memleketini harabeye çevirir.

En iyisi sen, adalet ve iyilikten kale burçları yap. Hayırlı dua orduları oluştur. Zira memleketin, hatta dünyanın güven ve huzuru bu ordularla sağlanır."

Demek ki adalet ve iyilikten kale burçları, dua orduları olmayan zalimler kesinlikle muvaffak olamayacak ve sonunda helak olup gideceklerdir.

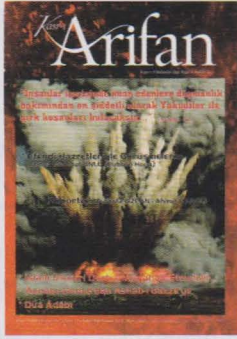
Rabbimizin "**Muhakkak müminler kardeşdir.**" âyetiyle bizleri kardeş ilan ettiği Filistinli Müslüman kardeşlerimize duaya devam edeceğiz. Evet ateşkes yapıldı ve vahşet şimdilik durdu ama bu güne kadar olduğu gibi bundan sonra da dualarımız ve maddî desteğimiz durmayacak inşallah. Çünkü yakılan, yıkılan, hayalet şehir haline getirilen Gazze'deki yaralar esas bundan sonra sarılmaya başlayacak. Ve kısa zamanda da bu yaraların sarılacağına tüm kalbimle inanıyorum. Hele kendileri küçük ama yürekleri kocaman yavrularımızın, Filistindeki çocukların göz yaşları dinsin diye kollarından bileziklerini, kulaklarından küpelerini çıkarıp seve seve verdiklerini gördükten sonra...

Gazze'deki Müslüman kardeşlerimizi Rahman olan Allah'a emanet ederken, arşı titretecek vahşete imza atan bebek katili Siyonistleri de, Zü'ntikam olan Rabbime havale ediyorum...

M. Özsimsekler

mustafaozsimekler@arifandergisi.com

Şubat - 2009

Sayı: 17

Yıl: 2

ISSN NO: 1307-7902

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu

Yazı İşleri Müdürü

Bekir ÇALI

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Pazarlama - Dağıtım

Hakan SELÇUK

Grafik Uygulama

Selçuk ESER

Reklam

Hakan SELÇUK

Abone Sorumlusu

Fatih CAN

Yurtiçi Abonelik Bedeli (yıllık)

60 TL.

Yurtdışı Abonelik Bedeli (yıllık)

65 Euro / 90 \$

Abonelik için Banka Hesap No

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-1 No. Hes.

Kuveyt Türk (Bahçelievler Şubesi) 734218-2 No. Hes.

Albaraka Türk (Bağcılar Şubesi) 465001-1 No. Hes.

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-101 (\$) No. Hes.

Iban No: TR08 0020 6000 6000 5321 0501 01

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-102 (Euro) No. Hes.

Iban No: TR78 0020 6000 6000 5321 0501 02

Posta Çeki

Posta Çeki 5496163 Bekir ÇALI

Adres

Fevzi Çakmak Mahallesi Dağyolu Caddesi

2/1 Sokak Yılmaz İŞ Merkezi No: 1/5

Bağcılar / İSTANBUL

Telefon: 0212 634 01 71

Faks: 0212 634 01 90

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

MİLSAN

Cemal Ulusoy Cd. No: 38/A

Bahçelievler / İSTANBUL

Tel: 0212 471 71 50

* Dergimizde yayınlanan yazı, reklamların sorumluluğu yazanına ve reklam verenine aittir.

EFENDİ HAZRETLERİYLE GÖRÜŞMELERİM

Ahmet Mahmut ÜNLÜ, Efendi Hazretleriyle Görüşmelerim kitabının yazarı. Bu kitabın içeriği, Efendi Hazretleriyle yapılan görüşmelerin detaylı bir anlatımıdır. Kitap, İslamî konulara değinerek, günümüzün sorunlarına ışık tutmaktadır.

Efendi Hazretleriyle Görüşmelerim
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

04

Mustafa İslamoğlu Ye'cüc ve Me'cüc'u da İnkâr Ediyor
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

10

Mustafa İslamoğlu'nun, Ye'cüc ve Me'cüc'ü inkâr ettiğini söylemesi, İslamî konulara değinerek, günümüzün sorunlarına ışık tutmaktadır. Bu kitabın içeriği, İslamî konulara değinerek, günümüzün sorunlarına ışık tutmaktadır.

İslâm Ülkeleri Derhal Müdahale Etmelidir... kitabının yazarı. Bu kitabın içeriği, İslamî konulara değinerek, günümüzün sorunlarına ışık tutmaktadır.

İslâm Ülkeleri Derhal Müdahale Etmelidir...
Mehmet TALÛ

14

Ölü Bir İş Yapabilir mi ve Diriye Yardım Edebilir mi?
Hüseyin AVNÎ

18

Ölü bir iş yapabilir mi ve diriye yardım edebilir mi? Bu kitabın içeriği, İslamî konulara değinerek, günümüzün sorunlarına ışık tutmaktadır.

Mü'min olmak, Kur'an ve eğitim konularına değinerek, günümüzün sorunlarına ışık tutmaktadır.

Mü'min Olmak, Kur'an ve Eğitim
Ali Ulvi UZUNLAR

22

Ashâb-ı Uhdud'dan,
Ashâb-ı Gazze'ye
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

26

Ashâb-ı Uhdud'dan Ashâb-ı Gazze'ye kitabının yazarı. Bu kitabın içeriği, İslamî konulara değinerek, günümüzün sorunlarına ışık tutmaktadır.

Duâ Âdâbi kitabının yazarı. Bu kitabın içeriği, İslamî konulara değinerek, günümüzün sorunlarına ışık tutmaktadır.

Duâ Âdâbi
Adem ŞENER

30

Röportaj: Mustafa ÖZCAN
Ahmet VAROL
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

32

Allah Rasûlü Bizim için En
Güzel Örnektir
Ömer DÖNGELOĞLU

40

"Kur'an Mesajı" mı yanlışlar
kumkuması mı?
Ali EREN

42

Osmanlı'dan Bugüne
Gazze'nin Feryadı
Ahmet BOZDOĞANLI

46

Mutlu Olmak için Mevcudu
"Kabullenmek"
Hamdi KALYONCU

52

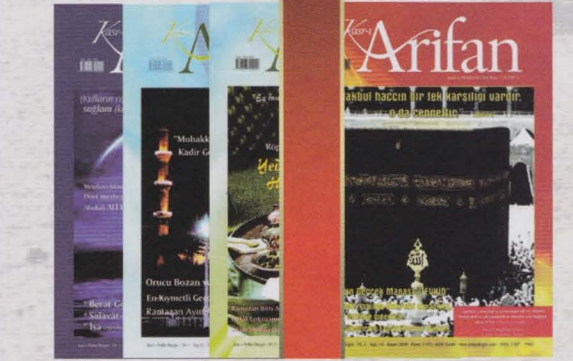
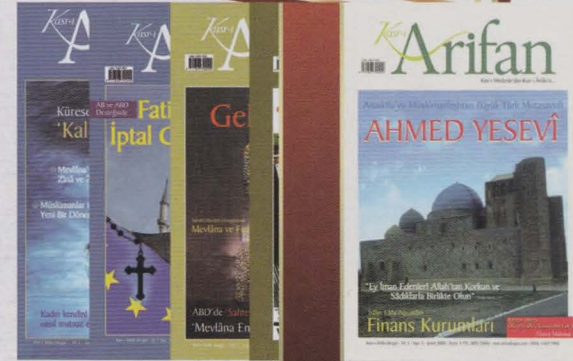

Dil Gelişimi
Şerife TORTOP

56

Kötü Kokan Gül: SARIMSAK
Yunus ERSİN

60

Stoklarımız Sınırlıdır

Siparişleriniz için
0212 434 1 131

www.arifandergisi.com

Efendi Hazretleri (Kuddise Sırruhu)
21 Ocak 2009

EFENDİ HAZRETLERİYLE GÖRÜŞMELERİM

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
bilgi@arifandergisi.com

Allâh-u Te'âlâ'ya hamd-ü senâdan, Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e ve âl-i ashâbına salât-ü selâmdan sonra!

Kıymetli Kasr-ı Ârifân okuyucuları! Üstadımız Hazretlerinin rızasıyla bundan sonra dergimizin bu başlık bölümünde; bir ay içerisinde kendisiyle yaptığımız görüşmelerde aramızda geçen muhaverelerden sizleri alâkadar edeceğini düşündüğümüz kısımları sizlerle paylaşmayı münasip gördük. İnşâallah bu satırlarda okuyacağınız konular, sizlere Üstadımız Hazretlerinin nefeslerinden feyizli esintiler ulaştırır, bereketler getirir ve sizleri nurlara garkeder.

Evvela böyle bir Zâtı tanımış olduğumuz ve onunla aynı dönemde yaşamış bulunduğumuz için **Allâh-u Te'âlâ'**ya çok hamdetmemiz gerektiğini itiraf etmeliyiz. Bu gün dünyada, hasta yatağındaiken: "Beni doğrultun, **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem),

İbni Mes'ûd (Radiyallâhu Anh) ile birlikte ziyaretime geldi" diyen ve yakazaten (uyanık halde) **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ile konuştuğuna tanıklık edilen, Hazreti Fatih ile gün boyu beraber olduğunu beyan eden, bütün bunlardan öte, bizim çocuklarımıza bile laf geçiremediğimiz şu zamanda milyonları Ehli Sünnet itikadında ve amelinde sabit tutabilen, ölmüş sünnetleri dirilterek ve medrese ilmini ihya ederek onbeşinci asrın müceddidi olma ünvanını hak eden başka bir âlimin varlığından söz edebilir miyiz.

Allâh-u Te'âlâ kendisine hayırlı uzun ömürler, ömrüne bereketler, vücuduna sıhhat ve âfiyetler ihsan eylesin, kendisine fevkattecellîler bahşeylesin. Bizlere de kapisında sadakatle hizmetçi olmayı nasip eylesin.

Efendi Hazretleri her görüşmemizde mutlaka kendimizin ve yakınlarımızın hâl-i hâtırından suâl ettikten sonra, Türkiye'nin ve dünyanın haberlerinden sorar. Biz de ilgili olduğumuz konularla alâkalı bazı haberleri kendisine

Efendi Hazretleri (Kuddise Sırrûhu)
21 Ocak 2009

aktarıyoruz.

Bu yakınlarda kendisine Ehli Sünnet dışı akımların ve bunların mensubu olan bazı hocaların ifsadlarından haber verdiğimizde, bize onların ne tür yanlışlar ortaya attıklarını sordu.

Biz de: “Kimisi ‘Yahudi ve Hristiyanlar cennete girecek’ diyor, kimi ‘Mezhepler lazım değil’ diyor, kimi ‘Kadere inanmak şart değil’ diyor, bazısı: ‘İslam’da el ve ayak kesmek yok’ diyerek âyetleri inkâr ediyor, bir kısmı: ‘Ye’cûc ve Me’cûc’ün belli bir yeri yok, bütün teröristler Ye’cûc ve Me’cûc’dür’ diyor, kimi de Mehdi’nin geleceğini inkâr ediyor, kimi ise Şiilerin görüşlerini Ehli Beyt’e mâl ediyor” deyince, kendisi kısa ve öz konuştuğu için, ayrıca: “**Bana cevâmî’u’l-kelim**

(kısa sözle derin mânâlar ifade eden kelâmlar) **verildi**” buyuran **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in varisi olması hasebiyle şöyle cevap buyurdu:

“*Bunlar nasıl böyle diyebiliyorlar? Rasûlüllâh* (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) *inanmadan kimse cennete giremez. Bu hususta nice âyetler var, mezhep imam-ları ne büyük insanlar, hele İmâm-ı Azam* (Radiyallâhu Anh) *ne kadar üstün, onlara uymadan kimse İslâm’ı yaşayamaz. İman şartları altıdır, bunlar bütün şeriatlerde aynıdır, değişmez. Allâh-u Te’âlâ’nın âyetlerinde geçen cezalara inanmak lazım ki en azından iman kurtarılabilir. İnsan Kur’ân-ı Kerîm âyetleriyle amel edemese de en azından inanmakla îmânını kurtarır. Ama: ‘Kur’ân’da olsa da ben bunlara inanamam’ derse kâfir olur. Efendi babam: Ye’cûc ve Me’cûc seddi için Çin seddi diyenlere çok kızardı ve bunun Kur’ân-ı Kerîm’e uymadığını söylerdi de:*

‘O seddin üzerine zamanla ağaçlar ve bitkiler dolandığı için yanından geçsen fark edemezsin, fakat Kur’ân-ı Kerîm’de buyrulduğu üzere o sed vardır ve bu iki kavim onların arkasındadır’ derdi. *Bunu kim inkâr edebilir?*

Mehdi’nin geleceğini Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) *haber verdi. Hangi hoca bunu inkâr edebilir?*

Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) *in sahâbesine tazim etmeyenler, ona iman etmemiş olur. Şiiler yetmiş iki firkanın en kötüsüdür. Çünkü sahâbeyi*

sevmezler. Şimdi ben gezip bunları anlatacak güç bulamıyorum, eski kuvvetlerim kalmadı, fakat siz gezin bunları anlatın. Bu yanlış konuşanlarla mücadele etmek lâzım, Efendi babam çok hassas idi, hangi hoca yanlış bir fetva verse gider onu bulur, o görüşünden döndürürdü, nazı geçtiklerini kendi yanına çağırır ikaz ederdi, hiç bana ne demezdi.” buyurduktan sonra:

“Şeytanın dostlarıyla mücadele edin, gerçekten şeytanın hilesi pek zayıf olmuştur.” (Nisâ Sûresi:76) âyet-i kerîmesini okudu. Onun bu âyet-i kerîmeyi okumasının ardından hız verdiğimiz ilmî reddiyeler neticesinde gerçekten onun bir kerâmeti olarak, bâtil ehlinin ne kadar tutarsız, delilsiz ve istikrarsız olduklarını görmeye başladık. Fakat bu sırada bazı kimselerin bize itiraz ettiğini görünce Üstadımız Hazretlerine: “Bidat ehline reddiyeler içeren konuşmalar yapmakla ve kitaplar derlemekle meşgul olmaktayız, fakat bazıları bize bu kişilerin isimlerini telaffuz etmememiz gerektiğini söylüyorlar” diye sorduğumuzda:

“Acı da olsa hakkı söyle, ama şiddet iyi bir şey değil, terazili git” buyurdular. Böylece biz anlamış olduk ki, kimsenin şahsına hakaret etmeyeceğiz, ama söyledikleri yanlışları insanlara duyuracağız.

Görüşmelerimiz esnasında bazen halsiz olduğunu ifade buyurduğu zaman bu fakir: “Asıl kuvvet ruhtadır,

siz bir gecede binlerce kişinin rüyasına girip cevap veriyorsunuz, onlara imdâd ediyorsunuz ve kendileri hakkında tasarrufta bulunuyorsunuz” deyince, bazen istiğfar ediyor, bazen de sessiz kalıyordu.

Her gittiğimde tefsir çalışmalarında hangi âyete geldiğimizi soruyor, cevap verince de: “Bu tefsirin misli yok, dünyanın en büyük işini yapıyorsunuz, bunu yazmayı bize Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) emretti” buyuruyor ve itmâmı için dua ediyordu.

Ayrıca nerelere sohbet gittiğimizi ve cemaatlerin hali hatırını soruyor, ken-

disine: "Hepsi sizin bereketiniz, bana: 'Diploma alma, söz veriyorum sana, nereye gidersen seni imam edecekler, vâiz edecekler, müşterin bol olacak' buyurmuştunuz, biz de her sözünüzü tutamadıysak da bu sözünüzü tuttuk ve otuz sene evvel söylemiş olduğunuz bu sözün aynıyle tahakkuk ettiğini gördük. Milletın bunca diploması varken konuşacak adam bulamıyorlar, bizim hiçbir ünvanımız yokken sizin bu kerâmetinizle gittiğimiz yerlerde adam koyacak yer bulamıyoruz, bir keresinde külliye vaazlarının yoğun olduğu bir dönemde iki kandile rastlayan bir zamanda umreye gitmek istediniz ve tefsir yazmak için beni götürmek istediniz, ben de: 'Cemaat kandil gecelerinde çok kalabalık oluyor, onları bırakmasam' diye rica edince: 'Ya bütün cemaatin dağılırsa ne yapacaksınız' buyurmuştunuz, işte o zaman bütün cemaati sizin gönderdiğinizizi, sizi dinlemezsem hepsini dağıtabileceğinizi daha iyi anladım. Sizi ne kadar dinlediyseniz o kadar kazandık" dediğimde:

"Sohbetlere devam et, gidilen yer yeşeriyor, şeytan emri bil ma'rufa müsaade etmiyor, Efendi Babam: 'Dîn-i Mübîn-i İslâm'ın devamı ve bekâsı emri bil ma'ruf ve nehyi anil münkere bağlıdır, inkırâzı da emri bil ma'ruf ve nehyi anil münkerin terk edilmesiyledir' derdi" buyurdu. Sonra: "Yâ Rabbi! Sen tesirini halkeyle!" diye duada bulundu.

Üstadımız Hazretleri son ziyaretim-

de: "Haberler nasıl?" diye sorunca: "Ortalık karışık, İsrail Müslümanlara saldırıyor, yaşlı, kadın, çocuk demeden herkesi öldürüyor, herkes dua ediyor, fakat zulüm devam ediyor, kitaplar da geçiyor, "Bir bela geldi mi veliler dua eder, bela büyük olunca Ğavs dua eder, o zaman kabul olur. Ğavs sizsiniz, Gazze'deki Müslümanlara dua ve himmet buyurun, bir de herkes ne okuyacaklarını soruyorlar' dedim. O zaman: **"Rabbenâ zalemnâ Ey Rabbimiz! Biz (emrine muhalefet edip,) nefislerimize zulmettik! Eğer Sen bizim için (günahlarımızı) bağışlamada bulunmazsan ve bize acımazsan andolsun ki; elbette biz (iki cihanda da en büyük zarar ve) hüsrâna uğrayanlardan oluruz!"** (Araf Sûresi:23) âyet-i kerîmesini okusunlar, zulmümüzü itiraf edersek acır bize, istersek acır bize" buyurdu. Sonra "Yâ Rabbi! Filistindeki Müslümanları kayır, sen onların imdadına yetiş" diye duada bulundu. Ertesi gece İsrail ateşkes ilan etti.

Bu sırada Üstadımız Hazretleri bana Filistinlilerin başında kim olduğunu ve Mısır'ın başkanının kim olduğunu ve ne yaptığını sorunca ben: "Filistinliler ikiye bölündüler, Hamas seçimleri kazandı, Hanie başbakan oldu, fakat Mahmut Abbas'ın partisi el-Fetih ile araları yok. Mısır'ın başkanının adı Hüsnü Mübarek ama kendi hiç mübarek değil, ihtilâlden korkuyor, Yahudileri tutuyor, ilaç hariç hiçbir şeyi

geçirmiyor, her tarafta bombalar patlıyor, hamile kadınlar çocuklarını düşürmüş, sütleri kesilmiş, dünya seyrediyor, kimse bir şey yapamıyor” deyince:

“Sorma, büyük imtihandayız. Kâfirlerin yaptıkları Müslümanların rahatını kaçırmak! İbtıla! İbtıla! Hep dünya sevgisinden oluyor bu işler, Müslümanların başındakiler: ‘Dünya geçmesin elden de din ne olursa olsun’ diyorlar, evliyaullah: ‘Sıddıkların kafalarından bile en son çıkacak şey reislik sevgisidir’ buyuruyor. Halbuki ‘İslâmiyet hâkim olsun da biz çöpçü olalım’ demek lazım. Ama Müslümanların âkibeti iyi olur, kâfirlerin sonu cehennem olduktan sonra dünyalıkları ne fayda eder. Rûhu’l-beyan’da bir kıssa var: ‘Bir Müslümanla bir kâfir balık avına çıkmışlar, kâfir tenekeyi balıkla doldurmuş,

Müslüman da akşama kadar bir balık avlamış, o da denize kaçmış. Müslümanın görevli meleği buna üzülmüş, o zaman Allâh-u Te’âlâ ona ikisinin ahirette gideceği yerleri gösterince onun meleği: “Bunun sonu buysa hiç balık avlamasa ne zarar eder, kâfirin sonu da böyle cehennem ise tuttuğu balıklar ne fayda eder” demiş” buyurdu.

Görüşmelerimizde daha birçok sual cevap yer almaktaysa da, şu an için sizi alâkadar eden konuları bundan ibaret görüyoruz ve Üstadımız Hazretlerini çok sevmekle kurtuluş ümit ediyoruz. Görüşmelerimizin birinde: “Dua edin, sizi sevmekle kurtulalım” dediğimde cevaben buyurduğu: “Mevlâ kurtarsın hepimizi” duasıyla, hepimizi Allâh-u Te’âlâ’nın hıfzına ve Üstadımız Hazretlerinin himmetine emanet ediyorum.

Efendi Hazretleri (Kuddise Sırrûhu), Üstadı Ali Haydar Efendi (Kuddise Sırrûhu)’nun Kabr-i Şerîfi başında...

MUSTAFA İSLAMOĞLU YE'CÛC VE ME'CÛC'U DA İNKÂR EDİYOR

Bu yazılarımızdan etkilenerak yanlış inançlardan tevbe edenler ve yanlış insanlardan uzak duranlar olabilir ümidiyle bu reddiyelerimizi inşâallâh sürdüreceğiz. Sizden beklentimiz dikkatle ve inasfla muhakeme etmeniz, bu yazımızın okunması hususunda iyiliği emretmeniz ve bu ilmî reddiyeleri yaymak dışında hiçbir şahsa hakaret ve nefretle dilinizi ve kalbinizi meşgul etmemenizdir

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
bilgi@arifandergisi.com

Bizleri Kur'ân-ı Kerîm'e inanan ve buyruduklarını tahrife yeltenmeyen Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat'ten kılan Allâh-u Te'âlâ'ya sonsuz hamd-ü senâlardan ve: **"Benim ve ashâbımın sahip bulunduğumuz Cemaat inancından bir karış ayrılan kişi, muhakkak İslâm ipini boynundan çıkarmış olur"** (Tirmizî, no:2641, 2863.) buyuran Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) e ve Cemaati temsil eden ashâbına sınırsız salât-ü selâmdan sonra!

Bu ayki yazımız yine Ehli Sünnet müdâfaası ve Ehli Bidat reddiyesi kapsamında Mustafa İslamoğlu'nun Kur'an mealine ve tefsirine soktuğu bir bidati, bir tahrifi ve bir inkârı eleştirmek üzerine olacaktır. Tabi şunu sizlerle paylaşmak isterim ki; bizim, kişilerin şahsiyetine hakaret ve bazı kimselerden nefret gibi bir seciyemiz bulunmamaktadır. Zaten dînimiz de bize bu tür ahlâkı yasaklamaktadır. Biz ancak kişilerin yanlış

bulduğumuz fikirlerini ilmî cevaplarla reddetmeye ve insanların bu yanlışlara inanarak îmandan çıkmamalarına gayret etmeye yönelik faaliyetler içerisinde olabiliriz. Zaten bundan başka bir şey düşünmeye bile vaktimiz yoktur. İnkârın îmanla, dalâletin de hidâyette yer değiştirmesi neticesinde İslâm'a giren bir kâfire ve yola gelen bir dalâlet sahibine karşı fikrimizi ve tavrımızı değiştirmemiz bize emrolduğuna göre, bidatten sünnete ve firak-ı dâleden Ehl-i Sünnete dönen bir kimseye de aynı muameleyi revâ görürüz ki, bu da bizim kimseye karşı şahsî ve nefsî bir nefret ve adâvet taşımadığımızın en büyük göstergesidir.

Fakat şunu inasfla düşünerek bize hak vermeniz gerekir ki, itikadımıza göre Ehl-i Sünnet dışı bulduğumuz bir kişinin, insanı dinden çıkaracağına kanaat getirdiğimiz görüşlerinin Ehl-i Sünnet mensupları arasında, bilgisizlik ve seçici olmamak nedeniyle kabul gördüğünü müşahede etmemize rağ-

men, bu kardeşlerimizi bu yanlış inançlara uymamaları hususunda uyarmamamız, inançlarını bizden duydukları ilimlere emânet eden sevenlerimize karşı büyük bir hiyânet olmaz mı ve bu kıyamet gününde büyük bir vebâli mûcib olmaz mı? Bir çukura doğru gittiğini gördüğümüz görme engelli bir kişiyi uyarmamaktan ve elinden tutup selâmet yoluna iletmekten daha büyük bir vicdansızlık olabilir mi?

İşte biz arz-ı ekber günü: “Yâ Rabbi! Biz doğru bildiklerimizi bildirdik ve kötülükten nehyettik, ama herkes bizi dinlemedi. Elimizde olmayan şeyler sebebiyle bizi muâhaze etme” diyebilmemiz için, bir de bu yazılarımızdan etkilenerek yanlış inançlardan tevbe edenler ve yanlış insanlardan uzak duranlar olabilir ümidiyle bu reddiyelerimizi inşâallâh sürdüreceğiz. Sizden beklentimiz dikkatle ve insafla muhakeme etmeniz, bu yazımızın okunması hususunda iyiliği emretmeniz ve bu ilmî reddiyeleri yaymak dışında hiçbir şahsa hakaret ve nefretle dilinizi ve kalbinizi meşgul etmemenizdir.

Bugünkü reddiye konumuz, İslamoğlu'nun Ye'cûc ve Me'cûc mevzuundaki bâtil fikirleri Kur'ân-ı Kerîm meâline dahil etmiş olmasıdır.

Şöyle ki: İslamoğlu, “Hayat Kitabı Kur'an-Gereçli Meal-Tefsir” namındaki kitabının birinci cildinin 575. sayfasına denk gelen Kehf Sûresinin 94. âyet-i kerîmesinin notunda şu ifadeler yer vermiştir:

“Ye'cûc ve Me'cûc'e helâki hak eden tüm toplumlardan söz edilen bir pasajda daha değinilir (21:95-96). İki birlikte düşünüldüğünde, Ye'cûc ve Me'cûc'un belli bir zaman ve mekana has mahdut ve belirli bir topluluk olmadığı, her zaman ve mekânda ortaya çıkan yıkıcı ve tahripkar güçleri temsil ettiği anlaşılır. Ye'cûc ve me'cûc isimlerinin manaları ve ayrıntılı bir tahlil için 21:96'nın notuna bkz.”

Kendisinin bu konudaki görüşlerini imla hatalarına ve yazım çelişkilerine dahi riayet ederek hiçbir noktasını bile değiştirmeden naklettikten sonra, şimdi de havale ettiği notu yani Enbiyâ Sûresinin 96. âyet-i kerîmesinin dipnotunun bir bölümünü zikrelelim:

“Musa Carullah'ın dediği gibi Ye'cûc-Me'cûc yeryüzünün her tarafında, her millette, her çağda bulunabilir. Kur'an'da, bunların cinsiyetleri, zaman ve mekânı sınırlanmamıştır. Günümüz itibarıyla askeri ve ekonomik gücüyle bütün yeryüzünü işgal etmiş olan egemen küresel güçler en dehşetli anlamıyla Ye'cûc ve Me'cûc'turlar.”

Evelâ İslamoğlu'nun, görüşünü benimseyerek kendisinden nakil yaptığı bu kişiyi tanıyalım: Mûsâ

Cârullah, (1875-1949) yılları arasında yaşamış, bir çok yanlış fikirleri olan bir şahıstır. Onun, insanı din-den çıkaracak tek fikri bu değildir. Nitekim kendisi dinler tarihi araştırmalarının önemine temas sadedinde, dinlerden söz ederken birine hak, diğerine bâtil demekten sakınmanın ve her dine saygı göstermenin gereğine inanmıştır. “**Rahmet-i İlâhiyye Burhanları**” adlı eserinde, âhirette daimi azabın İlâhî rahmete uygun olmayacağını ve İlâhî rahmetin herkesi kapsadığını söyler. (Türkiye Diyanet Vakfı, İslam Ansiklopedisi, 31/215)

Onun bu görüşlerinden anlaşıldığına göre; İslâm için hak, Yahudilik ve Hristiyanlık gibi bâtil dinler için bâtil demekten sakınılması gerekiyormuş. **Allâh-u Te'âlâ** nezdinde hak olan tek dîn İslâm olduğu Kur'ân-ı Kerîm'in sarih ifadesiyken, bize **Allâh**'ın hak dediği şeye hak demekten sakınmamız gerektiğini öğütleyen ve Kur'ân-ı Kerîm'in bir çok yerinde kâfirlerin azabından bahsedilirken sadece “Sonsuz azapta kalacakları” mânâsını ifade eden “Hâlidîne” tabiriyle yetinilmeyip, tekid için peşisıra “Ebedâ” lafzı zikredildiği halde, **Allâh-u Te'âlâ**'nın kendisine yakıştırdığı gazap ve azap sıfatlarını **Allâh**'a yakıştıramayarak sonsuz azabı inkâr etmek suretiyle, kâfir olan bir adamın görüşünü bir Kur'ân meâlinde nakletmek bile büyük bir cinayetken, üstelik bu kişinin bir çok âyetin müfâdını inkâra götüren bir dalâlet ifadesini, muhakemeye bile tâbi tutmaksızın kabule şâyân tek bir görüşmüş gibi hikâye etmek, elbette ki İslâm toplumuna yapılacak en büyük hainlik olmuştur. Oysa Ye'cûc ve Me'cûc kavimlerinin, **Zülkarneyn**'in yolculuğu sırasında uğradığı belli bir mıntıkada bulunan iki dağın arasına demir parçaları ile kurşun kullanarak yaptığı muhkem bir seddin arkasında bulunan iki ümmet oldukları, kıyamete yakın vaat edilen zaman gelinceye kadar o seddi delemeyecekleri ve insanlara zarar veremeyecekleri Kur'ân-ı Kerîm'de açıkça belirtilmiştir. Nitekim **Allâh-u Te'âlâ** bu konuda şöyle buyurmaktadır:

“**Sonra yine o** (Zülkarneyn doğuyla batı arasında, doğudan kuzeye doğru üçüncü bir yola girerek maksadına ulaştıracak) **başka bir sebep izledi.**”

Nihâyet (aralarına sed yapacağı) **o iki dağın arasına ulaştığı zaman onların önünde öyle bir toplum buldu ki, onlar** (dillerinin garipliği ve akıllarının kılığı yüzünden) **hiçbir söz anlamaya yanaşmıyorlardı.**

(Oranın halkı) dediler ki: “**Ey Zülkarneyn! Gerçekten Ye'cûc ve Me'cûc** (isimli iki kabilenin mensupları) **bu toprakta** (katliâm, tahribât ve ekinleri telef etmek suretiyle) **fesat çıkararak kimselerdir. Bizim**

le onlar arasında (bize saldırmalarını engelleyecek **bir sed yapmana karşılık sana bir vergi versek nasıl olur?"**

(Zülkarneyn (*Aleyhisselâm*) onlara cevâben) dedi ki:

Rabbimin beni içerisinde yerleştirmiş bulunduğu (mallar, mülkler, sebepler ve alet-edevât gibi gerekli) **şeyler** (sizin bana teklif ettiğiniz ücretten) **daha iyidir.**

Öyleyse siz bana (parayla değil de,) **bir kuvvetle**(; insan gücü ve güzel sanat becerisiyle) **yardım edin de sizinle onlar arasında** (istediğinizden daha) **sağlam bir sed yapayım!**

(Hadi) **bana büyük demir parçaları getirin!"** (Onlar da dediğini yaptılar. Böylece o yavaş yavaş demir kütlelerini dizmeye başladı.)

Nihâyet (dağların) **karşılıklı iki kenarın arasını düzlediğinde:**“(Körüklerle demir parçalarına) **üfleyin!"** dedi. (Onların üflemesi) **netice(sin)de onu** (kızgın) **bir ateş hâline çevirince** (ilgililere): **“Getirin bana da, onun üzerine erimiş bir bakır dökeyim!"** dedi.

(Onlar söylenenleri harfiyyen yapınca, o sed iyice lehimlenerek sert bir dağ haline geliverdi. Derken Ye'cûc ve Me'cûc gelip, onu delmek ve üstüne tırmanmak istedilerse de) **artık onlar onun üstüne çıkmaya da güç bulamadılar, onu azıcık delmeye de en ufak bir imkân bulamadılar.**

(Bunun üzerine Zülkarneyn (*Aleyhisselâm*) dedi ki: **“İşte bu** (seddi yapmaya muvaffak olmam), **Rabbimden** (kullarına karşı) **büyük bir rahmet** (eseri)dir. **Ama** (kıyamete yakın o sed ardında kalan Ye'cûc ve Me'cûc'un insanlara musallat edilmesi hakkında) **Rabbimin vaadi**(nin gerçekleşme zamanı) **gelince O onu yerle bir edecektir. Zaten Rabbimin vaadi dâima** (yerini bulacak) **bir hak olmuştur.**

İşte o (seddin arkasından çıkacakları) **gün** (aralarında vukû bulacak izdiham nedeniyle) **Biz onların bir kısmını diğer bir kısmın içerisinde deniz dalgası gibi çarpışmakta olduğu halde bırakmışızdır.**

Derken sûr içerisine üfürüldü de, artık Biz onları (hesap ve ceza için) **tam bir toplayışla cem ettik!"** (Kehf Sûresi:92-99)

Diğer bir âyet-i kerîmesinde de onların şu anda dünyaya halkı içerisinde fesat çıkaramadıklarını, ama vakti gelip sedleri delinince süratlice her tarafa yayılacaklarını beyan sadedinde şöyle buyurmuştur:

“(Hakkı bildikleri halde onda birleşmeyen kâfir milletlerin helâkleri böylece sürüp gidecek,) **nihâyet Ye'cûc ve Me'cûc** (seddi) **açılınca ki, onlar** (dağ ve tepe gibi)

her yüksek yerden (inerek, ekinlere ve canlılara saldırmak üzere) **süratlice koşacaklar!"** (Enbiyâ Sûresi:96)

Ye'cûc ve Me'cûc hakkındaki hadîs-i şerîfleri konu edecek olursak bunlar ciltler dolusu kitaplara mevzu olacak kadar fazladır. Ama bunları özetleyerek konumuzu aydınlatmaya yeterli olacak bir kısmını zikredecek olursak:

“Ye'cûc ve Me'cûc Âdemoğullarından iki kabilenin ismidir. Kıyâmete yakın **Îsâ** (*Aleyhisselâm*) inerek Deccal'ı helâk ettikten sonra **Zülkarneyn**'in bina ettiği sed açılarak, Ye'cûc ve Me'cûc kavimleri dağ ve tepe gibi yüksek yerlerden akın ederek insanlara karışacak ve her şeyi yiyip içmeleri üzerine göller dahî kuruyacak, neticede büyük bir kıtlık baş gösterecektir. Sonra **Îsâ** (*Aleyhisselâm*)ın duasıyla boyunlarına musallat olan deve kurduyla top yekûn helâk olacaklardır, leşleri dünyâyı doldurunca **Îsâ** (*Aleyhisselâm*)ın duasıyla **Allâh-u Te'âlâ**, uzun boyunlu develere benzeyen birtakım kuşları göndererek o leşleri dilediği yerlere atıracaktır. Daha sonra **Allâh-u Te'âlâ**'nın göndereceği yağmurlarla yeryüzü onların pisliklerinden yıkanacaktır. Sonunda **Allâh-u Te'âlâ** yeryüzünü cennet gibi yeşertecek ve **Îsâ** (*Aleyhisselâm*)ın beraberinde olan tüm müminlerin durumları düzelecektir. (İbni Mâce, Fiten: 33, no: 4075-4077, 2/1358; Tirmizî, Fiten: 59, no: 2240, 4/510)

Ebû Hureyre (*Radyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte Rasûlüllâh (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) sed hakkında şöyle buyurmuştur:

“**Ye'cûc ve Me'cûc her gün onu kazarlar, tam delmeye yaklaştıklarında başlarındaki yetkili: ‘Dönün, yarın onu delersiniz’ der. Ama Allâh-u Te'âlâ onu eskisi gibi sağlam şekle döndürür. Nihayet müddetlerinin sonuna ulaşıp Allâh onları insanlara musallat etmek istediğinde görevlileri: ‘Dönün, yarın inşâallâh onu delersiniz’ der. Döndüklerinde onu, bıraktıkları hâli üzere bulurlar ve onu delerek insanlara saldırlar, bütün suları içerler, insanlar onlardan kaçmaya başlar. Bunun üzerine oklarını göğe doğru atarlar, onlar kana bulanmış halde kendilerine geri dönünce kibir ve kasvetlerinden dolayı: ‘Yer ehline galip geldik, göktekileri de mağlup ettik’ derler. O zaman Allâh-u Te'âlâ onların üzerine, enselerine yapışan bir kurt musallat eder de böylece onları helâk eder.”** (Ebû Ya'lâ, no:6436; Hâkim, el-Müstedrek: 4/488; Abdürrezzâk, el-Musannef, 2/28,29; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:10632, 16/369; Tirmizî, no:3153; İbni Mâce, no:4080; İbni Hibbân, no:6829)

Ebu'z-Zâhiriyye (*Radyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Müslümanların kıyamete yakın çıkacak fitnelerden sığınacağı Dimeşk'tir, Deccal'dan sığınakları Beyt-i Makdis'dir, Ye'cûc ve Me'cûc'den sığınakları ise Tûr Mescidi'dir.” (İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, 5/324, 325, 12/191)

Zeyneb binti Cahş (*Radyallâhu Anhâ*) şöyle anlatmıştır: Bir gün **Rasûlüllâh** (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) yüzü kızarmış vaziyette uykusundan uyandı. Bir yandan da şöyle diyordu: **“Allâh'tan başka hiçbir ilâh yoktur, çok yaklaşan bir şerden dolayı vay Arapların başına gelecek olanlara! Bu gün Ye'cûc ve Me'cûc'ün seddinden şu kadar (az bir miktar) açılmıştır.”**

(Buhârî, no:3346, 3598, 7059, 7135; Müslim, no:2880)

Ebû Sa'îd el-Hudrî (*Radyallâhu Anh*) dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: **“Ye'cûc ve Me'cûc açılacak, onlar Allâh-u Te'âlâ'nın: 'Her yüksek yerden boşalırlar' buyurduğu gibi, insanlara musallat olacaklar, Müslümanlar onlardan kaçarak şehirlerine ve kalelerine çekilecekler, hayvanlarını bile yanlarına toplayacaklar. Ye'cûc ve Me'cûc yeryüzünün sularını içecekler, bir nehre uğradıklarında onu kupkuru bırakacaklar, arkalarından gelenler: 'Bir zamanlar burada su vardı' diyecekler. İnsanlardan özel sığınaklara girmeyen kimse kalmayınca onların sözcüsü: 'İşte yer halkından kurtulduk, şimdi gök ehli kaldı' diyecek...”** (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:11731, 18/256; İbni Mâce, 4079; Ebû Ya'lâ, 1144, 1351; Taberî, 15/399; İbni Hibbân, no:6830; Hâkim, el-Müstedrek: 2/245, 4/489)

Kıymetli okuyucularımız! Takdiri size bırakıyoruz. Bu iki kavmin kimlikleri, **Zülkarneyn**'in seddi arkasında yaşadıkları, kıyamete yakın **Allâh-u Te'âlâ**'nın parçalamasıyla sed açılarak insanlara musallat olacakları, onlardan kaçanların Tur dağına sığınacakları ve **Îsâ** (*Aleyhisselâm*) indikten sonra onun duâsıyla helâk edilecekleri bunca âyet-i kerîme ve mânên mütevâtir olan sahih hadîs-i şerîflerde şüpheye mahal bırakmayacak sarîh ifadelerle anlatılmışken, bu iki kavmin belli bir cinsiyetle, zaman ve mekânla kayıtlı olmadığı ve hâli hâzırda dünya üzerindeki tüm teröristlerin ve tahakküm gücünü elinde bulduran siyâsi ve ekonomik güçlerin Ye'cûc ve Me'cûc olduğunu söylemek, Kehf Sûresinin âyetlerinde zamanı ve mekânı, yapım tarihi ve yapı malzemeleri zikredilen böyle bir seddin ve arkasında kalan iki kavmin mevcûdiyetinin inkârı anlamı-

na gelmez mi?

Bu tür milletlerin her zamanda ve her mekanda bulunduğunu söylemek, Kehf ve Enbiyâ Sûrelerinin âyetlerinde açıkça ifade edilmiş olan: **“Vakti gelince seddin parçalanacağı”** gerçeğini reddetmek mânâsı taşımaz mı? Bunca hadîs-i şerîf ve rivayetlerde bu toplumların suları kurutacakları ve her türlü ifsadi yapacakları açıklanmışken, bu gün bir testi suyu bile birden içemeyen müfsitleri bunlar yerine ikame etmek, bu hadîs-i şerîf ve rivayetleri tanımamak olmaz mı? İslamoğlu'nun Ye'cûc ve Me'cûc hakkında kabule şâyan bularak naklettiği bu görüş, bunca âyet-i kerîmeyi ve mütevâtir hadîs-i şerîfleri inkâr etmek değilse, artık bu âyetleri ve hadîs-i şerîfleri inkâr etmek daha başka nasıl düşünülebilir? Bunca tahrif ve tevil, küfür ve inkâr sayılmayacaksa artık dinde adına inkâr denecek hiçbir şey kalmamış demektir. Çünkü bunların iki kavim olarak adlandırılmaları, onların her millettten olabileceği görüşünü çürütmüştür. **Zülkarneyn**'in yaptığı seddin arkasında bulunmaları ve âhir zamana kadar oradan çıkamayacak olmaları, onları belli bir bölgede sınırlamıştır. Başka bir noktadan düşünecek olursak, kıyamete yakın sed parçalanmadan yerlerinden ayrılmayacak olmalarının bildirilmesi, şu anda dünyanın herhangi bir yerinde kesinlikle bulunamayacaklarını ifade etmektedir. Bu meseleler, biri varsa diğeri yok olacak kadar açık konularken, **Allâh-u Te'âlâ**'nın: **“Onlar seddin arkasındadır ve Benim vâdem gelinceye kadar oradan çıkmayacaklardır”** buyurduğu bir mevzuda: “Yok onlar belli bir yerde sınırlı değildirlere, her yerde ifsat yapanlar onlardır” demek, **“Allâh-u Te'âlâ**'nın buyurduğu gibi değil, benim dediğim gibidir” demekten başka ne mânâ ifade eder.

Artık **Allâh-u Te'âlâ**'dan niyazımız, bizi de, siz okurlarımızı da, tüm sevdiklerimizi de **Allâh-u Te'âlâ**'yı ve Rasûlünü yalancı çıkaran kişileri dinlemekten, kitaplarını okumaktan ve görüşlerine kapılmaktan muhafaza etmesidir. Bu konuda tek güvencemiz **Allâh-u Te'âlâ**'nın fazl-u keremidir. **Allâh-u Te'âlâ**'nın âyetleri, Meâl ve Tefsir adı altında yazılan hurafelerde açıkça inkâr edilirken: “Bu adam bilgili ve kültürlü biridir, elbet bir bildiği vardır” diyenlere ve aklını kullanmayıp kiraya verenlere çokça rastladığımız şu ortamda, akıllarımızı ve îmanlarımızı **Allâh**'a emanet ederiz. Şüphesiz ki O, emanetleri zayi etmez ve vâdine hulfetmez.

Bir dahaki ay görüşünceye kadar **Allâh-u Te'âlâ**'ya emânet olunuz.

İslâm Ülkeleri Derhal Müdahale Etmelidir...

Filistin, batının çirkin yüzünü bir defa daha ortaya koymuştur.

Medeniyetler arası uzlaşma adı altında AB kapılarında bekleyenlerin, hangi medeniyetle uzlaşmaya çalıştıklarını bir daha görmeleri gerekir. Çünkü bugün Müslümanlara reva görülen muamele, gayr-i müslimlere uygulansa, tüm haçlı âlemi ayağa kalkardı. Bu gibi olaylar karşısında sadece demeçler vermek kâfi değildir.

Mehmet TALÛ
bilgi@arifandergisi.com

2008 yılının son haftasında Filistin topraklarında yaşanan acı ve şiddet, Filistin'in Gazze şehrine düzenlenen hava ve füze saldırısının ortaya çıkardığı elem verici sonuçlar hepimizi mateme boğmuştur. Gerçekten Müslümanların vaziyeti yürekler acısı... Hele hele savaşların, olayların televizyonlarda bir savaş filmi seyrediliyor gibi seyredilmesi, sadece "vah! vah!" diyerek çaresizlik içinde kalınip bir şeyler yapılamaması üzüntümüzü daha da artırmaktadır. Biz Müslüman Türkler olarak bu din kardeşlerimizin karşılaştıkları bu acı duruma seyirci ve duyarsız kalmamız düşünülemez.

Nasıl düşünülebilir ki Abdullah b. Ömer (Radıyallâhü Anhümâ)dan rivâyet edilen bir hadis-i şeriflerinde Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

"Müslüman, Müslümanın din kardeşidir. Ona zulmetmez. Onu (başına gelen musibete veya düşmanına) teslim etmez" buyurmuşlardır.¹ Binaenaleyh yeryüzünün neresinde bulunursa bulunsun, ırkı, rengi, dili ve kültürü ne olursa olsun bütün Müslümanlar, Numan b. Beşir (Radıyallâhü Anh) dan rivayet edilen Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimizin bir hadisi şeriflerindeki ifadesiyle:

"Birbirlerine merhamette, sevgide, lütuf ve atıfet hususlarında yekvücut olmalıdırlar."² Birbirlerinin sevinç ve kederlerini paylaşmalıdırlar.

Türkiye müdâhil olmalı

Arap Birliği acele toplanıp İsrail'i protesto edecekmiş!.. Hükümetimiz de İsrail'i protesto etmiş...İran İsrail'i şiddetle protesto etmiş... İslâm dünyası İsrail'i protesto ediyormuş... Falan filan ve saire...

Ben kendime bakıyorum, bende de

kuru protestodan başka bir şey yok.

Protestolarımıza birkaç damla gözyaşı bile karıştırılmıyor.

Bizde artık Osmanlı rûhu kalmamış.

İslâm dünyasının âhi gitmiş vâhi kalmış.

Bir buçuk milyarlık İslâm âlemi kuru protestolardan başka bir şey yapamıyor.

Filistin, batının çirkin yüzünü bir defa daha ortaya koymuştur. Medeniyetler arası uzlaşma adı altında AB kapılarında bekleyenlerin, hangi medeniyetle uzlaşmaya çalıştıklarını bir daha görmeleri gerekir. Çünkü bugün Müslümanlara reva görülen muamele, gayr-i müslimlere uygulansa, tüm haçlı âlemi ayağa kalkardı. Bu gibi olaylar karşısında sadece demeçler vermek kâfi değildir. Bakınız Rabbimiz ne buyuruyor:

“Eğer mü’minlerden iki grup, birbirleriyle vuruşurlarsa, (nasihatle, ALLAH’ın hükmüne davetle) aralarını düzeltin, bulup barıştırın. Bundan sonra eğer onlardan biri diğerine saldırırsa, hâlâ tecavüz ediyorsa; siz, ALLAH’ın emrine dönünceye kadar, o saldırganla, tecavüz edenle savaşın. Neticede eğer ALLAH’ın emrine dönerse, aralarını adaletle düzeltin, bulup barıştırın ve (her işinizde) adaletli davranın, hareket edin. Çünkü hiç şüphe yok ki, ALLAH adaletli olanları sever.”³

Muhterem okuyucu!

Evet dikkat buyurun! Meâli arzedilen ayet-i kerimede Cenâb-ı Hak, bir Müslümana diğer bir Müslüman saldırarak olursa, seyirci kalınmamasını ve saldırana ALLAH’ın emrine dönünceye, zulmünden vazgeçinceye kadar karşı koyulmasını emretmektedir. **Ya bu Müslümana saldırın, mütecâviz kâfir olursa ne olacak?**

El-cevab: Bütün Müslümanlar elbirliği ile o mütecâviz kâfire karşı koyacaklardır. Falan devlet ne der, filan komisyon ne söyler bakmayacaklardır.

Çünkü İslâm, mensublarından bazısı dargın veya birbirine hasım iken seyirci kalınmasını veya ateşin alevlenmeye bırakılmasını kesinlikle yasaklar. Akıl, fikir ve kudret sahiplerinin **yalnız hakkı gözeterek** ve nefsî arzularından uzaklaşarak arabuluculuğa teşebbüs etmeleri, mütecâviz olanla, ALLAH Teâlâ’nın hükmüne dönünceye kadar mücadele etmeleri gerekir.

Yukarıda meali arzedilen âyet-i kerimede ALLAH Teâlâ’nın hükmü böyle. Hele hele Müslümana saldırın kâfir olursa sessiz kalmak asla olmamalıdır. Çünkü bu durum, saldırın kâfirin şımarmasına ve cesaretlenmesine, nihayet kafa tutmasına ve zulmünü artırmasına

sebeplendirir. Bu hususta hiçbir devletten veya topluluktan çekinmemek, sadece ALLAH Teâlâ’dan korkmak ve azimli olmak gerekir.

Dünya kamuoyu bu katliamları durdurmak için cılız tepkiler vermek yerine İsrail’e karşı ciddi yaptırımlar uygulanmasını sağlayacak adımları atmak zorundadır. Aksi takdirde, kaybeden sadece Gazze değil, bütün insanlığın onuru olacaktır. Bu olay insanlık için yüz karası, insanlık dışı davranış, alçakça yapılan bir soykırım hareketidir.

Bir kez daha İsrail’in Gazze’de gerçekleştirdiği katliamları lanetliyor, saldırılarda şehit olan Filistinli kardeşlerime Allah’dan rahmet, yaralılara acil şifalar diliyorum.

Gazze’ye yapılan, aralarında yaşlı, hasta, çocuk ve kadınların da bulunduğu yüzlerce insanın ölümüne, yaralanmasına, ev ve işyerinin yerle bir olmasına sebep olan bu çirkin saldırı, hangi din ve inançtan olursa olsun, sağduyu ve vicdan sahibi herkese insanlık adına ağır bir mahcubiyet yaşatmıştır.

Herkesin gözü önünde cereyan eden ve amacı da herkesçe bilinen bu olayların “din ve medeniyet çatışması” olarak sunulmasını, bir tespit veya öngörü olarak değil, barışı katleden gerçek faileri göz ardı ettirmeyi ve çatışmayı daha geniş bir zemine yaymayı hedef alan stratejik bir eylem planı olarak değerlendirmek gerekir.

Tekrar vurgulamak gerekir ki, bunu bir din ve medeniyet savaşı olarak, hatta savaş olarak nitelemek gerçeği görmemek olur. Bu ve benzeri olaylar, bütün dinlerin gayri ahlâkî olarak kabul ettiği kirli bir güç gösterisidir. Tarihte iktidarını güç gösterisi ve ayrımcılık olarak sergileyenlerden çok çekmiş olan bir ulusun, tarihin değişik dönemlerinde zulme, şiddete ve ayrımcılığa maruz kalanların bugün eline güç geçirdiğinde veya güç odaklarının desteğini aldığı anda benzeri acıları başkalarına yaşatıyor olmasını bütün dünya ibretle izlemektedir. Bu son gelişme, aynı zamanda yıllardır barış için sarf edilen çok yönlü çabalara indirilmiş ciddi bir darbe olup, bütün bölgenin istikrarsızlığını perçinlemekten, toplumlara, nesiller boyu sürecekin, öfke, nefret ve şiddet yüklemekten başka bir işe yaramayacaktır.

Kimden gelirse gelsin her türlü haksızlığa karşı çıkmak, dini, dili, ırkı ve cinsiyeti ne olursa olsun mazlumun yanında olmak, semâvî dinlerin ve kutsal kitapların ortak çağrısıdır. Bunun için de, bugün bütün dini kurum ve liderlerin bir sınavla karşı karşıya olduğunu, bu trajik gelişmeleri kınamalarının yeterli olmayaca-

ğını, şiddet, zulüm ve fesadın önlenmesi, huzur ve barışın tesisi için hem kendi ülkelerinde hem de dünya kamuoyuna yönelik olarak seslerini yükseltmelerinin ve insânî duyarlılığı geliştirmelerinin sadece dini değil insânî ve ahlâkî bir vazife haline de geldiğini ifade etmek isteriz.

Filistin'de yaşanan insanlık dramına seyirci kalmayıp sorumluları teşhis etmek, kınamak, hasta ve yaralıları yardım elini uzatmak insânî bir ödevdir. Ancak, kayda değer bir ekonomik güce ve uluslararası etkinliğe sahip İslâm ülkeleri de dahil, dünya uluslarının ve sorumlu devlet adamlarının asıl görevi, savaşı, şiddeti ve orantısız güç kullanımını önlemek, bunu önleyecek uluslararası mekanizmaları çalıştırmak olmalıdır.

Masum sivillerin ölümüne yol açan, semâvî dinlerin ortak öğretilerine, insanlık değerlerine, uluslararası hukuka ve sivillerin hedef alınmasını suç sayan bütün anlaşmalara aykırı olan bu tür saldırıların ve şiddetin bir an evvel sona erdirilmesini, hür ve medenî dünyanın bu vahim gelişmeler karşısında tavır almasını bekliyor, insânî yardımların etkin biçimde bölgeye ulaştırılması konusunda geç kalınmamasını diliyoruz.

Bu saldırının Filistinli çocukların okul saatine denk getirilmesi ve atılan füzelerin sivil yerleşim merkezlerini hedef alması, İsrail'in vahşette sınır tanımadığının yeni bir göstergesidir.

İsrail'in saldırıları vahşettir. Yaşananlar, İsrail'in terörist devlet yöntemleriyle hareket etmekte sakinca görmediğini ortaya koymuştur. Bu tutum, giderek in-

san hakları, hukuk ve adalet gibi evrensel değerlere olan inancın, saygının kaybolmasına, kuvvetlinin her şeyi yapacağı duygusunun zihinlere yerleşmesine yol açmaktadır.

Saldırı, sadece Filistin halkını değil, tüm insanlığı vurmuştur.

İslâm alemi niçin bu durumda?

Çünkü İslâm ülkeleri, Müslümanlar İslâm'ın, Kur'ân-ı Kerim'in çok gerisinde kalmışlardır. Müslümanların pek çoğunun yaşantılarının, hayat tarzlarının İslâm ile Kur'ân-ı Kerim ile pek alakası kalmamıştır. "Müslümanım" deniliyor, fakat Müslümanca yaşanılmıyor. Şairin dediği gibi:

"Bir elde kadeh, bir elde Kur'ân-ı Kerim!

Ne helâldir işimiz, ne de haram.

Şu yarım yamalak dünyada,

Ne tam kâfiriz, ne de tam bir Müslüman!"

Müslümanların durumu bu. ALLAH Teâlâ ve Resûlü'nün emirleri yerine getirilmiyor. Muhalefet ediliyor. Bakınız Rabbimiz ne buyuruyor:

"...O'nun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir belâ gelmesinden veya kendilerine çok elemli, acıklı bir azap isabet etmesinden sakınsınlar."⁴

Evet gerçek bu. Hâkim durumda olan ve istiklallerini koruyan Müslümanlar, ALLAH ve Resûlüne itaat etmemeleri, birbirleriyle çekişmeleri, aralarındaki fitne-fesat ve kargaşa sebebiyle esârete ve zillete mahkûm oldular. **"Kişinin cezası davranışı (ameli) cinsindedir"** fehvasınca kendi içlerinde düşman gruplara ayrılan, hatta birbirlerine karşı kâfirlerle işbirliği yapan bir topluluk, firâsetsizlik ve basiretsizliklerinin cezası olarak düşmanlarına esir kılınmakla cezalandırılır.

Olmaması gerektiği halde maalesef öyle hadiseler oluyor ki Müslümanlar İslam'da ittifak ediyorlar fakat koltukta ihtilaf ediyorlar ve iktidar uğruna kıyasıya, acımasızca birbirleriyle savaşa giriyorlar. Müslümana Müslüman acımazsa başkası acır mı? Bir Müslüman iktidar uğruna Hıristiyanlarla, Yahudilerle işbirliği yaparak Müslüman kardeşini saf dışı bırakmaya çalışır mı? Halbuki Cenâb-ı ALLAH:

"Ey iman edenler! Mü'minleri bırakıp da kâfirleri dostlar edinmeyin..."⁵

"Ey iman edenler! Yahudileri de, Hıristiyanları da kendinize dost edinmeyin, yar olarak benimsemeyin. Onlar ancak birbirlerinin dostudurlar, yâranıdırlar. İçinizden kim onlara dost olursa, o da onlardandır. Hiç şüphe yok ki, ALLAH zulmeden

kimseleri, doğru yola erdirtmez.”⁶ Buyurmaktadır.

Geçmiş dönemlerde olduğu gibi günümüzde de bir kısım Müslümanlar, Cenâb-ı Hakk'ın bu apaçık emrini çiğneyerek Hıristiyanlarla dost olmuşlar ve üstelik diğer Müslümanlarla savaşa girişmişlerdir. Gaye; iktidar, menfaat, ikbal ve hırs. Hak ve adalet değil! Alınacak ibret şudur ki, ALLAH'ın kanununu çiğneyenler ve çiğnenmesine seyirci kalanlar hüsrana düşerler, birliklerini kaybederler, zayıflar ve çeşitli şekillerde karşalarına çıkan fitneler, bela ve musibetler altında inim inim inlerler. Yine Cenâb-ı ALLAH'ın Kur'ân-ı Kerîm'inde:

“ALLAH'a ve O'nun Peygamberine itaat edin. Birbirinizle çekişmeyin, yoksa korku ile zaafa, başarısızlığa düşersiniz ve kuvvetiniz, yardımınız kesilip devletiniz elden gider.”⁷ İlâhi fermanına kulak vermemişler ve gerçekten de korkuya kapılmışlar, zayıf düşmüşlerdir. Nihayet:

“Öyle bir fitneden, musibetten korkun, sakının ki, o, içinizden yalnız zulmedenlere isabet etmez. (Bu belâ, başkalarına da geçer, umumî olur, herkesi perişan eder.) Hem bilin ki, ALLAH'ın azabı çok şiddetlidir.”⁸ âyetinin hükmü tecelli etmiş ve fitne, musibet bütün İslâm ülkelerini derinden sarsmıştır.

İşte, şu sıralar İslâm ülkelerinin, Müslümanların başına gelen belâların sebebini, bu âyet-i kerîmelerin ışığında aramak lâzımdır. Uhud savaşında, Müslümanlar kazanmış oldukları savaşı, sırf Hz. Peygamber (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) Efendimizin bir emrine muhalefet etmeleri sebebiyle kaybetmediler mi? Bugün İslâm ülkeleri, Müslümanlar üstün değilse, zillet çukurlarında yuvarlanıyorlarsa; zâlimlerin, kâfirlerin, mürtedlerin, muattıla gürûhunun çizmeleri altında eziliyorsa, yumruklarını yiye yiye yerlerde sürükleniyorlarsa, kendimize bakalım. **Kime itaat ediyoruz? ALLAH Teâlâ ve Resûlüne mi, yoksa başkalarına ve tağutlara mı? Evet kime? Sabah namazına kalkma, mışıl mışıl uyu. Veyahut sıcak yatağının başında, pijama ile Kevser ve İhlâs Süresiyle sabah namazı kıl, sonra cup diye tekrar sıcak yatağa atla. Ondan sonra Müslümanlar muzaffer olsunlar. Tembel felsefesi bunlar hep.** Rabbimiz Mü'minlere “üstün olmayı” vaad ediyor. Şayet üstün değilsek ki şüphesiz öyleyiz, o halde kendimize bakalım, kendimizi yoklayalım.

Bu sebeple zararın neresinden dönülürse kârdır. Tevbe edelim. ALLAH Teâlâ'ya kul, Resûlü'ne ümmet olalım. Ümitvar olalım. İstikbaldeki en büyük, gür sada İslâm'ın sadası olacaktır. Biz İslâm'a sımsıkı sarılırsak

ve hakkıyla yaşarsak, şairin:

“Doğacaktır sana vaad ettiği günler Hakkın.

Kim bilir belki yarın, belki yarından da yakın.”

dediği gibi, ALLAH'ın mü'min kullarına Kur'ân'da bir va'di vardır. Zafer va'di.. Cenâb-ı Hak şöyle buyuruyor:

“ALLAH, sizden iman eden ve salih amellerde bulunanlara yemin ile vaadetmiştir ki; kendilerinden evvel gelen Müminleri, Kâfirlerin yerine getirip hakim kıldığı gibi elbette onları da yeryüzünde kâfirlerin yerine geçirip hükümler edecek ve onlara kendileri için razı olduğu dini İslâm'ı yaşama imkanını elbette verecek ve onların her türlü korkularını üzerlerinden kaldırdıktan sonra hallerini kat'i bir eminliğe, güvene elbette çevirecektir. Onlar bu güvenlik içinde bana ibâdet ederler, bana hiç bir şeyi şirk, ortak koşmazlar. Artık bundan sonra kim kâfir olursa işte onlar fasıkların ta kendileridir.”

Bu ayet-i kerîme, Müslümanlara, parlak bir geleceği vaad etmektedir. Ancak bu va'de lâıyk olmanın şartları vardır.

1- Müslümanlar, ezelde Kâlû Belâ gününde ALLAH'a vermiş oldukları sözü, O'nunla yapmış oldukları ahd ve misâkı unutmazlar, gereğini yerine getirirlerse,

2- İslâm dininin hükümlerini, emirlerini, yasaklarını ferdi ve toplumsal hayatlarına uygularlarsa,

3- Kendilerine ALLAH katından en güzel örnek, model ve rehber olarak gönderilmiş Peygambere itaat ve biat ederler, onun yolundan giderler, onun Sünnetini ve metotlarını esas kabul ederlerse,

4- Şeytanı ve tağutları dost, velî, yar, müttefik olarak kabul etmezlerse,

5- Parayı, serveti, malı-mülkü şu fanî dünyanın aldatıcı ve oyalayıcı oyuncakları durumunda olan birtakım eşya, âlet ve vâsıtaları putlaştırmazlarsa,

6- ALLAH yolunda önce nefisleriyle, sonra harbî ve saldırgan kâfirlerle cihad ederlerse, bu va'de nail olurlar. Yoksa:

İslâm'a ihanet ederek, ahkâm-ı ilâhiyeye sırt çevirerek, Resul'ün yolunu bırakarak zafere nâil olunmaz.

- DİPNOTLAR -

1 - Buhari, Mezalim: 4, İkrağ: 7, Müslim, Birr: 58

2 - Müslim, Birr: 66

3 - Hucurat sûresi: 9

4 - Nûr Sûresi: 63

5 - Nisa Suresi: 144

6 - Maide Suresi: 51

7 - Enfal Suresi: 46

8 - Enfal Suresi: 25

Ölü Bir İş Yapabilir mi ve Diriye Yardım Edebilir mi?

İbn-i Hacer, Fetâvâ'sında (kısaca) şöyle der: Mü'minlerin rûhları illiyyîn'de, kâfirlerin rûhları da Siccîn'dedir. Her bir rûhun cesedi ile ma'nevî bir bağı vardır ki, dünya hayâtındaki bağa benzemez. Aksine ona en çok benzeyen, uyuyan hâlidir. Her ne kadar ölenin rûhunun bedeni ile bağlantısı, uyuyaninkinden daha kuvvetli ise de...

Hüseyin AVNÎ
bilgi@arifandergisi.com

Yaşayan bir insandan yardım istemiyor muyuz? Bir velî ölünce rûhu kınından çıkmış kılıç gibi olur ve daha çok yardım yapma imkânı elde eder. Bunlar birçok tasarruflarda bulunurlar.

İddiâ: Yaşayan insandan yardım istememe konusuna biraz sonra geleceğiz. Ama bir velî ölünce rûhunun kınından çıkmış kılıç gibi olduğunun Kur'ân'dan ve Sünnet'ten bir dayanağı var mıdır? Hz. Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)de ölmüştür. Onu hatırladığımızda ve kabrini ziyâret ettiğimizde ona salat ve selâm veririz. Yani Allah'ın rahmeti ve ebedî mutluluk onun olsun deriz. Böylece, Allah'tan peygamberimize olan ikramını daha da arttırmasını isteriz. (sh: 12-13)

Cevâb: Yaşayan insandan hakikat ma'nâsi ile basît yardımlar istemek de âyetin ma'nâsi ile çelişir.

İddiaların her bakımdan edebî ve de ilmî

bir üslûb ile ortaya konulmaması sebebiyle gereksiz hattâ bıktırıcı ve usandırıcı tekrarlamalara mukâbil, aynı minvâl üzere verilen mükerrer cevapların okuyucu tarafından hoş karşılanmasını istihdam ediyoruz. Birçok yönden buna mecbûr kalıyoruz. Ve bir daha tekrar ederek şöyle diyoruz:

Kerâmet sâhibi bir kişi tıpkı mu'cize sâhibi bir Nebî (Aleyhisselâm) (hattâ sıradan insanların sıradan işlerinde olduğu) gibi Allah (Celle Celâlühü)'nun izni, yaratması ve var etmesi ile sebep olma yoluyla yardım isteyeneye yardımda bulunabilir. Bunun, birazcık akla, insafa, cüz'î ilme ve irfâna, asgarî Ehl-i Sünnet akîdesi ve anlayışına sâhib olana göre Kur'ân ve Sünnet'ten delîlleri çoktur.

Müfessir Âlûsî, Rûhu'l-Meânî'sinde,¹ işleri tedbîr edenler hakkı için² âyetinin tefsîrinde, O'na göre bazı yanlış anlamlara cevâb verdikten sonra şöyle diyor:

"Evet, Allah (Celle Celâlühü) bazen dostlarından dilediklerine ölmeden evvel olduğu gibi, öldükten sonra da dilediği kerâmeti verir ve (Hakk) Sübhânehû ve teâlâ has-tayı iyileştirir, boğulmakta olanı kurtarır,

düşmana karşı yardım eder, yağmur yağdırır ve bunu kerâmet olarak verir. Bazen de o kişiye benzeyen bir sûret ortaya çıkarır ve o sûret o kişinin hürmetine, günah olmayan şeylerden Allah (*Celle Celâlihû*) istenileni, isteyenin istediğini yerine getirmek için yapar..." (**Âlûsî'nin sözü bitti.**)

Âlûsî merhûm, muhtemelen, **Fahr-i Râzî'nin Tefsîr-i Kebîr**'indeki³ bu âyeti tefsîr ederken yaptığı îzâhâtta anlaşılabilir yanlışıklara dikkati çekiyor. **Râzî** şöyle diyordu: "Sonra bu şerefli rûhlar, kuvvet ve şereflerinden dolayı, olmakta olanların, onlarda olması ihtimâlden uzak değildir. Bu âlemin hâllerinde (dünyada olup biten şeylerde) onlardan eser zuhûr eder. Bu sebeple onlar **işleri tedbîr edenler**(den)dirler." (**Râzînin sözü bitti.**)

Burada esas mühim olan, Râzî'nin bu tefsîrinin isâbetli olup olmadığından çok, **ölen faziletli kişilerin öldükten sonra da tasarrufta buldukları**'na inanması ve bunu beyân etmesidir. Müdebbirât olup olmamaları ise ayrı mes'ele... Kerâmet sâhibi kimselerin rûhlarının öldükten sonra da bu âlemde tasarrufta bulunmaları, (gerek işleri tedbîr edenlerden olmaları, gerekse kerâmet icâbı olarak) iki müfessir tarafından kabûl edilmesi, zamane şaşkınları gibi şirk olarak ilan edilmemesi... Asıl mühim olan işte bu...

Mü'minlerin Kabrinde Yatan Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'den Bir İsteği Olmaz mı?

İddiâ: *Ama hiçbir duâmızda Hz. Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'den bir isteğimiz olmaz. Çünkü o zaman Hristiyanların Hz. İsa (Aleyhisselâm)'a yaptığını biz Hz. Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'e yapmış oluruz ki; bu, yoldan çıkmaktan başka bir şey değildir.* (sh: 13)

Cevâb: Sizin **hiçbir duânızda Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'den bir isteğiniz olmazsa ve de yoksa da, Ashâb-ı Kirâm (Radiyallâhu Anhum)'un ve mü'minlerin var...**

Bilal İbnü Harisler, Osman İbnü Huneyfler, Ashâb (*Radiyallâhu Anhum*), Sübkîler, Âlûsiler, yüzlerce fıkıh, tefsîr, akâid ve hadîs âlimi, hattâ birkaç şâzz şahsiyetten hâric Ehl-i Sünnet ulemâsının tamamı, Hristiyanların Hz. İsa (*Aleyhisselâm*)'a ibâdet ettikleri gibi Resûlüllah (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'e ibâdet ediyorlardı, öyle mi?.. Yazıklar olsun... Binlerce yazıklar olsun. Bu, ilim ve edeb diyarından çok çok uzak olan üslûb ve ifâdelerimize karşı size yapılacak en ğaliz hakaret bile, iltifat ve tezkiye olacağından böyle bir yola gitmiyor, böylece T.C.'nin bugünkü mer'î kanunlarının pençesinden de kurtulmuş olmayı he-

deflemiş oluyoruz... Yoldan çıkmanın ne olduğunu pek yakında öğreneceksiniz. Hayırlı Selef'in çizgisinde yürümek mi, İslâm düşmanlarına çorbacı olmak mı?...

Ölmüş Bir Velînin Bir Çok Tasarrufta Bulunduğu Doğru mudur?

İddiâ: *Ölmüş bir velînin bir çok tasarrufta bulunduğunu, yani daha birçok iş çevirebildiğini ifade ettiniz. Bu konudaki dayanağınız nedir?*

X: *Bir velî ölünce rûhunun kınından çıkmış bir kılık gibi olduğunu söyleyen bazı büyük âlimler var.*

İddiâ: *Ama her şeyi bilen Allah'ın kitâbında bunun böyle olmadığına dâir açık âyetler vardır.* (sh: 13)

Cevâb: Allah'a yalan iftirâ ediyorsunuz; O'nun indirdiği bizim Kur'anımızda öyle bir âyet yok. O'nda tam aksine inkâr ettiklerinize işâret vardır. **Râzî** ve **Âlûsî**'den, velîlerin kerâmet olarak, öldükten sonra bir takım tasarruflarda bulunabileceğini (*Naziat:5*) âyetinin tefsîrinde beyan ettiklerini nakletmiştik. Rûh, kabir ve Âhiret mevzû'larında ya hiç ciddi bir kitâb okumamışsınız, yahut inâd icâbı laflar sarfediyorsunuz. Kurtubî'nin **Tezkiresini**, Sübkî'nin **Şifâu's-Sikâm**'ını, İbnü'l-Kayyim'in **Er-Rûhunu**, İbnü Recceb el-Hanbelî'nin **Ehvâlü'l-Kubûrunu**, Süyûtî'nin **Şerhu's-Sudûr**'unu ve **El-Büdûrî's-Sâfire**'sini, Necmuddin el-Ğayfî'nin, **el-Esile ve'l-Ecvibe**'sini okumuş olsaydınız, **Kur'anın açık âyetlerini, açık sünnet**'i gözünüzü açarak okusaydınız, elbette böyle câhilane sözler edemezsiniz. Şu kitâbların müelliflerinden her biri kocaman hadîs âlimi, bazıları aynı zamanda müfessir, bazıları aynı zamanda müctehid.

Fahrüddîn-i Râzî, Tefsîr-i Kebîr'inde⁴ ve **El-Metâlibü'l-Âliyye**⁵'de **Allâme Tefâtânî, Şerhu'l-Mekâsîd**⁶'da, **Allâme Seyyid Şerîf Cürçânî, el-Metâli**⁷ üzerine yazdığı haşiyesinin başlarında, **İbnü'l-Kayyim** de **er-Rûh** isimli kitâbında⁸ ölümlerini bir takım tasarruflarda bulunabileceklerini ve dirilere faydalı olabileceklerini söylemektedirler. Hâs ve dar ma'nâda Velî olduğuna inanılan bir kimseden, kerâmet beklenilmesi ne Kitâb ne Sünnet ve ne de İcmâ'a ters düşen bir şey değildir. Hattâ bu kıyasa bile uyar. Şöyle ki, Allah bu âlemde yaptığı rızık ve benzeri yardımlardan bir çoğunu kulları vâsitasıyla yapar. O vâsitalardan gördüğümüz rızık ve ni'metleri bizzat kendilerinden sayarsak, bu, tek Rezzâk'ın Allah olduğuna dâir inen âyete⁹ ters düşmekle bir çeşit şirk sebebi olur. O bakımdan doğrusu; kulları sebebe vâsita, Allah (*Celle celâlihû*)'yu da yaratan ve icâd eden görmektir.

Allah, Ölümler Rûhunu, Belli Bir Yerde Ber-

zah Aleminde mi Tutmaktadır?.

İddiâ: "Allah ölüm esnasında rûhları alır, ölme-
yenlerinkini de uykuda alır. Ölümüne hükmettiği-
ni tutar, ötekileri belli bir vakte kadar salıverir."

(Zümer 39/42)

Bu âyete göre Allah, ölülerin rûhunu, belli bir yerde, berzah âleminde tutmaktadır.

Kabirdekilerle ilgili olarak Allah teâlâ şöyle buyu-
ruyor: "Dirilerle ölüler bir olmaz. Şüphesiz Allah dilediğine işittirir. Ama sen kabirdekilere bir şey işittiremezsin." (Fatır 35/22)

Cevâb: Bu âyetleri, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e, Ashâb'ına ve İslâm ulemâsına danışmadan sormadan, kendi reyinizle gelişigüzel yorumlamış-
sınız. Bu açık âyetlere gözlerinizi kapayarak bak-
mış, Allah (Celle Celâlühû)'ya söylemediğini yakıştırmış
yani iftirâ etmişsiniz.

Bu âyetler bu husûstaki hadîsler gözönünde bu-
lundurulduğunda, rûhların bedenden ne şekilde
alındığını, Allah (Celle Celâlühû)'nun rû'yâda aldığı
rûhları, uyandığında eskisi gibi saldığını, ölümle al-
dığı rûhları ölmeden evvelki şekilde bedenleri-
ne geri çevirmediğini, tuttuğunu anlatıyor. Yoksa,
ölenlerin rûhlarının bedenle hiçbir şekilde
alâkalarının kalmadığını, rûhların hiç bir şey
yapamayacağını, hiç bir şekilde tasarrufta
bulunamayacağını göstermiyor. Hele, açık bir
şekilde hiç... Hâsılı, Allah (Celle Celâlühû)'ya iftirâ et-
mişsiniz. Söylediğiyle alâkasız şeyleri O'na yakıştı-
rmışsınız. "Haya îmandandır."¹⁰

Bu âyetleri, onları getiren ve en iyi anlayan
Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in hadîsleri işi-
ğinde nasıl anlayacağız? Biz burada, ölenlerin
rûhlarının hâlleri, yerleri ve işitip işitmemeleri ile
alâkalı bir takım hadîsleri ve onların şerh ve îzâhı
olan ulemâ sözleri ve îzâhlarından bir kısmını yaza-
lım ki, Sünnet ve Ehl-i Sünnet çizgisinden, yani hak-
tan ve hidâyetten ne denli uzaklaştığınız görülsün.
Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), Ashâb-ı Kirâm
(Radyallahu Anhum) ve ulemâ (Rahmetüllâhi Aleyhim)mi
-hâşa- açık âyeti görüp anlayamadılar, siz mi saç-
malıyorsunuz belli olsun.

**Ölenlerin Rûhlarıyla Alâkalı Bir Takım Ha-
disler**

Bir: "Nebîler (Aleyhimusselâm) kabirlerinde diri-
dirler, namaz kılarlar."¹¹

İki: İbnü Abbas (Radyallahu Anhumâ) anlatıyor:
"Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in Ashâbından
biri, bir kabrin üzerinde çadır kurdu. (Ora-

sının) kabir olduğunu bilmiyordu. Bir de ne
görsün, kabirde bir insan var, Mülk sûresini
okuyordu..."¹²

Üç: "Zîrâ, onlar (ölülerin rûhları) kabirlerinde
birbirlerini ziyâret ederler."¹³

Dört: "Ca'fer İbnü ebî Tâlib'i, bir melek ola-
rak (şeklinde) Cennet'te meleklerle uçarken
gördüm."¹⁴

İbnü Receb, bu eserler, rûhların öldükten
sonra bedenlere bitişmeyeceğini anlatmaz,
diyor.¹⁵

Beş: "Kim dünyada tanıdığı bir mü'min kar-
deşinin kabrine uğrar da ona selâm verirse, o
kardeşi onu tanır ve selâmını alır."¹⁶

Altı: Hz. Aişe (Radyallahu anhâ) buyurdu: "Eve gi-
riyor elbisemi çıkarıyordum ve diyordum ki,
bunlar sadece benim babam ve kocam. Ne za-
man ki Ömer (Radyallahu Anh) onlarla defnedildi.
Ömer (Radyallahu Anh)dan hayâ ettiğimden elbi-
selerimi üzerime sıkı sıkıya bağlamadan eve
girmedim."¹⁷

Sübkî şöyle diyor: "Şehîdlerin dışındaki rûhların,
ölüye kabirde geri dönmesi sahîh(hadîsler)de
sâbittir. Tereddüt sadece, bedende devamlı durma-
sı, bedeninin onunla dünyadaki gibi canlanması veya
o rûh Allah'ın istediği yerdeyken bedeninin canlı ola-
cağındadır."

Yâfî, şöyle dedi: "Ehl-i Sünnet'in mezhebi, ölü-
lerin rûhlarının Allah murâd ettiğinde bazı vakitlerde
İllyî'n'den veya Siccîn'den kabirlerindeki cesedlere
geri çevrileceği ve husûsiyyetle Cumu'a geceleri
oturup konuşacakları, ni'met ehlinin ni'metleneceği,
azâb ehlinin de azâb göreceği, şeklindedir."

İbnü'l-Kayyim şöyle diyor: Hadîsler ve eser-
ler, ziyâretçi geldiğinde, ziyâret edilenin (ölünün)
onu bildiğini, sözünü işittiğini, onunla yalnızlığını
giderdiğini, selâmını aldığını, bunun şehîd olanları
da olmayanları da içine aldığını ve bunda bir zaman
ta'yîni olmadığını gösteriyor.

Yedi: İbnü Mes'ûd (Radyallahu Anh) şöyle dedi:
"(Şehîdler) yeşil kuşların kursak boşluğunda-
dırlar. Onların arşa asılı kandilleri vardır. Cen-
netten istedikleri yere uçarlar, sonra o kandil-
lere geri dönerler."¹⁸

Sekiz: Vehb İbnü Münebbih anlatıyor: "Allah'ın
yedinci kat göklerde Beyzâ diye bir evi vardır.
Mü'minlerin rûhları (Allahu Alem), bazen onda
toplanır. Dünyadakilerden biri ölünce rûhlar onu
karşılar, ona dünya haberlerinden sorarlar."¹⁹

Dokuz: Ömer (Radyallahu Anh), Esmâ (Radyallahu

Anhâ)'ya, oğlu Abdullah İbnü Zübeyr (Radiyallâhu Anh) için cesedi asılıken tâ'ziyede bulundu ve dedi ki, rûhlar sadece semada Allah (Celle Celâlihû)'nun katındadır. Bu yalnızca bir cesedir.²⁰

On: Selmân şöyle diyor: “Mü'minlerin rûhları, yeryüzünde Berzah'tadırlar; diledikleri yere giderler. Kâfirin rûhu da Siccîn'dedir”²¹

Demek ki, **Berzah**, Dünya ile Âhiret arası bir âlemdir. Zamâne câhillerinin zannettikleri gibi rûhların hapishânesi değildir.

Onbir: Mâlik İbnü Enes (Radiyallahu Anh) şöyle dedi: “Bana gelen habere göre, Mü'minlerin rûhları salınıktırlar, diledikleri yere giderler.”

Rivâyetler çok fazla... Bunlar, onlardan küçük bir kısmı.

Peki âlimlerimiz bu husûsta ne diyorlar?

Âlimlerin, Ölenlerin Rûhlarıyla Alâkalı Olarak Söyledikleri Sözlerden Bir Kısmı

Kurtubî: Sadece şehîdlerin rûhları cennettedirler. Diğerleri bazen cennette olmayıp gökte, bazen de kabir boşluğunda olurlar.

İbn-i Hacer, Fetâvâ'sında (kısaca) şöyle der: Mü'minlerin rûhları İlliyyîn'de, kâfirlerin rûhları da Siccîn'dedir. Her bir rûhun cesedi ile ma'nevî bir bağı vardır ki dünya hayâtındaki bağa benzemez. Aksine ona en çok benzeyen, uyuyanın hâlidir. Her ne kadar ölenin rûhunun, bedeni ile bağlantısı uyuyaninkinden daha kuvvetli ise de. Böylece “İlliyyîn'dedir,” “Siccîn'dedir,” “kabir boşluğundadır” gibi değişik rivâyetler te'vîl edilmiş (araları bulunmuş) olur. Bununla beraber tasarrufta (bir şeyler yapmakta) izinlidirler. Sonra, İlliyyîn'deki ve Siccîn'deki yerlerine geri dönerler. Ölü bir kabirden diğer bir kabire nakledilirse, azalar ayrılabilir bu bağlantı yine de sürer.²³

Nesefî **Bahru'l-Kelâm**'da şöyle dedi: Rûhlar dört türdür:

Bir: Nebîlerin (Aleyhimusselâm) rûhları: Misk ve kâfûr gibi cesedlerinden çıkarlar, kendi sûretleri gibi olurlar, cennette bulunur, yer içer nimetlenirler...

İki: Şehîdlerin rûhları: Cesedlerinden çıkarlar, cennette yeşil kuşların (kursak) boşluğunda bulunurlar. Yerler nimetlenirler. Gece arşın altında asılı kandillere geri dönerler.

Üç: İtâatkâr (sâlih) Mü'minlerin rûhları: Cennet'in çevresinin dışındadırlar. Yeyip faydalanamazlar. Ancak cennete bakarlar.

Dört: Âsî (günahkar) Mü'minlerin rûhları: Yerle gök arasında havadadırlar.

Beş: Kâfirlerin rûhları: Siccîn'dedirler... Bu rûhlar

bedenlerine bağlıdırlar. Bu yüzden rûhlar azab görür, cesedler acı duyar...²⁴

Evet, **Şerhu's-Sudûr**'da yer alan yüzlerce rivâyete ve onlarca büyük müfessir ve muhaddisin îzâhlarına bakabilirsiniz. Ayrıca, **er-Rûh, Tezkire, el-Budûrî's- Sâfire, Ehvâlü'l-Kubûr, El-Es'ile ve'l-Ecvibe** ve diğer kitâblara müracaat edebilirsiniz. Bunlara ilâve olarak **Şifâu's-Sikâm**'ı iyi mutalâa etmelisiniz. Desteksiz atmamış olmak için buna katlanmalısınız. Çünkü, “Şubhesiz ki insan, kendini müstağni olarak gördüğünden dolayı elbette azmakta, azıtmaktadır.”²⁵

- DİPNOTLAR -

1 - Âlûsî, Rûhu'l-Meânî:30: 25

2 - Nâziât: 5

3 - Fahrüddîn er-Râzî, et-Tefsîrü'l-Kebîr: I 1/31

4 - Fahrüddîn-i Râzî, Tefsîr-i Kebîr: I 1/31

5 - Fahrüddîn-i Râzî, El-Metâlibu'l-Âliyye:7/228,261,262

6 - Allâme Teftâzânî, Şerhu'l-Mekâsîd:3/338

7 - Allâme Seyyid Şerîf Cürcânî, Hâşiyetü'l-Metâli' (Levâmi'u'l-Esrâr: Bir baskısında):5 Başka bir baskısında:6-7 Yine aynı kitâb'ın bir başka baskısında:17, başka bir baskısı:19

8 - İbnü'l-Kayyim er-Rûh:237

9 - Zâriyât:58

10 - [Müslim, Tirmizî İbnü Ömer radyellâhu anhu'dan], Et-Teyisîr: I/510...

11 - Ebû Ya'la, (Beyhekî, İbnü Mende), Enes radyellâhu anhu'dan. Semhûdî Ebû Ya'lanın râvîleri güvenilir kimselerdir, dedi. Beyhakî bu rivâyetin Sahîh olduğunu söyledi., Et-Teyisîr: I/426

12 - [Tirmizî (2890), (Hasendir dedi), Hâkim (2/498 Hâkim bu rivâyetin isnâdının Sahîh olduğunu söyledi ve Zehebî Ona muvâfakat etti), İbnü Merdûye, İbnü Nasr ve Beyhekî, İbnü Abbas radyallahu anhumâ'dan.], Ed-Dürü'l-Mensûr:8/231, ve Şerhu's-Sudûr:257

13 - [Tirmizî (995), İbnü Mâce(1474), Muhammed İbnü Yahyâ el-Hemedânî, Sahîh'inde, İbnü Ebî'd-Dünyâ, Beyhekî Şüabu'l-İmân'da, Ebû Katâde radyallahu anhu'dan.], Süyûtî, Şerhu's-Sudûr (Dârü İbni Kesîr, Mektebetü Dâri't-Türâs):262

14 - [Tirmizî ve Hâkim, Ebû Hureyre radyallahu anhu'dan. Hâkim Sahîh olduğunu söyledi ve bü (ictihâdî) reddedildi.], Et-Teyisîr:2/36 Benzerini, [Hâkim ve Taberânî, İbnü Abbas radyallahu anhumâ'dan. Ondan benzer başka bir rivâyette de vardır. Bu İsnâd ceyyiddir/tyidir. İbnü Hacer, Feth: (7/76)], Ehvâlü'l-Kubûr (Dârü't-Türâsî'l-'Arabî) hâmişi/dipnotu:166

15 - Süyûtî, Şerhu's-Sudûr:270

16 - [İbnü Abdî'l-Berr, El-İstizkâr ve et-Temhîd, İbnü Abbâs radyallahu anhumâ'dan. Abdülhakk, bu rivâyet, sahîhtir dedi.], İbnü Receb, Ehvâlü'l-Kubûr (Dârü'l-Kitâbi'l-'Arabî):141

17 - [Ahmed İbnü Hanbel, Hâkim (3/61)], Süyûtî, Şerhu's-Sudûr:274

18 - [Müslim (1887), İbnü Mes'ûd'dan.], Süyûtî, Şerhu's-Sudûr:304

19 - [Ebû Nüaym, Hilye], Süyûtî, Şerhu's-Sudûr:311

20 - [Saîd İbnü Mensûr, İbnü Ömer radyallahu anhumâ'dan.], Süyûtî, Şerhu's-Sudûr:311

21 - [İbnü Mübârek, ez-Zühd, Hakîmu't-Tirmizî İbnü Ebî'd-Dünyâ ve İbnü Mende, Selmân radyallahu anhu'dan.], Süyûtî, Şerhu's-Sudûr:311

22 - [İbnü Ebî'd-Dünyâ, Mâlik İbnü Enes rahimehullah'dan], Süyûtî, Şerhu's-Sudûr:312

23 - İbnü Hacer el-Askalânî, Fetâvâ (Mecmûatü'r-Resâilî'l-Münîriyye içinde): 4/ 40-41

24 - Yukarıdaki bilgiler ve daha geniş ma'lumât için İmâm Süyûtî'nin Şerhu's-Sudûr'una (255-340) bakabilirsiniz.

25 - Alak:6-7

Müminler; Hakkı söylemekten çekinmezler. Tebliğ karşılığında menfaat gözetmezler. Çoğunluğa değil hakka uyarlar. Nefislerine göre hareket etmezler. Hatalarında direnmezler. Yapmayacakları şeyleri söylemezler. Sözlerine sadıktırlar. İnkarcılara karşı caydırıcıdırlar, onların zorbalıklarına ve zulümlerine engel olurlar. Allah'ın desteği daima yanlarındadır.

Ali Ulvi UZUNLAR
bilgi@arifandergisi.com

Mü'min olanlar ancak o kimselerdir ki; onlar, Allah'a ve Resûlü'ne iman ettiler, sonra hiç bir şüpheye kapılmadan Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihâd ettiler. İşte onlar sadık (doğru) olanların ta kendileridir." (Hucûrat Suresi, 15)

Mü'minler o kimselerdir ki:

Yalnızca Allah'tan korkup sakınırlar. Yalnızca Allah'a ibâdet ederler. Allah'ı her şeyin üzerinde tutarlar.

Allah'tan başka ilâh aramazlar. Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Atalarına körü körüne uymazlar.

Hiçbir şüpheye kapılmadan iman ederler. Gayba iman ederler. Her şeyin Allah'tan olduğunu bilirler.

Asıl hedefleri Allah'ın rızasıdır. Hayatlarının tamamını Allah'ın yolunda geçirip, O'nun rızası için yaşarlar.

Allah'ın sınırlarını korurlar. Allah karşısında âcizliklerini bilirler. Allah'ın âyetlerine gönülden boyun eğler. Allah'a güvenip-dayanırlar. Yardımın ancak Allah'tan olduğunu bilirler.

Müminler; daima Allah'ı anarlar. Güç ve imkânlarına değil sadece Allah'a güvenirlenirler. Kuran'a kuvvetle bağlanmışlardır. Allah'a asla nankörlük etmezler. Kuran âyetleri, onların Allah korkularını ve imanlarını arttırır.

Kıyâmet gününe kesin olarak inanırlar. Kıyâmet gününden korkarlar. Âhiretin varlığına kesin olarak inanırlar. Dünya hayatına bağlanmazlar. Âhirete yönelmişlerdir. Gelecek endişesi taşımazlar. Kadere tam iman ederler. Tüm kabiliyet ve üstün vasıflarını Allah'a borçlu olduklarını bilirler. Başlarına gelen herşeyi hayır gözüyle değerlendirirler. Allah'a, hükümlerine ve elçilerine gönülden itaat ederler. Peygamberin yolunda gider, sünnetine uyarlar. Şeytanın yoluna girmezler. Şeytanı ve

yandaşlarını düşman edinin, sadece Allah'ı ve inananları dost edinirler. Namaza titizlik gösterirler, geceleri de ibâdet ederler.

Allah'tan bağışlanma dilerler. Hem kendi günahları, hem de diğer müminlerin günahlarının affı için dua ederler. Allah'a şükrederler. Allah'a yakınlık mertebelerine ulaşmak için sa'y-u gayret ederler. Tüm güçleriyle Allah yolunda mücadele ederler. Önlerine çıkan zorluklar onları imanlarından döndüremez. Allah'ın dinini tebliğ ve davette, Allah yolunda mücadelede gevşeklik göstermezler. Allah yolunda mücadele için hazırlık yaparlar. Birbirlerini bu konuda destekleyip, mücadeleyi yapılması gereken zamanında yaparlar.

Müminler; inkâr edenlere karşı zorlu ve onurludurlar. İnkâr edenlere karşı tedbirlidirler, onların müminlere kurduğu tuzaklar boşa çıkar. İnkârcılara karşı caydırıcıdır, onların zorbalıklarına ve zulümlerine engel olurlar. İnkârcılardan yüz çevirirler.

Münâfiklarla mücadele ederler. Münâfik karakterlileri aralarında barındırmazlar.

İnfak ederler. Gizli ya da açık tasaddukta bulunurlar. Zekâtı gereği gibi verirler. Emânete riâyet ederler. Güvenilir insanlardır. Güçlü kişilikleri vardır. Cesur ve kararlıdır. Kötülüğe en güzel şekilde karşılık verirler. İyiliği emreder, kötülükten menederler. Daima iyi ve güzel davranışlarda bulunurlar. Hayırlarda yarışır. Hoşgörülü ve bağışlayıcıdır. Adaletlidirler. Alçak gönüllüdürler. Merhametli ve yumuşak huyludurlar. Müslüman olması için kimseye baskı yapmaz, zor kullanmazlar.

Müminler; öfkelerine kapılmazlar. Hakkı söylemekten çekinmezler. Tebliğ karşılığında menfaat gözetmezler. Çoğunluğa değil hakka uyarlar. Birbirlerine danışarak hareket ederler. Bilenlere, işin ehliyle istişare ederler. Nefislerine göre hareket etmezler. İtidallidirler, sabırlıdır. Duygularıyla değil akıllarıyla hareket ederler. Hatalarında direnmezler. Kibirli değildirler, kimseyle alay etmezler. Allah'ın desteği daima yanlarındadır. Yapmayacakları şeyleri söylemezler. Diğer müminlerin hoşnutluklarını kendi nefislerinden önde tutarlar. Sözlerine sadıktır. Birbirlerine düşkün olup, birbirlerine karşı ölçülü ve saygılıdır. Ayrılığa ve anlaşmazlığa düşmekten titizlikle kaçınırlar. İsrâf etmezler. Yoksulları korurlar.

Evlilikleri Kuran'a göredir. Şahitliklerini dosdoğru yaparlar. Boş ve faydasız şeylerden yüz çevirirler. Dinde aşırılığa kaçmazlar. İffetlidirler. Kimsenin hakkını yemezler. Fedâkârdır. Kiskançlık ve bencillikten kaçınırlar. Asla ümitsizliğe kapılmazlar. Suçlulara arka çıkmazlar. Barıştııcı ve uzlaştııcıdır. Sözün en güzelini söylerler. Arkadan konuşmaz ve kusur araştırmazlar.

Müminler; sağlıklarını korur, bedenlerine eziyet etmezler. Anne-babasına iyi davranırlar. Zorluklardan yılmazlar. Ölmekten veya öldürülmekten kesinlikle korkmazlar. Zenginlik, makam ve mevkiden etkilenmezler. Kadınları koruyup-gözetirler. Temizliğe büyük önem verirler. Mümin oldukları sîmâlarından belli olur.

Bu özellikleri bilmek, kendisinde toplamak, kaynaklarını öğrenmek, usulünü teorik olarak bilmek ve en önemlisi pratikte izharını gerçekleştirmek, muhasebesini yaparak sorumluluğunu hissetmek. Bu özelliklerin hepsi Kur'anda mevcuttur. Rafta tozlanıp pek tarafına bakmadığımız, usûlen ve -yasin törenlerinde olduğu gibi- âdeten baksakta, manasına nüfuz etmede âciz ve yetersiz kaldığımız ortadadır.

Şuur, bakış açısı en önemlisi gayba iman eden bizlerin, Rabbimizin takibini hissetmedeki farkındalık duygusu, kulluk noktasında önümüze çıkacak olan bir takım imtihanlarda ki ihtiyacımız olacak en önemli unsurlardır ki, bunlar yeni nesle ancak

Kur'an eğitimi vermek ve manasını öğretmekle olur. Çocuklarımıza Kur'an'ın hayata nasıl yansıtılacağına stajını vermek, biz büyüklere düşen çok önemli bir görevdir. Allâh-u Teâlâ hazretleri bir âyeti kerimede:

“Elif, Lam, Ra. Bu bir Kitap'tır ki, Rabbinin izniyle insanları karanlıklardan nura, O güçlü ve övgüye layık olanın yoluna çıkarman için sana indirdik.” (İbrahim Suresi, 1)

“(Kur'an) Temiz akıl sahipleri için bir hidâyet rehberi ve bir zikirdir.” (Mümin Suresi, 54)

Kısacası Kuran, müminlere rehber olmak üzere indirilmiştir. Onları “karanlıklardan aydınlığa” yani inkârdan imana çıkaracak ve onlara Allah'a nasıl kulluk edeceklerini, O'nun rızasını nasıl arayacaklarını açıklayacaktır.

“Rehber” olma özelliği, müminin karşılaşacağı olaylarla ilgili özlü bilgileri aktarmayı da içerir. Diğer deyişle Kuran, müminin tüm ibâdetlerini nasıl yapacağını açıklar.

Müminin ibâdetleri iki türdür: Namaz, oruç gibi doğrudan Allah'a karşı yapılan ibadetler ve “iyiliği emredip-kötülüğü engellemek” olarak özetlenebilecek olan ve toplum içinde gerçekleş-

tirilecek ibâdetler.

Bu yüzden Kuran, mümine, “iyiliği emredip, kötülükten sakındırırken” yani dini anlatırken ve dinin düşmanlarına karşı mücadele ederken ne gibi usul ve yöntemler izlemesi gerektiğini anlatır. Bunun yanında, ne tür insanlarla ve toplumlara karşılaşacağını tarif eder. Sayısız âyette “De ki...” ve “Derler ki...” ifadeleriyle başlayan cümleler, müminlerin diğer insanlarla nasıl bir diyalog içine gireceğini anlatır.

Ama bunlardan yola çıkıp “Kuran bir sosyoloji kitabıdır” ya da “Kuran bir psikoloji kitabıdır” diyemeyiz.

Çıkarılacak sonuç; Kuran'ın, kendisini rehber edinen müminlere, Allah'a yaklaşma ve Allah yolunda mücadele için girişecekleri çabada yardımcı olmak üzere psikolojik ve sosyolojik bilgiler verdiğidir. Bu bilgilerin, hiç bir sosyoloji ya da psikoloji kitabında verilemeyecek kadar özlü ve doğru olduğunu, müminler yaşadıkları tecrübelerden bilirler.

Kur'an aynı şekilde, “dünyaya nizam verme” gibi bir misyon da yüklenmiş olan müminlere politik bilgiler verir. Dünyada etkin “güç odakları”nı tarif eder. Müslümanlara kimin düşmanlık besleyeceğini bildirir. Dünyadaki bozgunculuğun ardında kimlerin var olduğunu açıklar. Ama bundan da “Kur'an bir siyaset bilimi kitabıdır” sonucu çıkmaz. Kur'an bu bilgileri, müminlere “rehberlik” etmek için vermektedir. Aynı şey, Kur'an'ın verdiği tarihsel bilgiler için de geçerlidir: İnsanlık tarihi elbette Kur'an'dan öğrenilmez ama Kur'an, tarihin en önemli anahtarlarını vermekte, müminlerle dine düşman olanlar arasındaki mücadelenin tarihteki yerinden bahsetmektedir.

Hülâsa; Kur'an eğitime önem vermemiz, gençlerimizin ve yetişkinlerimizim Kur'an mecralarına yönelmesini sağlamanız toplum olarak acil ihtiyacımızdır. İnançımızı ve yaptığımız amelleri neden-sonuç ilişkisi bağlamında anlayarak sağlam temellere oturabileceğimiz zaman, dini yaşamak keyifli, çekilen sıkıntılar zevkli, gayri İslâmî olan her türlü faaliyetler daha kolay bertaraf edilir duruma gelecektir.

Selâm ve duâ ile ...

ASHÂB-I UHDUD'DAN ASHÂB-I GAZZE'YE

Gazze alevler içinde kalıp yangın yerine dönünce hâtırına Ashâb-ı Uhdud geldi. Siz Ashâb-ı Uhdud'u bilir misiniz? Mevlâ Teâlâ'nın "Burûc" süresinde zikrettiği Hendek Ashâbını... Hani hendekler kazılıp, bu hendekler ateşle doldurularak o devirde Allah'a inanan müminlerin çatır çatır yakıldıkları içler acısı hâdiseyi...

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
www.mustafaozsimssekler.com

Yirmi birinci asrın çağdaş geçinilen dünyasında, bütün dünyanın gözü önünde Gazze'de bir vahşet yaşandı. Tepeden masum halkın üzerine her türlü tahribatı yapan bombalar yağdırıldı. Savunmasız binlerce masum sivil halk, kadın, çocuk, yaşlı ayırmadan acımasızca katledildi. Binalar; cami, hastane demeden bombalanıp vuruldu. Hatta İsrail Devletinin gözü öylesine dönmüştü ki; BM binasını dahi gözlerini kırpmadan vurular. İşin enteresan tarafı da o binayı vurmamamız için binanın koordinatlarını verin" dediler. Bu uyarıyı yaptıktan ve BM binasının koordinatlarını aldıktan kısa bir süre sonra -emniyetli görüp oraya sığınan masum Filistinlileri de yok etmek için- o binayı da bombalayıp

harabeye çevirdiler.

Gazze'de caddeler, sokaklar tarumar olmuş; binalar toprakla, füzelerle tahrip edilmiş; hastahaneler okullar dahi bombalanıp yıkılmış. Elektrik yok, su yok, halk doğal ihtiyaçlarını bile temin etmekten mahrum. Ne emniyet ve güven kalmış, ne de huzur ve sükûnet...

Gazze, İsrail'in hava, kara ve denizden sürdürdüğü bombardımanlarla adeta kıyâmeti yaşadı. Filistin halkının yaşadığı bu belde alevlerle kuşatıldı...

Gazze alevler içinde kalıp yangın yerine dönünce aklıma Ashâb-ı Uhdud geldi.

Siz Ashâb-ı Uhdud'u bilir misiniz?

Mevlâ Teâlâ'nın "Burûc" süresinde zikrettiği Hendek Ashâbını... Hani hendekler kazılıp, bu hendekler ateşle doldurularak o devirde Allah'a inanan müminlerin çatır çatır yakıldıkları içler acısı hâdiseyi... Ve o müminler hendekte cayır cayır yanarlarken, müstekbirler de ateş çukurlarının etrafında koltukla-

rına kurulmuşlar bu zulmü zevkle seyretmişlerdi. O insanların feryâd-u figanları bu vicdan fakiri tuzu kuruların kulağına mûsikî gibi gelmiş, yanan alevlerin ışıltısı onları adeta mest etmiş, sanki bir savaş filmi seyrededer gibi heyecanla ve zevkle bu vahşeti izlemişlerdi.

Allâh-u Teâlâ "Burûc" süresinde bu hâdiseyi anlatıyor bizlere. Tabi o zalimlerin yaptıkları yanlarına kâr kalmadı, Allâh-u Teâlâ onları kendi yaktıkları ateşle veya başka bir yolla helak etti. "Zâlimin zulmü varsa mazlumun Allah'ı" var diye boşuna dememişler. Kim olursa olsun hiç şüphesiz zâlimin hasmı Allah'tır. **Allâh-u Teâlâ'nın imhâli vardır ama ihmâli yoktur.** Zalimlere mühlet verir, eğer zulmü bırakırlarsa ne ala, yoksa vakiti saati gelince defterlerini mutlaka dürer.

Dün Ashabı Uhdud, bu gün Ashâb-ı Gazze...

Demek sadece Ashâb-ı Uhdud hâdisesindeki insanlar ateşe atılmış değiller. Sadece İbrahim (*Aleyhisselam*) ateşe atılmadı. İşte günümüzde de sanki Gazze'de hendekler açılmış ve Filistin halkı bu hendekler de yakılıyor. Evleri-barkları başlarına yıkılıyor, camileri-hastaneleri bombalanıyor, caddeleri-sokakları yangın yerine döndürülmüş. Hal böyleyken dünya -ateş çukurlarının etrafında toplanan Ashab-ı Uhdud gibi- televizyonların karşısında koltuklarına kurulus, Gazze hendeğindeki alevler içinde yanan Filistin halkını seyretti. Medeniyet ve hümanizm iddiasında bulunan bazı devlet temsilcileri de; üzölmek bir yana, büyük bir utanmazlık içinde bu vahşetin "savunma amaçlı" olduğunu söyleyerek, neredeyse bu durumdan memnuniyet duyduğunu ifade ettiler.

Şayet bunu İsrail değil de başka bir devlet yapacak olsaydı, başta Amerika olmak üzere bütün dünya ayağa kalkardı. Hatırlarsanız, biz terörü yok etmek için Kuzey Irak'daki PKK kamplarına girdiğimizde, bize demediklerini bırakmadılar. Avrupası, Amerikası "Siviller için endişeliyiz" diye açıklamalar yaparak bir an önce oradan çıkmamızı yüksek sesle dillendirdiler, baskı yaptılar. Peki o

gün siviller için endişe duyan hassas insan hakları savunucuları(!) şimdi neredeler!? Gazze'deki yangının sönmesi ve o vahşetin durması için, Medenî denen dünyanın çağdaş geçinen devletleri ne yaptılar? Bu saldırgan Siyonistleri durdurmak için hangi tedbirler ve kararlar alınıp, hangi yaptırımları uyguladılar?..

Dünya ölkelerinin liderleri bu insanlık vahşetine seyirci kalarak sınıfta kaldılar. Başta Amerika, Birleşmiş Milletler ve Avrupa birliği olmak üzere bu katliama sessiz kalan tüm ölkeler, Siyonist sermayenin baskısını kıramadıklarından katillerin yanında yer almışlar ve bu insanlık suçuna ortak olmuşlardır. Anlaşılan o ki, Dünyadaki resmi ideoloji üç buçuk Siyonist Yahudi'ye maalesef teslim olmuş.

Diğer ölkeler bir kenara, peki İslâm ölkelerinin liderleri bu katliamı durdurmak için ne yaptılar? Gayrimüslim ölkelerdeki vicdan sahibi, insânî duygularını yitirmemiş halklar bile insanlık dramına dönüşen Gazze'deki bu vahşetin durması için tepki gösterip protestolarla seslerini yükseltirlerken, İslâm ölkelerinin liderleri neden sus-pus oldular?

Müslüman halklar, vahşette kurban giden kardeşlerinin yanında olunca, liderler de duruma göre vaziyeti kurtaracak açıklamalar yaparak güya durumu idare yoluna gittiler. Bu açıklamalar ve kınamalar; Siyonist katillerin Gazze'ye girmesine, çoluk-çocuk demeden katletmesine, hastane cami demeden bombalamasına engel oldu mu?.. Hayır!..

Halbuki Müslüman halkların Devlet yöneticileri, kendi milletlerinin sokaklara ve caddelere taşan öfke ve protesto eylemlerini Siyonistlerin suratına çarparak, acilen bu saldırıyı durduracak siyasi ve diplomatik bütün adımları atmalydılar. Koskoca İslâm dünyasının bu saldırganlık karşısında sessiz kalması ve bir yaptırım uygulayamaması çok üzücüdür ve asla kabul edilebilir bir durum değildir.

İşin enteresan tarafı Müslüman Devletlerin yapmadığını, Latin Amerika'da küçük bir ülke olan Bolivya yaptı!.. İsrail Büyükelçisini ülkesinden kovvan Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez yaptı!.. İsrail'in Gazze'deki saldırılarını protesto etmek amacıyla derhal İsrail ile diplomatik ilişkilerini kestiler... Onları gönülden tebrik ediyorum... Aslında bu onurlu ve dik duruş, Müslüman ülke liderlerinden gelmeliydi.

Müslim'in Sahîhinde çok enteresan bir Hadîsi Şerif geçmektedir. Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bu hadîsi şerifte: **“Müslümanlar yahudilerle savaşmadıkça kıyamet kopmayacak, sonra yahudiler taş ve ağaç arkasına saklanmaya**

mecbur kalacak kadar aciz ve yenik duruma düşecekler. Her ağaç ve taş; arkasında saklanan yahudiyi, ‘Ey Müslim! Ey Allah'ın kulu! burada yahudi bir kimse var, gel ve onu öldür!’ diyecektir. Ancak ğarkad ağacı müstesna” buyurmuştur. (Müslim, Fiten: 82, No: 2922)

Bu hadîsi şerif kıyamete yakın ortaya çıkacak olan Müslüman - Yahudi savaşını haber veriyor ve Müslümanların zaferiyle neticeleneceğini müjdeyor. Şayet bu savaşta bir yahudi, müslümanların silâhından canını kurtarıp bir taşın veya ağacın arkasına saklanacak olsa, o taş, o ağaç dile gelip konuşacak ve yahudiyi kovalayan mücâhide, “aradığı kişinin kendi arkasına saklandığını” haber verecektir. Siyonist Yahudilerin haddi iyice aşan zulmüne şahid olan ağaçların ve taşların bile, deyim yerindeyse canına öyle bir tak edecek ki, sabırları taşacak ve ihbarda bulunmak üzere dile gelecekler.

Demek ki o zamana kadar Yahudi - müslüman mücadelesi devam edip gidecek. Ve bu gün Siyonist Yahudilere karşı aciz ve çaresiz bir durum arzeden Müslümanlar, gün gelecek tüm bu yapılanların intikamını alacak. Ama Müslümanlar da hadîsi şerifte geçen taş ve ağaçların kendisine sesleneceği **“Müslüman”** ve **“Allah'ın kulu”** vasıflarına tam sahip olmaları lazım.

Bundan yıllar önce gazeteciler İsrail Devleti'nin o günkü başbakanı Şimon Perez'e “Kur'an-ı Kerim ve hadisi şerifler sizin devletinizin yıkılacağından

haber veriyor” dediklerinde, Perez: “Kur’an’ın bahsettiği Müslümanlar gelsin, düşünürüz.” cevabını veriyor

Onlar kendileriyle alakalı âyet ve hadisleri gayet iyi bilirler. Mesela hadîsi şerifte **“Her ağaç ve taş arakasında saklanan yahudiyi haber verecek, ancak ğarkad ağacı müstesna”** buyruluyor ya, ne gariptir ki Yahudilerin İsrail’de en çok diktikleri ağaç ğargat ağacıdır. Aslında onlar ne Resûlullah’a inanırlar, ne de hadis-i şeriflere itibar ederler ama yine de içleri rahat olmadığından tedbîren de olsa yine de bu ağacı dikmekten geri kalmıyorlar.

Hadis kabul etmeyen bir çok naylon müctehidin olduğu günümüzde, bu Hadîsi Şerifi de kabul etmeyenler olabilir. Dileyen dilediği gibi inanabilir ama tüm İslâm Âlemince kaynak kitap olarak kabul edilen “Kütübü Sitte”nin, en muteber ikinci hadis kitabı olan “Sahîh-i Müslim”de bu Hadîsi Şerif geçmektedir. Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) muhbiri sâdiktir. Ne buyurdu ve duyurduysa hepsi olmuştur, vakti saati gelenlerde olmaya devam edecektir inşallah.

Her ne kadar Gazze’ye yapılan saldırılar şimdilik durmuş ve ateşkes olmuşsa da, acılar hemen dinmiyor, yaralar hemen sarılmıyor. Gazze’yi zor günler bekliyor. Çünkü orada yaşayan halkın binlercesinin evi yıkılmış, hastahaneleri, okulları, yolları, köprüleri bombalanmış, elektrik hatları, kanalizasyon boruları tahrip edilmiş. Sokaklar, caddeler ise hayatını kaybedenlerin cesetleriyle dolu. Bombardıman altındaki halk cenazelerini bile kaldırma imkanı bulamadılar.

Ayrıca atılmış olan bombaların verdiği tahribat ne olacak? İleri teknolojiyle hazırlanan beyaz fosforlu bombaların etkileri, daha sonra orada yaşayan halka nasıl yansiyacak? Gazze’de bir doktor, fosfor bombasıyla yaralanan bir hastanın yarasını tedavi ederken, bu bombanın vücutta yaptığı tesir sebebiyle ellerinin yandığını söylüyor. Sen bir de o bombaya maruz kalan masum bedeninin ıstırabını düşün...

Her tarafı bombalarla yakılıp yıkılan ve hayalet şehir haline getirilen Gazze’de, bundan sonra yaşam kolay olmayacak. Bombaların etkisiyle oluşan azot, kükürt oksit ve fosfor gibi gazlar, hayatta

kalanları etkilemez mi zannediyoruz? Gazze halkının elbiselerinden tutunda yiyeceklerine kadar hep barut kokusu sirayet etmiş, bu işin uzmanları; “bombalar patladıktan sonra ortaya çıkan gazların, başta kısırlık olmak üzere insan sağlığını tehdit ettiğini” belirtiyorlar. Ve bombalardan canını kurtarıp da hayatta kalan küçük yavruların bozulan psikolojileri ne olacak?..

Bu güne dek her zaman Filistinli Müslüman kardeşlerinin yanında yer alan, maddî ve mânevî desteğini hiçbir zaman esirgemeyen Müslüman Türk Milleti olarak bizler, bu açılan yaraların bir an önce kapanması için yine Filistinli kardeşlerimize maddî yardıma devam edeceğiz ve dualarımızda onları unutmayacağız.

Mevlâ Teâlâ, bu işgal sırasında Gazze’de hayatını kaybeden bütün Müslüman kardeşlerimize rahmet, kalanlarına da sabırlar ihsan eylesin. Başta Filistin olmak üzere, Rabbim tüm Müslümanları düşmanlarından kurtarıp, emniyet ve huzur içerisinde yaşamak nasip eylesin Amin!

Fi Emanillah!

DUÂ ÂDÂBÎ

Peygamber Efendimiz

(Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)

şöyle buyurmuştur:

“Müslüman bir kul, bir günah ya da akrabasıyla arayı açmak (gibi şeriata uymayan şeyler) istemedikçe, kendisine şu üç şeyin biri verilmeden Duâsı asla geri çevrilmez. Ya Duâ ettiği şey kabul edil(ip dünyada kendisine veril)ir veya ahirette kendisi için o (Duânın sevabı) saklanır yahut da Duâsı kadar bir kötülük ondan uzaklaştırılır.”

Adem ŞENER
bilgi@arifandergisi.com

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...
Dünyanın dört bir tarafında Müslümanların eza ve cefa çektiği ve binbir türlü zulme maruz kaldığı günümüz dünyasında, Müslüman en büyük silahı olan duâ ile Mevlâ Teâlâ'ya yönelmeli, Filistin'de, Afganistan'da, Irak'ta, Çeçenistan'da ve ehli küfürle fiilî mücadele içinde olan diğer bütün cephelerde çarpışan İslâm ordularının yanında mânevî destek vazifesi gören duâ ordusunun birer neferi olmaya gayret etmelidir.

Duâ, zorluk kapılarını açan anahtardır. Duâ belaları ortadan kaldırmaya vesiledir.

Duâ, kulun Rabbi ile konuşmasıdır. Sevenin sevgiliye halini arz etmesi, insanın acizliğini, çaresizliğini ve perişanlığını anlaması ve Yüce Yaratan'a sığınmasıdır.

Duâ; kulun, kendisine şah damarından daha yakın olan Yüceler Yücesi'ne ünsiyet peyda etmesi, kendisini tamamen O'na teslim etmesidir.

Duâ, âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerle teşvik edilmiştir: **“Rabbimiz, şöyle buyurdu: Bana Duâ edin, size cevap vereyim (Duânızı kabul edeyim).”¹**

“Kullarım sana beni sorunca, haber ver ki, ben şüphesiz onlara yakınım. Bana Duâ edenin Duâsını kabul ederim.”²

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)de hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmaktadır: “Allâh-ü Teâlâ katında Duâdan daha şerefli bir şey yoktur.”³

“Duâ, ibadetin ta kendisidir.”⁴

“Duâ mü'minin silahı, dinin direği, göklerin ve yerin nurudur.”⁵

Ubâde İbn-i Sâmî (Radyallâhü anh)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Yeryüzünde, masiyet veya sıla-i rahmi koparıcı olmamak

kaydıyla, Allâh-ü Teâlâ'dan bir talepte bulunan bir Müslüman yoktur ki Allâh-ü Teâlâ ona dilediğini vermek veya ondan onun mislince bir günahı affetmek suretiyle icâbet etmesin."⁶

DUÂNIN EDEPLERİ

1- Duânın kabule daha yakın olduğu vakitleri kollamalı ve bu hassaten bu vakitlerde Duâ etmeye çalışmalıdır. Duânın kabule yakın olduğu vakitlerden bazıları şunlardır:

a) Seher vakti

Hz. Ebû Hureyre (*Radiyallâhü Anh*)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

"Her gece Rabbimiz gecenin son üçte biri girince, dünya semasına iner ve 'Kim Bana Duâ ediyorsa ona icabet edeyim. Kim Benden bir şey istemişse onu vereyim, kim Bana istiğfarda bulunursa ona mağfirette bulunayım' der."⁷

b) Farz namazların sonunda

Hz. Ebû Ümâme (*Radiyallâhü Anh*)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: "En ziyade dinlenmeye (ve kabule) mazhar olan Duâ, gecenin sonunda yapılan Duâ ile farz namazların ardından yapılan Duâlardır!"⁸

c) Ezan ile kâmet arası

Hz. Enes (*Radiyallâhü Anh*)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: "Ezanla kâmet arasında yapılan Duâ reddedilmez (mutlaka kabule mazhar olur)."⁹

d) Secdede iken

Hz. Ebu Hureyre (*Radiyallâhü Anh*)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: "Kul Rabbine en ziyade secdede iken yakın olur, öyle ise (secdede) Duâyı çok yapın."¹⁰

e) Zorluk anında

f) Yolculuk anında

g) Hastalık zamanında

h) Yağmur yağarken

i) Allâh-ü Teâlâ yolunda cihad için saf tutulurken

Hz. Sehl İbnu Sa'd (*Radiyallâhü Anh*)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz

(*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: "İki şey vardır, asla reddedilmezler: Ezan esnasında yapılan Duâ ile insanlar birbirine girdikleri savaş sırasında yapılan Duâ."¹¹

j) Tüylür ürperdiği zaman

k) Kâbe-i Muazzama görüldüğü zaman

l) Tavaf yapılırken

m) Zemzem içilirken

n) Safâ ile Merve tepeleri arasında sa'y yapılırken

o) Receb-i Şerif ayının ilk gecesi

p) Şaban-ı Şerif ayının on beşinci gecesi (Beraat Gecesi)

r) Kadir Gecesi

s) Arefe Gecesi

ş) Cuma gecesi ve günü

t) İftar vakti

2- Duâ öncesi mânevî bir temizlik yapmalı, tevbe ve istiğfar etmeli, helâl yemeye gayret etmeli, doğru sözlü olmalı, ibâdet ve taate yönelmek sureti ile kalbi temizlemeye çalışmalıdır.

"Biliniz ki, Allâh-ü Teâlâ Kendisinden gâfil bir kalbin Duâsını kabul etmez."¹²

3- Hakkını çiğnediği ve kötülük ettiği kimselerden helâllik almalı, herkesin hakkını geri vermelidir.

4- Duânın başında ve sonunda Allâh-ü Teâlâ'ya hamd etmeli ve Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'e salavat okumalıdır.

Hz. Fadâle İbnu Ubeyd (*Radiyallâhü Anh*) anlatıyor: "Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Duâ eden bir adamın Duâ sırasında Peygamber Efendimiz'e (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) salât ve selâm okumadığını görmüştü. Hemen:

'Bu kimse acele etti' buyurdu. Sonra adamı çağırıp:

'Biriniz Duâ ederken Allâh-ü Teâlâ'ya hamd-ü senâ ederek başlasın, sonra Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e salât okusun, sonra da dilediğini istesin' buyurdu."¹³

Hiz. Ömer (Radyallâhü Anh)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Duâ sema ile arz arasında durur. Bana salât okunmadıkça, Allâh-ü Teâlâ'ya yükselmez."¹⁴

5- Ellerini semaya kaldırarak ve avuç içlerini semaya doğru tutarak Duâ etmelidir.

Hiz. İbn-i Abbas (Radyallâhü Anhümâ)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Allâh-ü Teâlâ'dan avuçlarınızın içiyle isteyin, sırtlarıyla istemeyin; Duâyı tamamlayınca avucunuzu yüzlerinize sürün."¹⁵

6- Duâda aceleci olmamalıdır.

Hiz. Ebu Hureyre (Radyallâhü Anh)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Acele etmediği müddetçe her birinizin Duâsına icâbet olunur. Ancak şöyle diyerek acele eden var: 'Ben Rabbime Duâ ettim, Duâmı kabul etmedi.'¹⁶

7- Duâda ısrarlı olmalıdır.

Hiz. Aişe (Radyallâhü Anhâ)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz Allâh-ü

Teâlâ ısrarla Duâ edenleri sever."¹⁷

8- Duâ ederken istediği şeyleri üçer defa istemelidir.

Hiz. İbn-i Mes'ud (Radyallâhü Anh) anlatıyor: "Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Duâyı üç kere yapmaktan, istiğfarı üç kere yapmaktan hoşlanırdı."¹⁸

9- İhlâsla Duâ etmelidir.

Hiz. Ebu Hureyre (Radyallâhü Anh)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Allâh-u Teâlâ'ya Duâyı, size icâbet edeceğinden emin olarak yapın. Şunu bilin ki Allâh-ü Teâlâ (bu inançla olmayan ve) gafletle (başka meşguliyetlerle) oyalanan kalbin Duâsını kabul etmez."¹⁹

10- Duâsına başkalarını da katmalı, dünyevî ve uhrevî ihtiyacı ve sıkıntısı olanlara da Duâ etmelidir. Zira kişinin gıyabında yapılan Duâ, kabule daha yakındır.

Hiz. Abdullah İbn-i Amr İbni'l Âs (Radyallâhü Anh)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "İcâbete mazhar olmada gâib kimsenin gâib kimse hakkında yaptığı Duâdan daha süratli olanı yoktur."²⁰

11- Duâ ederken özlü Duâlar ile niyaz ve münâcatta bulunmalıdır.

Hiz. Aişe (Radyallâhü Anhâ) anlatıyor: "Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) özlü Duâları tercih eder, diğerlerini bırakırdı."²¹

12- Allâh-ü Teâlâ'dan kararlı bir şekilde istemeli, istekte ciddi ve devamlı olmalıdır.

Hiz. Ebu Hureyre (Radyallâhü Anh)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Sizden hiçbiriniz Duâ ettiğinde 'Allah'im! Dilersen bana mağfiret et, dilersen bana rahmet et' demesin. Lakin kararlı bir şekilde istesin. Çünkü kimse, Allâh-ü Teâlâ'ya zorla bir şey yaptıramaz."²²

13- Duâ ederken abdestli olmalı ve kibleye yönelmelidir.

14- Duânın bir an önce kabul olmasını istemelidir. Eğer Duâsı gecikirse, ümitsizliğe kapılmayıp sonunu beklemeli ve "Bunda da Allâh-ü Teâlâ'nın bir hikmeti vardır" demelidir.

15- İsteddiği şeyin geç elde edilmesini istemelidir. Duâ ederken dileğinin hâsıl olması için ne çok acele etmeli, ne de geç hasıl olmasını istemeli, ikisinin arasında bir yol tutmalıdır.

16- Huzur ve huşû ile, umarak ve korkarak Duâ

etmelidir.

Allâh-ü Teâlâ şöyle buyurmuştur: **“Onlar, hayır işlerine koşarlar, umarak ve korkarak bize yalvarırlar, ve bizden korkarlardı.”**²³

17- Müslümanlardan intikam almak, onlara zarar vermek gibi günah olan şeyleri istememelidir.

18- Allâh-ü Teâlâ'ya Duâ etmekten asla bıkmamalı, umutsuzluğa düşmemeli ve Duâsının mutlaka bir gün kabul edileceğine inanmalıdır.

19- Ana-babayı razı etmeli, onların, misafirin ve mazlumun Duâsını almaya çalışmalı, mazlumun ahından kaçınmalıdır. Zira mazlumun Duâsı geri çevrilmez, kabul edilir.

20- Gönülden, gizlice, bağırmadan ve samimiyle Duâ etmelidir.

Allâh-ü Teâlâ şöyle buyurmuştur: **“Rabbimize gönülden ve gizlice yalvarın. Doğrusu o, aşırı gidenleri sevmez.”**²⁴

21- Duâyı “Âmin” ile tamamlamalıdır

Hz. İbn-i Mes'ud (*Radyallâhü Anh*)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: “Ey filan! Duânı âminle tamamla ve de gözün aydın olsun (Duân kabul olsun!)”²⁵

22- Duâdan sonra ellerini yüzüne sürmelidir.

Hz. Ömer (*Radyallâhü Anh*) anlatıyor: “Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) ellerini Duâ ederken kaldırınca, onları yüzlerine sürmedikçe geri bırakmazlardı.”²⁶

23- Duânın kabul edildiği yerlerde Duâ etmeyi ganimet bilmeli ve buralarda Duâ etmeyi ihmal etmemelidir. Duâların kabul olduğu belli başlı yerler şunlardır:

- Kâbe-i Muazzama,
- Ravza-i Mutahhara,
- Mescid-i Aksa,
- Mültezem (Hacer-ül Esved ile Kâbe-i Muazzama'nın kapısının arası),
- Beytullah'ın her tarafı,
- Zemzem kuyusu,
- Safâ ile Merve tepeleri üzeri,
- Arafat,
- Mina,
- Müzdelife,
- Cemerat (şeytan taşlama yerleri),
- Peygamberlerin kabirleri,

24- Duâ uzun zaman kabul edilmezse üzülmemeli, karamsarlığa kapılmamalıdır.

Ebû Saîd el-Hudrî (*Radyallâhü Anh*)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: “Müslüman bir kul, bir günah ya da akrabasıyla arayış (gibi şeriata uymayan şeyler) istemedikçe, kendisine şu üç şeyin biri verilmeden Duâsı asla geri çevrilmez. Ya Duâ ettiği şey kabul edilip dünyada kendisine verilir, veya ahirette kendisi için o (Duânın sevabı) saklanır yahut da Duâsı kadar bir kötülük ondan uzaklaştırılır.”²⁷

25- Rahat ve bolluk zamanında da Duâyâ devam etmelidir.

Hz. Ebu Hureyre (*Radyallâhü Anh*)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: “Her kim sıkıntılı ve zor zamanlarında Duâlarının kabul edilmesini isterse, rahat zamanında çok Duâ yapsın.”²⁸

Rabbim cümlemizi Duâ ehli olan, kendisinden istemekten usanmayan, seher vaktinde ümmetin hidayeti ve kurtuluşunu niyaz eden, Duâlarına en kısa zamanda icabet edilen kullarından eylesin... Rabbim yâr ve yardımcınız olsun...

- DİPNOTLAR -

- Mü'minin Suresi: 60
- Bakara Suresi: 186
- Tirmizi, Daavât: 1; İbn-i Mace, Duâ: 1
- Tirmizi, Tefsir, Gafir: No: 2973; Ebû Dâvud, Salât: 358, (1479)
- Hakim, Müstedrek: 1/492; Heysemi, Mecmauz Zevaid: 10/147
- Tirmizi, Daavât: 126
- Buhari, Tevhid: 35, Teheccüd: 14, Daavât: 13, Müslim, Salâtü'l Müsâfirin: 166, (758); Muvatta, Kur'an 30; Tirmizi, Daavât: 80; Ebû Dâvud, Salât: 311
- Tirmizî, Daavât: 80
- Ebû Dâvud, Salât: 35; Tirmizî, Salât: 46, Daavât: 138
- Müslim, Salât: 215; Ebû Dâvud, Salât: 152
- Muvatta, Nidâ: 7; Ebû Dâvud, Cihâd: 41
- Tirmizî, Daavât: 64
- Tirmizî, Daavât: 66; Ebû Dâvud, Salât: 358; Nesâî, Sehv: 48
- Tirmizî, Salât: 352
- Ebû Dâvud, Salât: 358
- Buhârî, Daavât: 22; Müslim, Zikr: 92; Muvatta, Kur'an: 29; Tirmizî, Daavât: 145; Ebû Dâvud, Salât: 358
- Taberani, Kütübü'd Duâ: 2/795
- Ebû Dâvud, Salât: 361
- Tirmizî, Daavât: 66
- Tirmizî, Birr: 50; Ebû Dâvud, Salât: 364; Müslim, Zikr: 88; Buhârî, Mezâlim: 9
- Ebû Dâvud, Salât: 358
- Buhari, Daavât: 7; Tirmizî, Daavât: 78, Ebu Davud: 1483
- Enbiya Suresi: 90
- A'raf Suresi: 55
- Ebû Dâvud, Salât: 172
- Tirmizî, Daavât: 11

Filistin meselesinin bir tek çözümünü var o da Müslümanların birlik ve dirliğini temin etmektir.

Ortadoğu uzmanı **Ahmet VAROL** ile Türkiye'nin önemli dış politika yazarlarından **Mustafa ÖZCAN**'a Siyonistlerin Gazze Şeridi'nde yaptığı katliamı, ateşkesi, yapılan yardımları ve bundan sonraki gelişmeleri sorduk.

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
www.mustafaozsimssekler.com

KASRI ARİFAN: Gazze'de bütün dünyanın gözü önünde bir vahşet yaşandı ve şimdilik ateşkes kararı alındı. Bu kalıcı olur mu? Kalıcı olması için ne gibi tedbirler alınmalı?

Mustafa ÖZCAN: Ateşkes kararının alınması Filistinli siviller açısından faydalı olmuştur. Zira, ölenlerin kâhir ekserisi çoluk, çocuk ile kadın ve yaşlılardan oluşmuştur. Kassam Tugaylarının açıklamalarına bakacak olursak, saldırı sırasında yaklaşık 48 kişiyi kaybetmiş bulunuyorlar. Bunları bir nevi savaşçı ve asker statüsünde görececek olursak geri kalan insanların tamamı sivillerdendir. Bu açıdan, İsrail toplu katliamlarla Hamas'ı yıldırmaya çalışmıştır. Saldırıda hiçbir yasak gözetmeyen İsrail, çoluk

çocuk ve kadınların yanında cami, kilise, hastane, mezarlık, silo, okul ve mesken gibi akla ne gelirse gelsin ayırım gözetmeden bu yapıları hedef almıştır. Bu açıdan sivil kayıpların daha fazla hedef alınması açısından saldırının durması elbette ki faydalı olmuştur. Ateşkesin kalıcı olması ise Hamas'ın haklı taleplerinin yerine getirilmesine bağlıdır. Buda hem Mısır hem de İsrail'in yaklaşımına bağlıdır. Bu şartlar umûmun malumudur. Başta İsrail tanklarının ve askerlerinin Gazze'deki mevzilerden çekilmesi ve ambargonun kaldırılması ve buna bağlı olarak Refah sınır kapısının açılmasıdır. Bunlar yerine getirilecek olursa en azından Hamas açısından ateşkesin şartları tahakkuk etmiş olacaktır. Lakin buna mukabil, Hamas ateşkesi iltizam etse bile, İsrail Hamas'ın yeniden silahlandığını iddia ederek veya gerekçe göstererek saldırılarına yeniden başlayabilir. Bu açı-

dan ateşkesin ihlâl edilmesi ve çatışmaların yeniden başlaması her zaman mümkündür ve ateşkesin devamının bir garantisi yoktur. Lakin kısa vadeli olarak konuşacak olursak, ateşkes şimdilik yürürlükte kalacaktır. İslâm âlemi de Mısır'a baskı yaparak şayet Refah sınırının açık tutulmasını sağlayabilecek olursa, ateşkesin kalıcılığına hizmet etmiş ve şartlardan birisi sağlanmış olacaktır.

Ahmet VAROL: Gazze'de yaşanan vahşet gerçekte Siyonist işgalin geleneksel hale getirdiği vahşi katliamlarına bir ilavesidir. Birçokları bu gerçeği anlayamadıkları için kendi vatanlarına, haklarına ve namuslarına sahip çıkan Filistinlileri, orada mağdur edilen halkı temsil eden direnişi mahkûm etmeye kalkıştılar. Oysa sergilenen vahşet gerçekte Siyonist işgalin ciddi anlamda bir tehdit, tehlike ve risk olduğunu açıkça gözler önüne sermektedir.

Bugün Filistin toprakları üzerinde gayri meşru bir şekilde varlığını sürdüren işgal devleti Siyonist terör örgütleri tarafından kurulmuştur. Dolayısıyla terör, tehdit, saldırı ve vahşet bu devletin mayasında var. Kuruluşundan önce başladı. Kuruluşu da terör, tehdit, saldırı ve katliamla gerçekleşti. Kuruluşundan bugüne de sürekli saldırı, cinayet ve katliamlarla ayakta durdu.

Gazze'ye yönelik son saldırısının planını ise çok önceden yapmıştı. Böyle bir plan yapmasının amacı Filistin topraklarında özgürlük mücadelesinin öncülüğünü yapan İslâmî direnişe ağır darbe vurmaktı. Bu planında Mısır ve Suudi Arabistan gibi bazı işbirlikçi rejimlerle ittifak halindeydi.

Çağın emperyalist güçleri ve onların yönlendirdiği uluslararası kuruluşlar da "Filistin direnişini çökertmesi için İsrail'e fırsat tanıma" anlayışına göre hareket etti. Tabii işgal devleti kendisine tanınan fırsatı aynı zamanda insanları kitleler halinde katletmek, kundaktaki bebekleri öldürmek, evleri sahiplerinin başına yıkarak, okulları, camileri ve hastaneleri vurmak için değerlendirdi.

İşgalci Siyonistin tüm insanlığın gözleri önünde böyle bir vahşet sergileme cüreti gösterebilmesinde işbirlikçi rejimlerin perde arkasından verdiği desteklerin ve uluslararası mekanizmaların "işgalciye fırsat tanıma" anlayışının önemli rolü olmuştur.

Şu var ki çağın bütün emperyalist güçlerini arkasına alan, aynı zamanda emperyalizmin sözcüsü gibi hareket eden medya organları tarafından da desteklenen işgalci Siyonist, Filistin direnişinin kararlı mücadelesini aşama-

dı. Mücahitlerin kararlı ve ısrarlı mücadeleleri karşısında önemli kayıplar verdi. Moral yünden ciddi çöküşe maruz kalan askerlerini daha fazla cepheye kalmaya zorlamasının ciddi bir patlamaya sebep olacağını anladığı ve savaşta gidişatın tamamen aleyhine döndüğünü gördüğü için tek taraflı ateşkes ilan etmek zorunda kaldı.

Fakat bu ateşkes kırılabilir bir ateşkestir. İşgalci Siyonist devlet bir tehdit unsuru olmaya devam etmektedir. Onun saldırganlığına karşı etkili unsur her zaman direniş olacaktır. Bu sebeple Siyonist tehdide karşı direnişe sahip çıkılması, destek verilmesi, silahlanmasının sağlanması, işgal tehdidinin saldırganlığına karşı Filistin halkının bir güvencesi olması için kendisine yardımcı olunması gerekir.

Örneğin Filistin direnişinin hava saldırılarına karşı savunma gücü ve teknolojisi olsaydı Siyonist işgalcilerin bu katliamı gerçekleştirmeleri kolay olmayacaktı. Gazze'ye yönelik son katliamda Filistin halkının en büyük dezavantajı, hava saldırılarına karşı bir savunma gücünün olmamasıydı.

Öte yandan eğer ki direniş işgalcilerin kara saldırılarına karşı büyük bir fedakârlıkla direnmiş olmasaydı, Siyonistler Gazze'nin her tarafını kontrol altına alacak ve büyük bir katliam gerçekleştireceklerdi. Siyonistlerin böyle bir katliam gerçekleştirmelerini kararlı direniş ve bu direnişte kullanılan savunma gücü engellemiştir. Tabii her şeyin üstünde Yüce Allah'ın yardımını unutmamak gerekir. Ama Yüce Allah kullarından sebeplere tevessülünü talep ediyor; bunu yapıp kararlı şekilde mücadele etmeleri durumunda

zaferi de nasip ediyor.

KASR-I ARİFAN: İslâm ülkeleri liderlerinin bu vahşete yeterli tepkiyi verdiklerini düşünüyor musunuz? Neler yapılmalıydı, bundan sonra neler yapılabilir?

Ahmet VAROL: Ne yazık ki İslâm ülkelerinin yönetimleri Siyonist vahşet karşısında yeterince bir varlık gösteremediler. Sadece ülke yönetimleri değil bu yönetimleri temsil konumunda olan ittifaklar bile sadece havanda su dövmekle meşgul oldular. Örneğin saldırının ilk günlerinde yüzlerce insan öldürülürken, evler yıkılırken Arap Birliği teşkilatı bir olağanüstü toplantı düzenleme ihtiyacı bile duymadı. Sonrasında düzenlediği olağanüstü toplantısında da mağdur Filistin halkına yarar sağlayacak, işgalci Siyonisti engelleyecek herhangi bir adım atmadı.

Mısır ve Suudi Arabistan gibi bazı ülkelerin yönetimleri, işgalci Siyonistin saldırısına dolaylı yoldan destek verdi. Mısır'ın Gazze'nin tehlike kapısı sayılan Rafah sınır kapısını kullandırmaması, yaralıların çıkışlarını çoğu zaman engellemesi, başlangıçta insanî yardımların girmesine bile mani olması, işgalci saldırgan devlete yüklenmek yerine, ona karşı mücadele eden İslâmî direnişe yüklendi.

Ürdün, BAE, Bahreyn, Umman gibi bazı ülkeler işgal devletine destek vermedi ama Filistinlilerin yararına da fazla bir şey yapmadı, sadece göstermelik bazı

açıklamalar yapmakla yetinerek olaylara seyirci kalmayı tercih ettiler.

Katar, Libya, Yemen gibi ülkeler Filistin halkına maddi destekte bulundu; diplomatik alanda da işgal devletine karşı tavır koydu ama uluslararası alanda çok fazla etkili olamadılar. Bu ülkelerin Arap Birliği teşkilatı çatısı altında gerçekleştirmek istedikleri de özellikle Mısır ve Suudi Arabistan'ın takoz koyması sebebiyle engellendi.

Suriye ve Lübnan gibi ülkeler direnişe lojistik destek verdi, işgale karşı tavır koydu ama uluslararası alanda onlar da yeterince varlık gösteremediler.

Moritanya, İsrail'le ilişkisini keserek tavır koymaya çalıştı.

Türkiye gerek diplomatik alanda, gerekse insanî yardım alanında küçümsenemeyecek bazı faaliyetler gerçekleştirdi. Türkiye toplumu da büyük bir hareketlilikle Siyonist vahşete karşı tavır koydu. Ancak biz Türkiye'deki yönetimden daha fazlasını bekliyorduk. Özellikle işgalci devletle askerî anlaşmaların iptal edilmesi bu dönemde çok isabetli bir adım olur ve Siyonist vahşeti biraz daha erken tarihte durdurabilirdi.

KASR-I ARİFAN: Gazze'de şimdilik silahlar sustu, bombalar ölüm yağdırmıyor bu memnuniyet verici; fakat, bu vahşetin geride bıraktığı tahribat, psikolojik etkileri, maddi manevi zararları nelerdir?

Mustafa ÖZCAN: İlk belirlemelere ve hasar tespit raporlarına göre maddi zarar tahmini olarak 1.6 milyar dolar civarındadır. Bölge sanki depremden çıkmış gibidir. Kasıtlı bir biçimde 'Hamastan' denilen bölge neredeyse harabistana dönmüştür. Altyapısı büyük zarar görmüş ve insanlar bir şekilde evsiz barksız ve açıkta kalmışlardır. Buna mukabil olarak İslâm âlemi seferber olmuş ve Türkiye'de ilk defa bu münasebete has olarak hem camilerde ve hem de mekteplerde Gazze için yardım toplanmış ve halkımız bu uğurda seferber olmuştur. Sokakta sağcısı ile

solcusu birleştiği gibi, cami ile mektep de dayanışma içine girmiştir. Her seviyede birlik, beraberlik ve kenetlenme sağlanmıştır. Bu işin birinci kısmıdır. Yardım noktasında Türkiye'de muazzam meblağlar toplanırken Suudi Arabistan gibi ülkeler 1 milyar dolarlık bir yardım taahhüdünde bulunmuştur. Lakin işin asıl üzücü kısmı mânevî tahribattır. Enkazlar ve molozlar kaldırıldıkça kayıpların sayısı artmaktadır. Yaralıların sayısı 5 bini geçerken vefat edenlerin sayısı ise 1500'e yaklaşmıştır. Bunun geride bıraktığı fizikî ve mânevî hasarı ve tahribatı onarmak zaman alacaktır. Bundan böyle insanlardan bir kısmı bedensel engelli olarak hayatına kaldığı yerden devam edecektir. 5 yaşından küçük çocuklar ise psikolojik travmalar yaşayacak ve bunların terapi edilmesi aciliyet arz etmektedir. Gazze saldırısının maddî hasarı telafi edilse bile mânevî hasarı nesiller boyunca zor telafi edilebilecektir.

Ahmet VAROL: Zayıat gerçekten büyük. Şimdiye kadar ölü sayısının 1400'ü, yaralı sayısının ise 5300'ü bulunduğu tahmin ediliyor. Ağır yaralılarından ölenlerle ve enkazların altından çıkarılan cesetlerle ölü sayısı daha da artabilir. Maddî hasarın bir milyar dokuz yüz milyon dolar civarında olduğu tahmin ediliyor. Tabii ki bu kadar kayıp insanları manevî yönden de etkilemiştir. Ama orada bulunan arkadaşlarımızdan aldığımız bilgilere göre insanların moralleri çok iyi. İşgal devletinin onca saldırganlığına karşı kararlı bir mücadeleyle zafer kazanılması Gazze halkına manevî güç vermiştir. Bu arada Türkiye toplumunun sağladığı destekten dolayı

da bu halka özel muhabbetlerinin olduğunu oraya giden kardeşlerimizden öğrendik.

IHH Genel Başkanı geçende Gazze'den kendisiyle Tvnet'in yaptığı canlı bağlantıda önemli bir noktaya temas etti. İşgalciler 22 gün süren saldırıda Gazze'ye bin ton ağırlığında bomba ve füze atmışlar. Oysa Gazze toplam 365 km²'lik bir alan. Yani km² başına yaklaşık 3 ton bomba ve füze düşüyor. Atılan bombalarla ve füzelerle binaların çoğu çökertilmiş. İşgalci özellikle çok sayıda insan katledebilmek için kalabalıkların bulunduğu yerleri, camileri, okulları ve hastaneleri hedef almış. Bütün bunlara rağmen 1400 civarında insan ölmüş. Biz bu kadar insanın öldürülmesini basite almıyoruz elbette. Ama büyük bir nüfus yoğunluğu sebebiyle km² başına 4000 kişinin düştüğü küçük bir toprak parçasına toplam bin ton, km² başına üç ton patlayıcının atılması sonucu sadece 1400 kişinin ölmesi, ilâhî bir himayeye işaret ediyor. Bülent Yıldırım da buna dikkat çekiyor ve "bu insanları melekler korumuş" diyordu.

KASRI ARIFAN: Gazze'deki Siyonist vahşet ilk değil, şiddet krizleri tutunca Filistin'e saldırıyorlar. Bir daha bu vahşetin yaşanmaması için, bu saldırganlığın önü nasıl kesilebilir?

Mustafa ÖZCAN: Bundan böyle İsrail saldırılarının tekerrür etmemesinin tek yolu blok vaziyette İslâm âleminin de mücadeleye katılması ve Filistinlileri bu mücadelede yalnızlıktan kurtarmasıdır. Ümmü'l Fahm Belediyesi eski Başkanı Raid Salah, Filistin'in kurtarılmasının tek yolunun hilafeti yeniden ihya etmek ve

İttihâd-ı İslâm'ı kurmak olduğunu söylemiştir. Kimi Filistinliler "ya Müslümanlar birleşerek bizi kurtaracaklar ya da sonunda İsrail'e teslim olmak zorunda kalacağız" diyorlar. Bu durumda teşrih masasındaki bir kadavra gibi bizi istedikleri gibi ameliyat edebilecekler. Filistin'in kendi başına kurtulması seçeneği ne yazık ki yok. Filistin kendi zemininde iyi mücadele etmesine rağmen bu lokal mücadele ile sonuç alabilmesi mümkün değildir. Bu itibarla İsrail ile Filistin dengesindeki açığı İslâm âlemi kapatmalıdır. **Filistin meselesinin bir tek çözümü vardır o da Müslümanların birlik ve dirliğini temin etmektir.**

Ahmet VAROL: Siyonist işgalin devamı Filistin'de tehlikenin varlığının sürmesi anlamına gelir. İşgal bugüne kadar sürekli katliam ve tehditle sürmüştür. Ama artık işgal yönetimi kan kaybetmeye başladı. 2000'de Lübnan'dan, 2005'te Gazze'den çıkarılmasından sonra 2006'da Güney Lübnan'da, son olarak da Gazze'ye yönelik saldırısında ağır bir yenilgi aldı. Bu arada işgalci Siyonist devlete kan temin eden global etkenler de zayıflamaya başladı. O sebeple Siyonist yönetim artık "Büyük İsrail" ideali ni realiteden uzak bir hayal olarak görmeye başladı. **Siyonist yönetimin politikacıları Büyük İsrail hayalleri yerine, var olan İsrail'in devamının nasıl sağlanacağı üzerinde kafa yormak ge-**

rektğini açıktan söylüyorlar. Gazze'ye yönelik son saldırılarını da var olan İsrail'in geleceğini garantiye alma açısından bir var oluş savaşı olarak görüyorlardı ve kaybettiler.

Siyonistlerin bütün saldırganlıklarına rağmen Filistin'de direniş, özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi durmayacaktır.

Filistin toprakları üzerindeki Siyonist işgal haçlı işgali gibi iğretidir. Biz mutlaka son bulacağına inanıyoruz. Bu konuda Allah Resulü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in de müjdesinin olması bizi geleceğe ümitle bakmaya sevk ediyor. Ama o müjdenin bu nesille tahakkuk etmesi için gayret etmek, dayanışma ve birlik içinde çalışmak gerekir.

KASR-I ARİFAN: Müslümanlar olarak bu konuda neler yapabiliriz? En azından **BOYKOT** konusuna titizlikle dikkat edilse güzel neticeler alınır diye düşünüyorum. Bu konuda siz neler söylemek istersiniz?

Mustafa ÖZCAN: Küreselleşmenin olduğu bir dünya da en etkili silahlardan birisi de boykottur. Boykotun iki yüzü ve yönü vardır. Bunlardan birisi İsrail emellerine hizmet eden şirketlerin mallarının alınmaması ve bu suretle boykot edilmesidir. Lakin daha da önemlisi İsrail'e destek veren güçlere yönelik dışsarımlara da tahdit/sınırlandırma konul-

masıdır. Etkili silahlardan birisi de budur. Bu somut olarak 1973-74 yılında petrol ambargosu suretinde tecelli etmiş ve bu batıyı dize getirmiştir. Kral Faysal'ın öncülüğündeki petrol ambargosu büyük neticeler vermiş ve genellikle Arap âlemi bu ambargoya katılmış ve bunun sonucunda Batı ve bilhassa Amerikan ekonomisi zor durumda kalmıştır. Bu tarz yeni bir ambargo ile birlikte İsrail'in mafsallarını felç etmek mümkündür. Batı ile İsrail arasındaki maddi çıkarları ve manevi bağlantıyı zorlamak lazımdır. Bunun, birinci yönü maddî ikinci yönü ise fikrîdir. Bir taraftan maddî zeminde boykot yapılırken ikinci zeminde de Yahudilerin, Hıristiyanlara olan tarihi adâvetini hatırlatmak ve bu hususta Hıristiyan Siyonistleri ve

BOYKOT

benzeri şer teşekküllerin ve harici destek mekanizmalarını etkisiz hale getirilmesi gerekmektedir.

Ahmet VAROL: Çok şey yapabiliriz. En başta çizgisini belirlemek, Siyonist vahşete karşı ve direnişin yanında saf tutmak gerekir. Birçoklarının hâlâ bu konuda tereddüt yaşadıklarını görüyoruz. Siyonist işgalin gayri meşru, ona karşı sürdürülen mücadelenin ise haklı ve meşru olduğunu yeterince kavrayamamanın bir neticesi bu. Kardeşlerimiz bu konuda başlattığımız aydınlatma seferberliğine katılırlarsa Allah'ın izniyle Filistin davasına destek, işgalci siyoniste karşı tavrı güçlenecektir. Boykot da bu tavrı koymanın bir sonucudur. Meşru direnişin yanında gayri meşru işgale karşı saf tutanların artmasıyla birlikte boykot daha fazla etkisini gösterecek, bu da işgalcilerin ekonomik despotizmini sarsacaktır.

KASR-I ARİFAN: Türk halkı Filistinli kardeşlerimizin her zaman yanında olup acılarını paylaştı. Peki yapılan yardımlar yeterli mi? Saldırı bitti diye destek ve yardım da bitmeli mi?

Mustafa ÖZCAN: Gazze yardımıyla geçinmektedir, iâşe ve tıbbi ihtiyaçlarını gidermek için Carter'ın tespitlerine göre buraya günde 700 araçlık malzeme girmesi gerekir. Lakin İsrail ateşkes döneminde bile bunun ancak 100 veya 150 araçlık kısmına izin vermektedir. Bu itibarla, özellikle son dönemde Gazze'de her maddenin açığı hissedilmekte ve bunun kapatılması da seri ve kapsamlı yardımlara bağlıdır. Dolayısıyla Türk halkının yardım seferberliği kayda değer bir seferberliktir lakin bu hususta henüz ihtiyaç savılmamıştır ve Gazze için henüz yaraları sarma aşamasındayız.

Yardım meselesi sadece saldırıyla bağlantılı ve alakalı olmayıp Gazze'nin kuşatılmış olmasından ve onun ötesinde dar bir şerit olarak Batı Şeria ile maddî ve fiziki bağlarının kesilmiş olmasından da kaynaklanmaktadır. Refah

sınır kapısı açılrsa dahi esasen bu yetmemektedir ve Gazze diğer Filistin topraklarından yalıtılmış vaziyettedir.

Ahmet VAROL: Elbette yeterli değil. Filistin halkının bundan sonra da büyük yardım ve desteğe ihtiyacı var. Ama en başta gelen de bu davayı sahiplenmektir. **Ne yazık ki Siyonist işgal güçleri tarafından yönlendirilen medyanın özellikle "Filistinliler toprak sattı, Araplar bizi arkadan vurdu" türünden tamamen cehalet göstergesi iddiaların etkisinde kalınması insanlarımızın Filistin davası konusundaki duruşlarını hep olumsuz etkilemiştir.** Kardeşlerimizden öncelikle bu konuda

harekete geçmelerini ve zihinlerdeki bulanıklıkları gidermek için aydınlatma seferberliğine katılmalarını bekliyoruz. Bunu başarabilirsek Allah'ın izniyle yardım ve desteğin kat kat arttığını göreceksiniz. Söz konusu iddialara ayrıntılı bir şekilde cevap veren dosyalarımızı kardeşlerimiz bizim Web sitemizde (www.vahdet.com.tr) bulacaklardır.

KASR-I ARİFAN: Son olarak neler söylemek istersiniz?

Mustafa ÖZCAN: 1430 hicri yılıyla birlikte Türk halkı Ortadoğu'da hâdiselerin seyriyle birlikte yeniden bir insiyatif kazanmış ve bu insiyatif yeniden Türkiye'yi Ortadoğu'da lider ve bayraktar ülke yapacaktır. Bu hususta tarih, önümüze tarihi bir fırsat çıkarmıştır ve Türk halkı da samimi bir şekilde buna icabet etmiştir. Elbirliğiyle bu hamle devam etmeli ve İslâm

dünyasının kopukluğunu gidermeli ve Filistinini yeniden dâhili halka ve hazîneye dahil etmelidir.

KASR-I ARİFAN: Bizleri kırmayıp kıymetli vakitlerinizi ayırdığınız için, çok teşekkür ederiz. Rabbim ziyâdesiyle râzı olsun.

Biz de size teşekkür ediyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz. Allah sizden de razı olsun.

Ne yazık ki Siyonist işgal güçleri tarafından yönlendirilen medyanın özellikle "Filistinliler toprak sattı, Araplar bizi arkadan vurdu" türünden tamamen cehalet göstergesi iddiaların etkisinde kalınması, insanlarımızın Filistin davası konusundaki duruşlarını hep olumsuz etkilemiştir.

Allah Rasûlü Bizim için En Güzel Örnektir

Bu gün etrafımıza baktığımızda, en büyük meselelerden birisinin ahlâki çöküntü ve edep sorunu olduğunu görürüz. Saygı, edep, birbirimize karşı tahammül, bağışlamak, başkasının yerine kendimizi koymak, ya da başkasını kendi yerimize koymak; bütün bunlar edebî insana kazandırdığı, kazandıracağı niteliklerden...

Ömer DÖNGELOĞLU
www.omerdongeloglu.net

Rasûlüllah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in hayatına baktıkça hayatımızdaki eksiklerin tamamlandığını, boşlukların dolduğunu ve Peygamber Efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) ile hayatımızın bir başka anlamlandığını hissediyoruz ve hissedeceğiz inşallah.

Kıymetli okurlar! **“Allah Rasûlünde sizin için çok güzel örnekler var.”** diyen Rabbimizin âyet-i kerîmesine baktıkça, onun hayatını örnek almamız gerektiğini anlıyoruz. Yine başka bir âyet-i kerîmede **“Muhakkak ki sen çok yüksek bir ahlak üzeresin.”** buyrulurken Efendimizin ahlâki Kur'an'la övülmüş. Bu gün etrafımıza baktığımızda, hatta dünya geneline şöyle bir göz attığımızda en büyük meselelerden birisinin ahlâki çöküntü ve edep soru-

nu olduğunuz görürüz. Saygı, edep, birbirimize karşı tahammül, affetme, bağışlama, merhamet, başkasının yerine kendimizi koymak, ya da başkasını kendi yerimize koymak; bütün bunlar edebî insana kazandırdığı, kazandıracağı niteliklerden... Peki nasıl edepli olunur? Ne yapılır, ne okunursa edepli olunur?

Edep; insanın eline, ayağına, dizine, gözüne, kulağına, burnuna velhasıl bütün azalarına hükmedeceği bir iş olduğu için, bu işin sadece okuma, anlama ve anlatma boyutu yoktur, edep tamamen bir haldir, yaşama halidir. Kişilerin birbirine saygı göstermesi, sıkıntılı durumlarda kendini tutup sabretmesi, günahlardan kendini çekip çevirmesi, insanlara faydalı olma yolunda gayretli olması, bütün bunlar edebî konularına, sınırlarına girer.

Peki edep konusunda Allah Rasûlü'nün hayatına bakmadan, örnek almadan edepli olabilmek ve edebî muhafaza et-

mek nasıl mümkün olacak? Bu gün insanlığa baktığımız zaman bunun pek mümkün olmadığını görüyoruz. Allah Rasûlü'nün ashâbına karşı nasıl davrandığına, nasıl kol kanat gerdiğine ve onları mânen eğiterek ne yüce mertebelere çıkardığına bakınca hayran kalmamak mümkün değil. Efendimiz Mekke'nin gariban, fakir, kimsesiz, sahipsiz insanların ellerinden tutarak, onlardan insanlığa yol gösterecek birer yıldız meydana getirmişti. Nice mazlum, mahzun ve garipler Allah Resûlü'nün yanında güçlü, kudretli ve itibarlı olmuşlardı.

Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'in ümmî olduğunu biliyoruz, herhangi bir tahsil görmemiş kimseden okumamış. Allah'ın öğrettikleriyle iktifa ediyor ve bu da O'na fazlasıyla yetiyordu. Rasûlüllah zaten Allah'ın terbiyesinde büyümüşü. Şöyle bir baktığımız zaman Peygamberimiz'in ne ailesi, ne çevresi ve aldığı tahsil durumuyla, içerisinde bulunduğu ahlâkı kazanması ve koruması mümkün görünmüyor. Çünkü babası Efendimiz doğmadan vefat etmiş, yetim olarak âileden mahrum bir şekilde büyüyor. Çevresi içki içen, puta tapan, her türlü ahlâksızlığı yapan haddi aşmış kimselele dolu; zulümde, haksızlıkta çok ileri gitmiş adeta çıldırılmış bir cehâlet toplumu mevcut...

Allah Rasûlü'nün büyürken geçirdiği evreler; süt annede kalışı, annesini kaybetmesi, AbdulmutTalib'in yanında geçen iki senesi ve sekiz yaşında da dedesini kaybetmesi... Peygamber Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)e çok ağır gelmişti. Hatta dedesinin öldüğü günle alakalı olarak Mekkeliler: "Bu gün ikinci İbrahim öldü" dediler, o kadar seviliyordu AbdulmutTalib'e, ikinci İbrahim deniliyordu. Öylesine adaletli, öylesine dürüst davranmış ki Mekkelilere, onlar da binlerce yıl önce yaşamış olan Hz. İbrahim (*Aleyhisselâm*)a özlemlerini ve hasretlerini ispat ve ilan için AbdulmutTalib'e "ikinci İbrahim" diyorlardı.

AbdulmutTalib vefatına yakın bütün evlâtlarını bir araya topladı. Onlara, biricik torununa çok iyi bakmalarını vasiyet etti. Oğullarından Zübeyr ve Ebû Tâlib Peygamber Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)in öz amcalarıydı, diğer amcaları ise değişik anneden idiler. Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)in babası Abdullah, Ebû Tâlib ve Zübeyr ise Fâtıma Binti Amr'dan meydana gelmişti. Dolayısıyla AbdulmutTalib, torununa daha iyi bakar diye Zübeyr ve Ebû Tâlib'e öncelik tanıdı. Kura çekilecek ve kura

Ebû Tâlib'e çıkacaktı. Ebû Tâlib alacak Peygamber Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'i evine getirecek. Ebû Talib'in hanımı, Hz. Ali (*Radiyallâhu Anh*)'ın da annesi Fâtıma Binti Esed, Rasûlüllah'ı zaten tanıyor ve seviyor, kapıdan içeri girer girmez kucaklayacak, sarılacak, öpecek, okşayacak. Bu tertemiz, pâk annemiz İslâma ilk girenlerden, ilk iman edenlerden olacak. Peygamber Efendimiz de onu annesi gibi sevecek. Medine'ye hicret ettikten bir müddet sonra Fâtıma Binti Esed (*Radiyallâhu Anhâ*) annemiz vefat edince, "bugün annem öldü" buyuracak. Onu nasıl sevmesin ki, yıllar onun yanında geçmiş, uzun yıllar Peygamber Efendimiz yetim sahipsiz kaldığında bu kıymetli annemiz her şeyiyle ilgilendi; saçını tarar, elbiselerini yıkar, yemeklerini pişirirdi. Ne zaman sofraya oturmadan hiçbiriniz sofraya oturamazsınız" diyordu. Ama Peygamber (*Aleyhisselâm*)da öyle edep, öyle saygılıydı ki; sofraya önce oturmaz, sofrada ilk yemeği yemeye çalışan olmaz, elinden geldiğince misafir olduğu evin halkını gözetirdi.

Efendimiz'i dün sevenler, sofralarında yer açanlar böyle sevdiler, Onu böyle misafir etiler. Şimdi belki bizden de nice kimseler hasretle "keşke Rasûlüllah'ın döneminde yaşasaydık da, Efendimiz bizim de sofralarımızı şenlendirseydi." diyenlerimiz vardır Allah Rasûlü'ne aşk derecesine bağlanmış nice aşıklar, Onun yolunda yürüyen nice sadık dostları vardır. Mevlâ Teâla, Rasûlüllah'ın sadık dostlarını tanımayı, görmeyi, bilmeyi ve onlarla dost olmayı bizlere nasip eylesin.

Efendimiz'e layık birer ümmet olmadık ama hiç olmazsa birbirimize Onu anlatalım, Ondan bahsedelim, nerede Efendimiz'i anlatan sohbet, panel, konferans duysak iştirak edelim, sadece kendimiz değil arkadaşlarımızı da alıp götürelim. İnsanlar parklarda, sokaklarda, internet kafelerde ve daha nice meşgalelerle boş işlerle ömürlerini tüketiyor, bir sürü eğlence merkezi denen ve cehenneme davetiye dağıtan nice adresler var, bu karanlığın ortasında gençliğin elinden tutan bizler olalım, sizler olun. Zira sizler onlara sahip çıkmaz ve doğru adresleri göstermezseniz, onlara sahip çıkacak nice günah çukurları var. Bir tanesini çevirsek, bir kardeşimizi kazansak bu bizim için büyük bir kazançtır. Böyle bir derdimiz böyle bir yüreğimiz, böyle bir gayemiz olmalıdır.

“Kur’an Mesajı” mı yanlışlar kumkuması mı?

Eğer hayatta olsaydı kendisine şunu sorardık: Burada “Kitab-ı Mukaddes’in büyük ve köklü değişikliğe maruz kaldığını” söylediğiniz halde, eserinizin başka yerinde, “bu kitapların takipçilerinin âhirette kurtulacağını” söylüyorsunuz. Allah’ın indirdiği gibi kalmayıp, büyük ve köklü değişikliklere uğrayan bir kitaba uyanlar nasıl ebedî kurtuluşa ererler?

Ali EREN
alieren_yakit@mynet.com

Yazımızın başlığı, Türkiye’de bazı çevrelerin canhıraş bir gayretle reklam ettiği ve basıp dağıtmaya çalıştığı Muhammed Esed’in “**Kur’an Mesajı**” isimli eseriyle ilgili.

Siz değerli okuyucularımızın da bildiğiniz gibi, bundan önceki iki yazımızda bu eser ve yazarı hakkında bilgi arzemiştik. Bahse konu eseri bu sayımızda da tanıtmaya devam edeceğiz. Tanıtım da, müslümanlara meal ve tefsir adıyla nasıl bir şeyin yutturulmuş olduğunu herkes duymuş, bilmiş ve görmüş olsun.

Bu sözümona tefsirde iki türlü tutarsızlık mevcut:

- 1- Âyetlere verilen yanlış mânâlar.
- 2- Bazı âyetlerin mânâlarının başka

yönlere çekilmesi.

Bu tutarsızlıkların birleştiği ortak nokta ise, her ikisinin de iyi niyetle bağdaşmıyor olması.

Saymakla bitmeyen bu tutarsızlıkların bazılarına işaret etmeye çalışalım. Başlıyoruz:

1- Tarihte, isyan ve azgınlıklarından dolayı Allah tarafından maymun şekline dönüştürülen insanlar olduğunu biliyoruz. Bu husus Bakara sûresinin 65. âyetinde şöyle haber veriliyor:

“Onlara, aşağılık maymunlar olun dedik.”

Allah’ın bu fermaniyle beraber o kimseler maymun oluvermişlerdir. Bu, Allah’ın gadabının onların üzerindeki bir tecellisi olduğu gibi, diğer insanlar için de uyarıcı bir mûcizedir.

Yazımıza konu olan Kur’an Mesajı isimli eserin müellifi Muhammed Esed’in aklı ise, mûcizeleri ve insan-

ların maymun şekline dönüştürülmesini almadığı için, meâline âyette olmayan bir kelime sokuşturarak ilgili âyete şöyle mânâ veriyor: **“onlara, aşağılık maymunlar gibi olun dedik.”**

Oysa âyette, “gibi” mânâsına gelen hiç bir şey olmadığı için, bu tavır tahrife yönelik olmaktadır.

2- Hazreti Mûsâ (Aleyhisselâm) zamanında bir adam öldürülmüştü. Öldürülenin kâtili bilinmemektedir. Hazreti Allah, Mûsâ (Aleyhisselâm) vasıtasıyla, **“Bir sığır kesmelerini ve onun bir parçasıyla öldürülen kimseye vurulmasını”** emreder. Sığırın nasıl bir sığır olacağını da bildirir. Onlar da emredilene yaparlar. Bu husus Bakara sûresinin 67-73. âyetlerinde beyan buyurulmaktadır.

Emredilen şekilde yapınca öldürülen adam dirilir ve kâtilini gösterir. Bu husus Kur'an müfessirleri tarafından bütün tefsirlerde anlatılmaktadır.

Muhammed Esed işte bunu da kabul edememekte ve Kur'an tefsircileriyle, **“adamın mûcizevî olarak canlanıp kâtili gösterdiği gibi gülünç bir iddiâ”** diye dalga geçmektedir.

3- Neyse ki Esed, Âli İmran sûresi 3. âyetle ilgili dipnotta, bir doğruyu kabul ediyor. Diyor ki:

“Kur'an'da sık sık vurgulanan ve objektif bilimsel araştırmaların da tesbit ettiği, Kitab-ı Mukaddes'in (İncil ve Tevratın) binlerce yıllık zamanın akışı içinde büyük ve çoğu zaman keyfi değişikliklere maruz kaldığı gerçeği.”

Yani, İncil ve Tevrat'ın zamanla değiştirildiğini kabul ve itiraf ediyor. Ediyor da eğer hayatta olsaydı kendisine şunu sorardık:

Burada **“Kitab-ı Mukaddes'in büyük ve köklü değişikliğe maruz kaldığını”** söylediğiniz halde, eserinizin başka yerinde, bu kitapların takipçilerinin âhirette kurtulacağını söylüyorsunuz. Allah'ın indirdiği gibi kalmayıp, büyük ve köklü değişikliklere uğrayan bir kitaba uyanlar nasıl ebedî kurtuluşa ererler?

4- Hazreti İsa (Aleyhisselâm)'a diğer peygamberler gibi birçok mûcizeler verilmişti. Âli İmran sûresinin 49. âyetinde ifade buyurulduğuna göre, Hz. Meryem'e İsa (Aleyhisselâm) hakkında

şu müjdeli haber verilmişti:

“O İsrailoğullarına gönderilen bir resul olarak şöyle diyecektir: Hakikaten ben rabbinizden size bir âyet (mûcize) olarak geldim. Size çamurdan kuş şeklinde bir şey yapıp ona üflerim. Allah'ın izniyle (oda) canlanıp bir kuş oluverir.”

Bu âyete bir de Muhammed Esed'in nasıl mânâ verdiğine bakalım. Şöyle mânâ vermiş:

“Onu İsrailoğullarına elçi yapacak. Ben size Rabbinizden bir mesaj getirdim. Sizin için çamurdan, adeta kaderinizin sûretini yapacağım ve sonra ona üfleyeceğim ki Allah'ın izniyle (sizin) kaderiniz olsun diyecek.”

Gördüğünüz gibi mânâ verirken “adeta” kelimesi kullanıyor. Fakat âyette âdeta mânâsına gelen bir kelime yok. Olmadığı halde, -yukarıda yaptığı gibi- meâle bu kelimeyi sokuşturuyor.

Gerçi verdiği mânânın düzeltilecek tarafı yok da, biz bir noktaya işaret edelim:

Verdiği mânâyı göre, Hazreti İsa (Aleyhisselâm), **“Çamurdan kaderinizin sûretini yapacağım ve sonra ona üfleyeceğim ki sizin kaderiniz olsun”** diyecekmiş.

İnsan yazdığını biraz düşünerek yazmalı da, gülünç duruma düşmemeli değil mi?

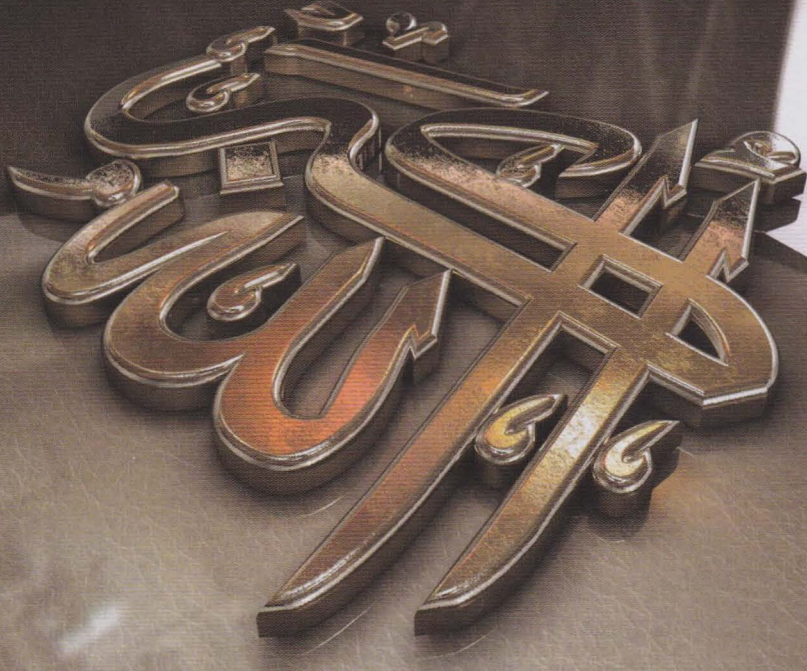
Kaderin şekli, sûreti olur mu hiç? Güya Hazreti İsa (Aleyhisselâm) o sûrete üfleyecekmiş de o üflediği şey onların kaderi olacakmış...

İkinci maddede Kur'an tefsircileriyle dalga geçtiğini okumuştunuz. Orada Esed'in müfessirlerle dalga geçtiği gibi, ne dersiniz şimdi biz de kendisiyle dalga geçelim mi? Bunu hak etmiyor mu? Bıyık altından gülerken kaderin şeklinin nasıl olduğunu soralım mı?

Değerli okuyucular! Allah'ın âyetlerini esas mânâsından çıkarıp oraya buraya sündüreni, Allah işte böyle gülünç duruma düşürür...

5- Eşsiz müfessirimiz, Âli İmran sûresi 55. âyetle ilgili 45 nolu dipnotta şöyle diyor:

“Hz. İsa (Aleyhisselâm)'ya saygı gösteren yani onu Allah'ın oğlu olarak gören Hıristiyanlar...”

Şimdi şu mantıksızlığa, şu sapıklığa ne dersiniz siz!

Hıristiyanlar Hazreti İsa (Aleyhisselâm)'ı –hâşâ- Allah'ın oğlu olarak görecekler, sen de bunu hem bilip hem yazacaksın, buna rağmen onların Hazreti İsa (Aleyhisselâm)'a saygı gösterdiklerini söyleyebileceksin!

Bu inançta olan hıristiyanların ona saygı gösteren kimseler olduğunu söylemek sapıklık değil de nedir Allah aşkına!.. Hayır hayır! Sapıklık değil, ondan da öte bir şeydir...

6- Esed'in, âyetlerin mânâlarını nasıl sürdürüp başka taraflara çektiğine bir misal verelim. Önce başka bir meâlden Âli İmran sûresi 100. âyetin meâlini okuyalım:

“Ey iman edenler! Eğer kitap verilen(hıristiyan ve yahudiler)den herhangi bir guruba uyarmanız, (onlar sizi) imânınızdan koparıp küfre döndürür.”

Bu âyete Esed'in verdiği mânâ ise şöyle:

“Siz ey imana ermiş olanlar! Önceki çağlarda kendilerine vahiy verilenlerden bir fırkaya uyarmanız, iman ettikten sonra yeniden hakikati reddetmenize sebep olabilirler.”

“Hakikati reddetmenize sebep olabilir-

ler” diyor, ama ne hakikat denilen şeyin ne olduğu belli, ne de o hakikati reddetmenin tehlikesi...

Aslında, mânâyı başka taraflara çekmeye hiç lüzum yok. Âyette kastedilen, -başka bir şeyin hakikati değil- imândır. Yani, **“Onlara uyarmanız sizi imanınızdan ederler”** demektir. Esed bu mânâdan ürktüğü için böyle bir kıvırtmaya gidiyor. Bi kere, sadece hakikati reddetmek demek âyetin mânâsından çok çok uzak. Çünkü, her şeyin bir hakikati vardır ve onları reddetmek imânsızlığı icap ettirmez. Bir insan bile bile taş, demir dese **“Kâfir oldun”** diyecekse kendisi desin?

“Onlar sizi imanınızdan koparıp küfre döndürür” demek nerdeee, **“O fırkaya uyarmanız hakikati reddetmenize sebep olabilirler”** demek nerede.

İkincisinde öyle bir ifade kullanılmış ki sanki onlara uymakta bir tehlike yok.

Dedim ya, Esed'in verdiği mânâyı düzeltmek imkânsız. Öyle bir mânâ vermiş ki neresinden tutsanız elinizde kalıyor. Âyette **“Önceki çağlar”** mânâsına gelen bir ibâre de yok. **“Onlar”** dediği topluluğa vahiy verilmiş de değildir. Zaten vahiy insan topluluklarına değil peygambere gelir, onlar da vahiy yoluyla aldıklarını insanlara tebliğ ederler.

Bu karcık bir bilgiye bile sahip olmayan bir kimsenin Kur'an'a mânâ vermeye kalmışması, ihanet olmasa bile en azından haddini bilmezliktir.

7- Esed, hıristiyanlarla yahudileri kurtulan topluluklar olarak gösterebilmek için bir kurnazlık sergiliyor. İslâm'ı över görünmek için önce -tabir câizse- insanları avlayacak yemlik ifadeler kullanıyor. Arkasından da esas söyleyeceğine geçiyor.

Meselâ şu satırlarda gizlemeye çalıştığı kurnazlıklar. Lütfen dikkatlice okuyalım:

“Kur'an bütün vahiylerin zirvesini temsil eder ve rûhî/mânevî tatminin en son, en mükemmel yolunu ortaya koyar. An-

cak Kur'an mesajının bu benzersizliği, önceki inançların mensuplarını Allah'ın rahmetine ulaştırmaktan alıkoymaz. Çünkü, -Kur'anın sıkça işaret ettiği gibi- onlar arasından tek Allah'a ve hesap gününe (yani bireyin ahlâkî sorumluluğuna) katıksız biçimde inananlar ve erdemlice bir hayat yaşayanlar, ne korkacaklar ne de üzüleceklerdir.”

Burada sergilediği kurnazlık şu: Önceki inançların mensupları dediği hıristiyan ve yahudileri, Allah'ın rahmetine ulaşan yani cennetlik topluluklar olarak gösterebilmek için, önce Kur'an'ın mesajının benzersiz olduğunu söylemek kurnazlığını gösteriyor.

8- Hepimizin bildiği gibi, Peygamberimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in en büyük mucizelerinden biri de, bir işâretiyle ayın ikiye ayrılmasıdır. Buna “Şakk-ı Kamer” mucizesi deniliyor. Bu mucize, Kamer sûresinin ilk âyetinde haber veriliyor.

Muhammed Esed, Kur'an'da haber verilen diğer mucizeler gibi bunu da kabul edememekte ve bunu Kamer sûresiyle ilgili 1 nolu dipnotta şöyle te'vil etmektedir:

“Bazı sahâbîlere kadar uzanan birçok rivâyette anlatıldığı üzere, bir gece ay sanki iki parçaya ayrılmış gibi göründü. (Dikkat! Aslında ayrıldığı falan yok da, öyle göründü demek istiyor.) Bu rivâyetlerin subjektif gerçekliğinden kuşkulanan için bir sebep yoksa da, gerçekte meydana gelen şeyin, alışılmamış optik bir yanılsamaya yol açan, yine aynı ölçüde alışılmamış bir tür kısmî ay tutulması olması muhtemeldir.”

Ona göre neymiş efendim? “Alışılmamış bir tür kısmî ay tutulması olması muhtemel” imiş. Yarım yamalak da olsa, bir dayanağı olmadığı için, açık açık “ay tutulmasıdır” diyemiyor da, ne yapsın garibim diye diye ancak “Ay tutulması olması muhtemel” diyebiliyor.

Elinde böyle bir ihtimal olduğuna dair ilmî bir ölçü var mı? Yook! Olması da icap etmez za-

ten. Peki ay tutulması olması ihtimali neye göre? Esed Beyefendinin sakim kanaatine göre...

Oysa, kabul etmek isterse bu hususta bir çok rivâyet var. Bu rivâyetleri biz biliyoruz, okuyoruz da o okumadı mı? Elbette okudu ama mühim olan sadece okumak değil, okuduğuna inanabilmek. İşte bizimle onun ve ona meftun olanların farkı burada. Biz okuyup inanıyoruz, onlar ise okuyorlar ama içleri almadığı için inanmıyor, mucizeleri içlerine bir türlü sindiremiyorlar.

9- Esed'in bir vasfı da yalancılıktır.

Meselâ Müdessir sûresinin 4. âyetiyle ilgili dipnotta şöyle diyor:

“Râzî, ayrıca, ‘(ilk) müfessirlerin çoğuna göre (bu âyetin) anlamı, “kalbini bütün kötülüklerden arındır’ şeklindedir” der ve kendisi de bu yoruma katılır.”

Dikkatinizi çekerim! Âyette, “kalbini bütün kötülüklerden arındır” emri verilen Peygamberimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) oluyor. Râzî dediği, Tefsiri Kebir'in müellifi Fahreddin Râzî Hazretleri'dir. O zat, tefsirinde sadece bütün görüşleri naklediyor, fakat Esed'in dediği gibi, “(bu âyetin) anlamı, “kalbini bütün kötülüklerden arındır” şeklindedir demiyor. “Ben de bu görüşe katılıyorum” da demiyor “Benim görüşüm böyledir” de demiyor. Ama Esed o da böyle söylüyor diye basbayağı yalan söylüyor. Bunu niçin mi yapıyor? Efendim mesele şu:

Kur'an'ın muhatabı kim? Peygamberimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)... Âyetteki emir de haliyle ona. Bahse konu âyetin mânâsı, “Kalbini bütün kötülüklerden arındır” şeklinde olursa, Peygamberimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in kalbinde kötülük varmış da Allah ona kalbindeki kötülükleri temizlemesini emretmiş olacak...

Yani Esed, kendisi “Peygamberimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in kalbinde kötülükler olduğunu” söyleyemiyor da, bunu Fahreddin Râzî'ye söyletmek istiyor. Dolaylı olarak okuyucuya şu mesajı vermek istiyor:

Böyle bir emir niçin verilir? Peygamber'e bu emir verildiğine göre, anlayın işte canım...

FİLİSTİN'DE BİR SERHAT ŞEHİRİ: OSMANLIDAN BU GÜNE GAZZE'NİN FERYADI

Ne acayip bir
tecelli ki; Birinci
Dünya Savaşı'nda
Kavmiyetçi Arapları
bağımsızlık hülyası
ile ayaklandıran
ünlü İngiliz Ajan
Albay Thomas
Edward Lawrence,
Ortadoğu'daki ilk
ajanlık çalışmalarına
henüz I. Dünya
Savaşı başlamadan
önce arkeolog sıfatıyla
Gazze ve çevresinde
başlamıştı.

Ahmet BOZDOĞANLI
bilgi@arifandergisi.com

Haftalardır adı tekrar tekrar tüm Müslümanların beynine ve gönlüne kazınan Gazze, Filistin'in Mısır'a, bir başka deyişle Afrika'ya açılan tek kapısı, ecdadımızın tabiri ile bölgenin önemli bir serhat şehridir. Gazze; Filistin'in en güney-batısında Akdeniz üzerinde stratejik bir İslâm beldesidir. Bu mübarek belde, 1516'dan 1917'ye kadar Osmanlı Devletinin sınırları içinde idi.

1917'lerde Osmanlı Ordusu Gazze'yi üç büyük meydan muharebesinden sonra; kan ağlayarak İngilizlere bırakmak mecburiyetinde kalmıştı. Bu sadece Osmanlıların değil; Gazzeli'lerin de cihadı idi. Gazze'liler işin ta başından beri Osmanlıya destek vermişlerdi. Başta Gazze Müftüsü Ahmed Arif ve Belediye Başkanı Hacı Said Efendiler

olmak üzere Gazze'de Osmanlı devletinin hâkimiyetinin devamı için var güçleri ile çalışmışlardı. Hatta bu iki önemli şahsiyete, Osmanlı Donanması için yaptıkları büyük yardımlardan ve bu yolda gösterdikleri faaliyetlerden dolayı altın donanma madalyası verilmişti.

1. Gazze Meydan Muharebesi 26 Mart 1917'de bir sabah Mısır'dan gelen İngilizlerin şiddetli topçu ateşi ile başlamıştı. Bu ilk muharebede İngilizlere çok ağır zayıat verdirerek onları gelmiş oldukları Mısır'a geri püskürtmüştük.

2. Gazze Meydan Muharebesi daha da kanlı yaşanmıştı. Daha büyük bir askerî kuvvetle İngilizler, 19 Nisan 1917'de birincisinden tam 24 gün sonra tekrar Gazze önlerine gelmişlerdi. Bu sefer zayıatları daha da büyük olmuştu. Üçüncü muharebe için tam altı buçuk ay beklemişlerdi. Yeni İngiliz Ordusu birkaç katına çıkarılmıştı.

3. Gazze Meydan Muharebesi 31

Ekim 1917'de başlamıştı. Başlarında Meşhur İngiliz General Lord Allenby vardı. Tarihin yaşadığı en kanlı bir muharebeden sonra 6-7 Kasım 1917 gecesi Türk Ordusu Gazze'den çekilmek zorunda kalmıştı. İngilizler, 17 Kasım da Yafa'yı (bugünkü Tel-Aviv), 9 Aralık ta da Kudüs-ü Şerifi ele geçirmişlerdi. 21 Şubat 1918'de ise Eriha düşmüştü. Bunu izleyen aylar Şeria cephesinde sonuçsuz çarpışmalarla geçmişti. Rütbesi mareşalliğe yükseltilen Allenby Kudüs-ü Şerife girerken kendisini 9. Haçlı Seferini kazanmış bir Hıristiyan Azizi ilan etmişti. Çünkü İngiliz Başbakanı David Lloyd George, General Allenby'den **Hıristiyan işgalcilerce bir gecede 58 bin Müslüman'ın vahşice ve acımasızca katledildiği Birinci Haçlı Seferi'nden, bir başka deyişle 1099'dan beri alınamayan Kudüs'ü fethederek İngilizlere Noel hediyesi olarak sunmasını istemişti.**

Elbette bizi yönetenlerin de suçu vardı bu yenilgide. Halbuki Filistin'in güneyini kapayan Gazze-Birüseba Cephesi İngilizleri tutmak için hayati önem taşımakta idi. Üstelik Osmanlı ordusu burada yapılan iki muharebede İngilizleri püskürtmeyi de başarmıştır. Ancak Suriye Ordusu Başkomutanı Cemal Paşa, bölge halkını Osmanlı'ya bağlayacağı yerde, mevcutları da yerle bir edecek derecede kötü bir siyaset takip ediyordu. Dönemin posta memurlarından İzzet Derveze'nin anlattığına göre; Cemal Paşa'nın emri ile Arap ileri gelenlerinden 21 Ağustos 1915'te 9 kişi, 6 Mayıs 1916'da ise 21 kişi Arap Devleti kuracakları suçlaması ile idam edilmişti. Bununla da kalınmamış; Derveze'nin ifadesi ile başlatılan "zalim tehcir hareketi" ile "Suriye, Filistin ve Lübnan'dan Anadolu'ya gerçekleşmiş ve erkek, kadın ve çocuklardan oluşan yüzlerce aileyi kapsayan sürgün, bu kimseleri iki yıl boyunca yoksulluk ve hakarete maruz bırakmıştı." Cephe kazanıyor ama cephe gerisinde kaybediyorduk.

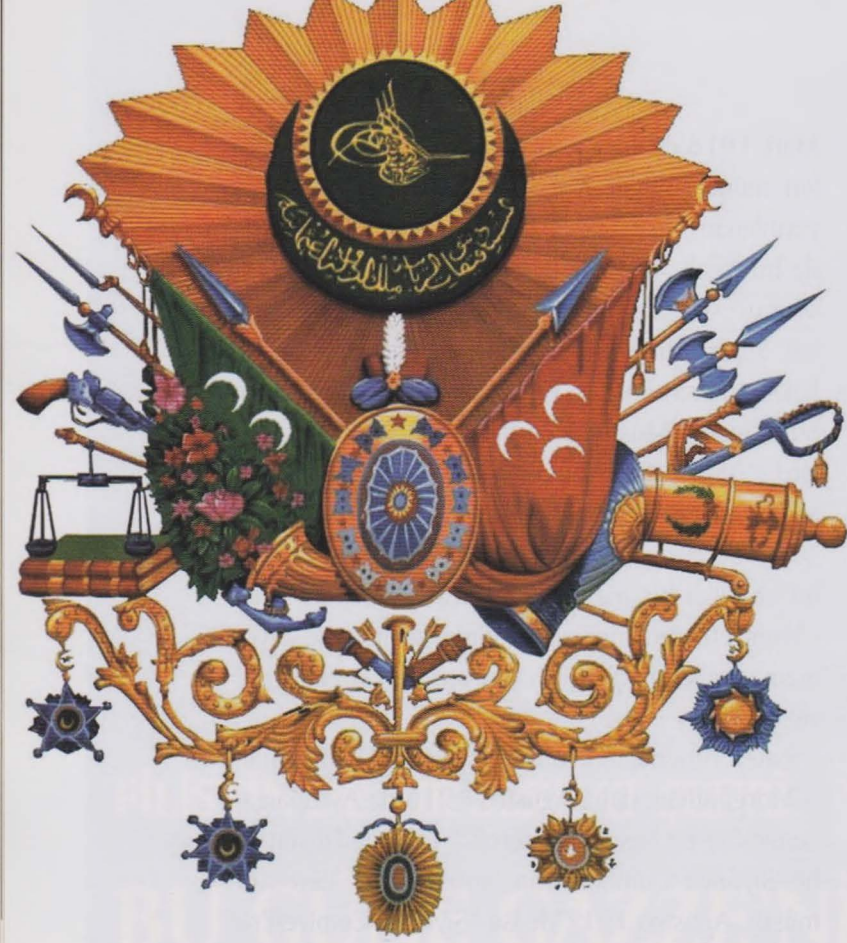
Kudüs'ü kaybetmenin İslâm Dünyasında meydana getirebileceği tepkileri önceden düşünen İttihat ve Terakki yönetimi 23 Kasım 1917'de dünya kamuoyuna Dışişleri Bakanlığı aracılığı ile bir açıklama yaparak; "Kudüs'ün İsevî bir devletin eline geçmesinin büyük felakete yol açacağı ve savaş ne şekilde cereyan ederse etsin Hükümet-i Seniyye'nin Kudüs'deki mukaddes makamların korunmasında itina ile gösterdiği ananevî siyasetine tamamiyle sadık kalacağını" bildirmişti. Nitekim

Mart 1918'de İngiliz askerlerinin Kudüs'e girmeleri münasebetiyle Rusya'nın Orenburg Şehrinde yayınlanan Vakit Gazetesi; yayınladığı bir makalede bu işgali "İngilizlerin İslâm Dünyasına karşı bir oyunu" ve "Filistin'de bağımsız bir Yahudi devleti kurma girişimi" olarak yorumlamıştı. Bunda haksız da sayılmazdı. Avrupalılar ve Yahudiler de bu konuda Müslümanlardan farksız düşünüyorlardı. Alman Luteryan Piskopos Dr. A.S. Pulsen imzasıyla Berlinske Tidende Gazetesinde Mayıs 1918'de çıkan "Siyonist Hareketi ve Harbi Umumi" başlıklı bir makalede açıkça "Kudüs'ün Türk hâkimiyetinden İngilizlerin eline geçmesiyle Siyonizm ideallerinin gerçekleşme aşamasına geldiğini" yazıyordu.

Zaten Amerikanın Yahudi asıllı eski İstanbul Sefiri Morgenthau; daha Ağustos 1916'da Avrupa gazetelerine bir beyanat vererek " Yakında Filistin'de bir Siyonist Cumhuriyetin kurulacağını" ileri sürmüştü. Ağustos 1917'de ise "Siyonist Cemiyeti'ne mensup büyük bir banker Sofya'ya gelerek; Siyonist Cemiyeti üyeleriyle görüşmüş ve bazı Türk dostu Bulgarlarla da temas ederek; Avrupa Siyonist Merkezi'nin, Filistin toprağında Türkiye'nin hâkimiyeti altında bir devlete muhtariyet verildiği takdirde iki milyar frank vereceğini söyleyerek" savaşın en ağır malî sıkıntısını yaşayan Osmanlıya bir kez daha Filistin'i para ile satma teklifinde bulunmuş, ancak netice alamamışlardı.

19 Eylül 1918'de İngiliz ve Fransızlar bazı işbirlikçi Arap Kavmiyetçilerin de yardımı ile yeni bir taarruz başlatmışlardı. Bu taarruz Suriye'nin elimizden çıkmasına ve Birinci Dünya Savaşının Osmanlı bozgunuyla sonuçlanmasına sebep olan bir taarruzdu. Bu tarihte Nablus yakınlarından aniden saldırıya geçen İtilaf Devletleri Kuvvetleri, Alman Mareşal Liman Von Sanders komutasındaki Türk Ordusunu Mecidiye/Megiddo Meydan Muharebesinde kesin bir yenilgiye uğratmışlardı. Muharebede, 5 İngiliz ve 1 Fransız tümeninde toplam 50.000 kişiden oluşan düşman kuvvetleri, iki Osmanlı ordusunu tümüyle dağıtarak büyük bir kısmını esir almıştı. 21 Eylül'de düşmanın eline geçen Nasıra'da da 18.000 askerimiz esir düşmüştü.

22 Eylül de yerli Müslüman halkın "**Bizleri kimlere bırakıp da gidiyorsun ey Türk**" ağıtları arasında Türk ordusu Şam'ı terk etmişti. Bu ayrılıştta birçok aile dramı da yaşanmıştı. Bu dram-

lardan birini yaşayan ve Savaş sırasında Rodos'ta memuriyette bulunan Ali Rıza Efendi; 24 Haziran 1924'de İstanbul'daki İngiliz Temsilciliğine başvurarak; **"Dört çocuğunun Türk askerinin Şam'dan çekildiği sırada kaybolduğunu ve bu çocuklardan birinin halen Filistin'de bir kunduracının yanında çıraklık ettiğinin anlaşıldığından bahisle, söz konusu çocuğun yurda geri dönmemesinin teminini"** istemişti. 2 Ağustos 1924'de ise; Biga ilçesinin İskender köyünden İsmail Pehlivan da İngiliz Temsilciliğinden **"Filistin'in Şeria Cephesinde askerken; İngiliz işgaliyle orada kalan oğlu Yunus'un geri dönmesi için gerekli kolaylığın gösterilmesinin"** talep etmişti.

1915 yılında Çanakkale'de, ecdadımızdan yediği **"Osmanlı Tokadını"**nın acısını hâlâ unutamayan Fransız General Henry Gouraud; Cephe Komutanı Mareşal Allenby'nin de arzusu ile Şam'a girer girmez ilk iş olarak vahşi Haçlı sürülerini Kudüs'ten söküp atan büyük İslam kahramanı Selahattin Eyyubi'nin mezarına gitmiş ve şöyle bağırıyordu: **"Kalk ey Selahattin, bak biz yine döndük. Benim buradaki varlığım, haçın hilal karşısındaki zaferini göstermektedir!"**

ATAŞE Başkanlığı arşivine göre; Birinci Dünya Savaşının başlangıcından Temmuz 1331

(1915)'e kadar, silâh altına alınan Mehmetçiğin adedi 1.943.720 idi. Daha sonra silâh altına alınan 1285–1315 doğumlulardan yedek, muvazzaf ve ikinci tertip er olarak bu rakam toplam 2.608.000'e ulaşmıştı. (Genel Kurmay ATASE Başkanlığı, I.D. H,K-18, D-88, F-1-1.) 30 Ekim 1918'de imzalanan Mondros Mütarekesi'ne kadar bu 2.608.000 askerimizden 400.000'i yaralı, 240.000'i hastalık sebebiyle ölüm, 85.000'i savaş alanlarında şehit, 200.000'i esir, 1.360.000'i hasta, firar ve kayıp olmak üzere, toplam 2.285.000'i muharebe dışı kalmıştı. (Genel Kurmay ATASE Başkanlığı, K-1827, D-9, F-1-24.) Ordumuzun 10.000'i Gazze-Birüssebi Savaşlarında, 75.000'i Yıldırım Ordu Gurubunun Savaşlarında olmak üzere toplam 85.000'i Filistin'de esir düşmüştü.

Filistin cephesinde esir ve şehid düşenlerle yaralananların derdi yıllarca Türkiye'de derinden hissedilmişti. Filistin Cephesinde şehit düşen Yd. Astğm. Adanalı İsa Naci'nin ailesine ancak 1933'de maaş verilebilmiş, Gazze Cephesi'nde yaralanan Yd. P. Astğm. Abdülkadir Kaya ancak 1941'de malulen emekliye sevk edilebilmiş, Filistin cephesinde esir düşme neticesi hastalanan Yd. P. Astğm. Fuat Tarım ancak 1948'de malulen emekliye sevk edilebilmişti. Gazze'de sadece binlerce yaralı ve esir değil; binlerce şehid de vermiştik. Gazze'de 1917'de Gümölcine'den 34, İskeçe'den 5, Dimetoka'dan 6 olmak üzere sadece Batı Trakyalı 45 Türk şehid olmuştu. Gazze'de sadece biz kayıp vermedik. İngilizler de önemli kayıplar verdiler. Ayrıca birçok İngiliz subayı Türk Ordusunca esir alınmıştı. Bunlar arasında İngiliz nazırlarından Bonar Law'ın oğlu Teğmen C. T. Bonar Law, Mülazım-i Sani Eric John Gardiner, Yüzbaşı Gervan W. Birkbeck, Teğmen E. E. Beard, Mülazım-ı Sani H.A. Cox, zabıt Grybson da bulunmakta idi.

Gazze müdafaası; Kahraman Maraş, Gaziantep Müdafaaları başta olmak üzere tüm İstiklal Harbine de örneklik yapmıştı. 1920'lerde Kahraman Maraş Müdafaasında Kahramanlık gösterdiği için adı bir mektebe verilen Yedek Subay Abdurrahman Zeki'ler, İngiliz Lewis tüfeklerini Osmanlı mermisi kullanır hale getirip, Antep Harbinde Fransızlara ölüm kusan "Yıldırım Yusuf" tüfeklerine dönüştüren Antepli Yusuf Usta ilk cihad aşkını Gazze

Muharebelerinde tatmıştı. Adapazarlı Mülazım-ı Evvel Emin Efendi ise Filistin Cephesi'nde İngilizlere karşı kahramanca savaşmış, sonra esir düşerek Mısır'a götürülmüş ve dönüşünde Suriye'de kalan ailesini getirme yerine Anadolu'ya koşarak İstiklal Harbi'ne katılmıştı. Suriye'deki ailesini ancak 1923 sonlarında alabilmişti. Gazze'de onların şanlı mücadelesi dönemin Osmanlı posta pullarına bir teşekkür hatırası olarak nakşedilmişti. Bu gün misket bombası atan İsrail uçaklarına karşı koyacak uçakları yoktu.

O gün ise keşif uçuşları yapan İngiliz tayyareleri-ne karşı, gerekirse onlarla hava'da vuruşmaya hazır Türk tayyareleri vardı. Bugün İsrail tanklarının işgali altında ezilen Gazzeliler, ilk tank saldırısına Birinci Dünya Savaşı'nda uğramışlardı. 8 İngiliz tankı Osmanlı ordusuna karşı Gazze'de ilk tank saldırılarını gerçekleştirmişti. Cemal Paşa Hatıratı'nda anlattığına göre bunlardan üçü Osmanlı siperleri içinde kalmış, bir başka deyişle tesirsiz hâle getirilmişti. Cemal Paşa, hatıratında Gazze'de Türk Ordusu'nun tarihe geçen şanlı direnişine de yer vermekte idi. Onun anlattığına göre Gazze Savaşlarında da Mehmetçiğin karşısında; tıpkı Çanakkale Cephesi'nde olduğu gibi; Mehmed Akif'in "Kimi Hindû, kimi yamyam, kimi bilmem ne belâ..." dediği Anzaklar da bulunmakta, efendileri İngilizlere var güçleri ile hizmet etmekte idiler.

Ne acayip bir tecelli ki; Birinci Dünya Savaşı'nda Kavmiyetçi Arapları bağımsızlık hülyası ile ayaklandıran ünlü İngiliz Ajan Albay Thomas Edward Lawrence, Ortadoğu'daki ilk ajanlık çalışmalarına henüz I. Dünya Savaşı başlamadan önce arkeolog sıfatıyla Gazze ve çevresinde başlamıştı. Lawrence, arkeolog Sir Leonard Wolley ve Yüzbaşı Stewart Francis Newcombe ile birlikte İngiliz İstihbaratının Filistin Keşif Kolu hesabına Gazze ile Akabe ardasındaki bölgeyi gezmiş ve bu bölgenin haritasını çizmeye çalışırken, Osmanlı Devletince sınır dışı edilmişlerdi.

İlginçtir ki; 1920'den sonra da başta Gazze olmak üzere Filistin gözünü Türkiye'ye dikmişti. 1920'de Filistin'de müstakil bir cumhuriyet kurulmak üzere bölgenin bazı şartlar dâhilinde Osmanlı'ya iadesini en iyi çözüm bilen yerli İslâm, Hıristiyan ve Müsevî ahaliden oluşan bir zümre tarafından İsviçre, Fransa ve İtalya'ya görevli olarak gönderildiğini söyleyen Buhara ve Türkistan hahambaşlarından

bir zat; bu hususta Bern Sefareti'ne bir dilekçe vermiş, ancak bu istek dikkate alınmamıştı. Aralık 1922'de Filistin Heyet-i Murahhasası Azasından Abdülkadir Muzaffer Efendi "Büyük Millet Meclisi Hükümeti'ne bazı maruzatta bulunmak üzere Ankara'ya gelmiş, TBMM Hükümeti bu ziyarete büyük ilgi göstermişti." Ağustos 1923'de Filistin Meclis-i Şeri'-i İslâmî azasından Abdüllatif Salah Bey İstanbul'a gelerek " Mescid-i Aksa'nın tamiri" için bir beyanname yayınlaması ve Müslümanları yardıma teşvik etmesi için Halife tarafından kabulünü istemiş ve bu istek Ankara'daki TBMM Hükümeti tarafından kabul edilmişti. Mayıs 1925'te Türkiye vatandaşı olmak ve Türkiye'ye gelmek için o kadar çok başvuru vardı ki; Türkiye Kudüs'te bir konsolosluk açmaya karar vermişti.

Ekim 1929'da ise Filistin İslâm Meclisi Azasından Emin Temimi Bey; İstanbul'a gelerek "**Filistin'deki Müslüman vakıflarına ait fer-man suretlerini**" istemişti. 1932'de Kudüs'te yapılan "İslâm Kongresini" Halifelik geri gelebilir endişesi ile engellemek için var gücünü kullanan Türkiye; Bombay Cronicle Gazetesinin haberine göre; 1937'lerde en yetkili ağızdan "**Avrupa'nın Filistin ve İslam topraklarını hâkimiyeti altına almasına Türklerin izin vermeyeceğini**" İslam Dünyası başta olmak üzere tüm dünyaya ilan etme ihtiyacı hissetmişti. 1938'de İngiltere'nin Siyonizm yanlısı Filistin siyasetini protesto için Halep'te yapılan gösteriler yapılırken; 1939'da Milletler Cemiyeti'nin Mandalar Komisyonu, Filistin'le ilgili müzakerelerde Türkiye'nin hakem olmasını teklif etmişti.

4 Ocak 2009 Pazar günü yüz binlerce kişinin katıldığı İstanbul'da Çağlayan Meydanı'ndaki "İsrail'in Gazze'deki Vahşetini Protesto Mitingi"nde bir konuşma yapan Filistin Temsilcisi Aram Bilal "**Mehmetçik Gazze'ye**" sloganlarına "Neden olmasın" karşılığını veriyordu, diyordu ki: "**Burada bugün bu kalabalığı gördükten sonra zaferin kesinlikle yakın olduğunu söylemek istiyorum. Türk kardeşlerim! Birinci Dünya Savaşında Gazze'yi savunmak için Gazze'ye gelen; Anadolu Müslümanlarının Gazze'de bulunan Şehitliğinden haberdar mısınız? Burada "Mehmetçik Gazze'ye" çığlıklarınızı duyuyorum. Neden olmasın. Dün oradaydı bugün de olabilir, yarın da olabilir**".

Bir Peygamber

Hız. Zülkarneyn (Aleyhisselâm)

Süleyman EMİN
bilgi@arifandergisi.com

Zülkarneyn, kelime olarak "iki asır sâhibi" mânâsına gelmektedir. Zülkarneyn (Aleyhisselâm) Dünyânın şark ve garbını dolaşması, Allâh-u Teâlâ'nın kendisine nûr ve zulmeti Mûsâhhar kılması (emrine vermesi) gibi sebeplerle O'na Zülkarneyn lâkabı verildiği nakledilmektedir.

Hazret-i Zülkarneyn'in Peygamber mi yoksa velî mi olduğu husûsunda ihtilâf vardır. Kur'ân-ı Kerîm'de doğuya ve batıya yaptığı seferleri zikredilmiştir. Hazret-i Nûh (Aleyhisselâm)'ın oğlu Yâfes'in soyundandır. Asıl ismi İskender'dir. Ancak Zülkarneyn (Aleyhisselâm), Makedonyalı İskender ile karıştırılmamalıdır. Târihteki Büyük İskender, M.Ö. III. asırda Makedonya'da dünyâya gelmiş, Hindistan'a kadar gitmiştir. Aristo'nun talebesidir. İskender-i Zülkarneyn (Aleyhisselâm) ise, Hazret-i İbrâhîm (Aleyhisselâm) zamanında yaşamıştır. Hattâ onunla haccetmiş, duâsını almıştır.

Rivâyete göre Zülkarneyn (Aleyhisselâm), teyzeoğlu Hızır (Aleyhisselâm)'a ordusunda kumandanlık vazifesi verdi. Kâfirlerle savaştı. Ye'cûc ve Me'cûc kavmine karşı bakır ve demir karışımı bir sed yaptı. Allâh-u Teâlâ'nın dînini, tevhîd akîdesini yaydı; insanlara hakkı ve hakîkati tebliğ etti.

Medîne-i Münevvere ile Şam arasında "Dûmçetü'l-Cendel" denilen yerde vefât etti. Mekke civârında "Tihâme" dağlarına defnedildi.

Kurtubî'nin tefsîrinde rivâyet edildiğine göre yeryüzünün tamamına sâdece dört kişi hâkim olabilmiştir. Bunların ikisi mü'min, ikisi kâfirdir. Mü'min olanlar; Zülkarneyn (Aleyhisselâm) ile Süleyman (Aleyhisselâm) kâfir olanlar ise; Nemrûd ve Buhtunnasr'dır. Hükmünü bütün dünyâya icrâ edecek beşinci bir şahıs da bu ümmetten olacaktır. O da Hazreti Mehdî'dir. (Kurtubî,

Tefsîr , XI, 47-48)

Hazret-i Ali (RadıyallâhuAnh), Zülkarneyn (Aleyhisselâm)'ın

yeryüzünün doğularına ve batılarına ulaşmaya nasıl güç yetirebildiği sorulunca şu cevâbı vermiştir: "Bulutlar boyun eğdirilir, lâzım olan her şey emrine verilir, nûrlar ona açılır da gece ile gündüz kendisi için müsâvî olurdu." (İbn-i İshâk, Sîret , s. 185)

Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem), Mekke'de yaşamış olan eski kavimlerin başından geçen ibretli hâdiseleri anlatırken, Yahûdîler ve İranlılar geçmiş ümmetlerin hikâyelerini kendilerine göre anlatmaya başladılar. Medîne'de, âhîrzaman peygamberinin kendi içlerinden çıkacağına inanan Yahûdîler vardı. Bunlar, Mekkeli müşriklere: "Orada bir peygamber çıkmış, eğer o hakîkî bir peygamberse kendisine Ashâb-ı Kehf, Zülkarneyn (Aleyhisselâm) ve rûhun mâhiyeti hakkında mâlumat sorun! Şâyet Ashâb-ı Kehf ile Zülkarneyn (Aleyhisselâm) için tam, rûhun mâhiyeti hakkında da kısmen cevap verirse, hakîkaten peygamberdir; kendisine tâbî olun! Fakat o, bu üç şeyden haber veremezse, yalancısıdır!" dediler.

Mekkeli müşrikler de Peygamber Efendimiz'e (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e gelerek:

"Ashâb-ı Kehf ve doğu ile batıya sefer yapan Zülkarneyn (Aleyhisselâm) kimdir? Rûhun mâhiyeti nedir?" diye sordular.

Bunun üzerine Kehf Sûresi nâzil oldu. Bu sûrede Zülkarneyn (Aleyhisselâm)'dan bahisle şöyle buyruldu: "Bir de Sana Zülkarneyn'den suâl ediyorlar. De ki: "Size O'nun haberlerinden bir kısmını nakledeceğim." Gerçekten Biz, O'nu yeryüzünde iktidar sâhibi kıldık ve O'na, ulaşmak istediği her şeyi elde etmenin bir yolunu verdik." (Kehf: 83-84)

Zülkarneyn (Aleyhisselâm)'ın Mühim Vasıfları

1. Allâh-u Teâlâ Zülkarneyn (Aleyhisselâm)'a güç verdi. O da doğuya ve batıya seferlerde bulundu, Sedd-i Zülkarneyn'i yaptı. Bu sed, bakırla karıştırılmış demirden idi.

2. Bulutlar ve başka vâsıtalar Zülkarneyn (Aleyhisselâm)'ın emrinde idi.

3. Kendisine ilim ve kudret verildi. Böylece müstesnâ bir tasarruf ve hâkimiyet sâhibi oldu.

4. O'na beyaz ve siyah sancak ihsân edildi. Gündüz giderken, siyah sancağı arkasına koyunca, ardını karanlık basıyordu. Böylelikle gelen düşman, kendisini bulamıyor ve yolunu kaybediyordu. Karanlıklar içinde kalarak mağlûb oluyordu. Geceleyin ise, beyaz sancağı önüne alıyor, kendisi ve askerleri için gündüz gibi bir aydınlık teşekkül ediyor ve düşmana karşı büyük zaferler kazanıyordu.

5. Zülkarneyn (*Aleyhisselâm*) âdil, tebaasına karşı merhametli bir hükümdardı. Fethettiği bölgelerdeki insanlara: "Aranızda suçsuz olanlar için endişeye mahal yok, iyilik yapanlar bunun karşılığını görür." diyerek, gösterdiği merhamet, müsâmaha ve anlayışla insanların gönlünde taht kurardı. İnsanlığın hayrına olan her şeyi severdi.

6. Hırsına mağlup bir insan değildi. İnsanlar sed yapması için kendisine mâlî yardımda bulunmayı teklif ettiklerinde: "Allâh ihsanda bulunduğu şeylerle beni sizden müstağnî kılmıştır. Siz bana bizzat çalışarak beden kuvvetinizle yardım edin." demişti.

7. Cömert bir kimseydi. Diğer hükümdarlar gibi servet peşinde koşmazdı. İkrâmı bol, affetmeyi seven, hilm ve şefkat sâhibi bir hükümdardı.

8. Tevâzû sâhibi, vakur ve hikmet ehli bir kimseydi. Esas gâyesi insanlığa hizmet ve mazlumlara adâlet götürmektir. O servetin, hükümdarların refâhı için değil, halka hizmet için olduğunu düşünürdü.

Tevhîde Dâvet Seferleri

Zülkarneyn (*Aleyhisselâm*), memleketinin sınırlarını genişletip devletini güçlendirdi. Allâh-u Teâlâ'nın emir ve nehiyelerini dünyâyâ tebliğ etmeye başladı. Mü'minlerden meydana gelen ordusu ile ilk önce batıya yürüdü. Her yerde kâfirleri tevhd akîdesine dâvet etti. Batının son noktasına kadar ilerledi. Artık karalar bitmiş, engin denizlerin kıyılarına ulaşmıştı. Güneş, sanki kara bir çamur pınarına batıyor gibiydi. Orada kâfir bir kavme rastladı. Onların bir kısmı îmân etti. Îmân etmeyenlerle harb ederek hepsini mağlûb etti. Sonunda onlar da tevbe edip topluca tevhd akîdesini kabûl ettiler. Âyet-i kerîmede bu durum şöyle anlatılır:

"O da (batıya doğru) bir yol tuttu. Nihayet güne-

şin battığı yere vardığı zaman güneşi, (sanki) kara bir balçıkta batıyor buldu. Orada bir kavme rastladı. Biz ona dedik ki: "Ey Zülkarneyn! Onları ister cezâlandırırın, istersen onlar hakkında iyi davranırsın." (Kehf: 85-86)

"O da demişti ki: "Kim haksızlık ederse muhakkak ona azâb ederiz; sonra Rabbine geri döndürülür, O da onu görülmemiş bir azâb ile cezâlandırır. Fakat her kim de îmân edip sâlih ameller yaparsa buna da mükâfat olarak en güzel âkıbet vardır ve ona emrimizden kolay, güzel ve yumuşak sözler söyleriz." (Kehf: 87-88)

Böylece Zülkarneyn (*Aleyhisselâm*), insanları dâimâ îmânâ dâvet etti. Kendisine tâbî olanlar kurtuluşa erdiler, îmân etmeyenler cezâlarını gördüler.

Zülkarneyn (*Aleyhisselâm*), batıdan sonra doğuya sefer yaptı. Güneşin doğduğu yere vardı. Âyette şöyle buyrulur: "Sonra yine bir yol tuttu. Güneşin doğduğu yere varınca, onun, kendilerini sıcaktan koruyacak bir siper nasîb etmediğimiz bir halk üzerine doğduğunu gördü. İşte Hz. Zülkarneyn, böyle yüksek bir hükümdarlığa sâhip idi. Onun yanında ne var ne yoksa Biz hepsini ihâta etmiştik, biliyorduk." (el-Kehf, 89-91)

Zülkarneyn (*Aleyhisselâm*)'ın, arka arkaya ülkeler fet-hederek doğu tarafına ilerlediği, nihâyet medenî yaşayışın sona erdiği, ibtidâî (çıplak, evsiz barksız) şekilde yaşayan insanların bulunduğu en uzak bir doğuya ulaştığı anlaşılıyor.

Buranın insanları, güneş vurunca mağaralara veya denize girerlerdi. Ancak güneşin şiddetli sıcağı geçince ihtiyaçlarını karşılamak üzere mağaralarından dışarı çıkarlar, geçimlerini temin için çalışırlardı. Zülkarneyn (*Aleyhisselâm*) onları da hak dîne dâvet etti.

Daha sonra kuzeye sefer yaptı. Yabancı dille konuşan bir kavim vardı. Tercüman vâsıtası ile konuşuyorlardı. Allâh-u Teâlâ buyurur:

"Sonra yine bir yol tuttu. Nihâyet iki dağ arasına ulaştığında onların önünde, hemen hiçbir söz anlamayan bir kavim buldu." (Kehf: 92-93)

Karşılaştığı bu insanlar Hz. Zülkarneyn'e Ye'cûc ve Me'cûc isimli yaratıkların kendilerini rahatsız ettiklerinden şikâyet ettiler. O'ndan kendilerini bu zararlı yaratıklardan koruyacak bir set yapmasını istediler. Bunun üzerine "Sedd-i Zülkarneyn" yapıldı.

MUTLU OLMAK İÇİN MEVCUDU “KABULLENMEK”

Problemler karşısında birilerini suçlamak çözüm değildir. Ne kendinizi, ne eşinizi!.. Bu sadece mutsuzluk hissini artırır. Kişi kendini suçlayarak depresyona girer. Eşini ve çocuklarını suçlayınca da herkes perişan olur. Mutluluk; barışık olmaktadır. Barışık olmak ise dost olmayı gerektirir. Kendinizle, çevrenizle ve Rabbinizle...

Psikiyatrist Hamdi KALYONCU
www.hamdikalyoncu.com

Mutlu olmanın bir kuralı da, değiştirebileceklerini değiştirme çabası yanında değiştiremeyeceklerini kabullenme olgunluğu gösterebilmektir.

Yetenekleriniz ve imkanlarınız sınırlı ise, daha iyisine ulaşmak için kendinize güveniniz yoksa ya da çaba göstermek istemiyorsanız, kolayına kaçıyorsunuz demektir.

O zaman geriye bir tek şey kalıyor: **“Kabullenmek!”**

Sizin için en iyisi elinizdekini olduğu gibi kabullenmek ve ses çıkarmamaktır.

Mevcudu olduğu gibi kabullenmenizi kolaylaştıracak düşünceler şunlar olabilir:

1- İlkel insanlar gibi “ya toptan kabul ya da toptan reddetmek” zorunda değilsiniz.

Olgun biri gibi davranın. Şartlarınızın iyi yönlerini düşünerek mutlu olmaya çalışın.

2- Sıkıntılı olan sadece siz değilsiniz. Bakmayın başkalarının hava attığına; et-

rafınızdaki pek çok kimse de sizin gibi! İdare ediyorlar, ama farklı görünmeye çalışıyorlar işte!

3- Kendinizden hiç mi şikayetçi değilsiniz?! Buna rağmen kendi kendinizle yaşayıp gidiyorsunuz. Onu da kendiniz gibi kabul edin ve yaşayıp gidin.

4- Ona karşı negatif duygularınızı dizginleyin!. Başınızın belası olarak görmenin size yararı yok.

Kendinizi suçlamanız da yersiz. “Ne günahım vardı ki karşıma çıktık!” demeniz, sadece mutsuzluğunuzu artırır. Olumsuz duygular, olumsuz davranışlara sebep olur. İyi yönlerini düşünmeye başladığınızda, bu sizin davranışlarınıza da yansır. Böylece etrafınıza pozitif enerji yayarsınız. Aranızdaki mesafe azalır, eşiniz ve çocuklarınız size yaklaşır.

5- Dedektif gibi araştırmaktan vazgeçin. Gerçeklerden çok, yalanların sizi rahatlatacağını düşündürmeyin. Yoksa karşınızdaki size daha çok yalan söyler;

siz de bunu hisseder, mutsuz olursunuz.

6- Kendisi anlatmadıkça eşinizin dertlerini merak edip üzerine gitmeyin. Anlatmak istemeyişini size karşı bir tavır olarak da yorumlamayın.

Zorlar ve ona akıl vermeye kalkışırsanız, derdinin üstünde, bir de size kızgınlık duymaya başlar.

Japon kadınlar, eşlerini sıkıntılı gördüklerinde; "Yemek mi, banyo mu, yatmak mı istersin!" diye sorarlarmış. Siz de bunu düşünün.

7- Erkeğin eve gelirken planlamadığı iki şeyin; "dayak" ve "ilişki" olduğunu bilin. Bunlardan hangisinin olacağı, ona değil size bağlı. Belirleyici olan sizin tavırlarınız olacaktır.

Neyi tercih ediyorsanız ona göre davranın; seçim sizin!

8- Erkeğinizi değiştirmeye uğraşmayın. Hoşunuza gitmeyen şeyleri zamana bırakın.

Evlendirken karşınızdaki delikanlının hayatınızın erkeği olduğunu sanmış olabilirsiniz.

Onun, evlenmeden önceki kişilikte olmadığını fark ettiğinizde, mevcut haliyle kabul edip edemeyeceğinize karar verin.

Yeterli görürseniz sorun yok. Değilse de, büyük ihtimalle değiştiremeyeceğinizi bilin. En azından kısa zamanda değişmeyecek. Sabretmeniz gerekebilir.

Değiştirmeye çalışacağınıza, birlikteliğiniz süresince ondan istifade etmeniz en iyisi olacağını bilin; rahat edin.

9- Evinizin penceresinden baktığınız dünya ile, eşinizin iş hayatında karşı karşıya olduğu dünya aynı değildir.

Bunun için onu anlamakta zorluk çekebilirsiniz. Kendinizi fazla zorlamayın. Hayat anlamadan da yaşanabilir!

Hatta, "hayatı anlamadan ya da umursamadan yaşayanlar daha rahattır" denebilir "Mutluluk" için bazı şeyleri bilmek yetmez. Şartlar iyi olsa da, insanı olumsuzluğa götüren şeylerden uzak durmayı da başarabilmek gerekir.

"Evlilikte mutluluk" için uzak durulması gereken şeyler nelerdir?

1- Gereksiz konulara ve işlere karışmaktan uzak olmak

Kadınlar evlendiklerinde kendilerini yuvanın sahibi olarak görürler. Bunun için her konuyla ilgilenme ihtiyacı duyabilirler.

Bazen, eşinin ailesi ve yakınları tarafından tam

anlamıyla kabul görmediğini hissetmesi ile her işe karışmak ve fikir serdetmek durumunda kalabilir. Bu ise yanlış anlamalara ve sıkıntılı değerlendirmelere yol açabilir.

Özellikle evliliğin ilk zamanlarında temkinli olmakta ve daha çok gözlemci konumunda bulunmakta yarar vardır. Gerekli gereksiz her işe karışmak ve söz söylemek, sonraki yıllara da yansiyacak şekilde sizi üzüntülere yol açabilir.

2- Kaybetme korkusundan uzak

Eşleri tarafından terk edilme ya da gözden düşme anlamında "kaybetme korkusu" yeni evli bayanlarda sık rastlanan bir durumdur.

Evlendikten sonra, hatta evlenmeden önce ilgi duyduğu birini kaybetme korkusu!. Bu korku bazen ölümle bağlantılı olarak görülebileceği gibi, erkeğin ilgisinin azalması ya da ayrılma endişesi tarzında da ortaya çıkabilir.

3- Terk edilme endişesinden uzak

Lezzetleri ortadan kaldıran önemli bir duygu da gelecek endişesidir. İnsanlar gelecek kaygısı ile, içinde buldukları güzellikleri göremez. Özellikle kadınlar evlilikte birtakım sorumlulukların da etkisi ile, gelecek endişesine kendilerini kolay kaptırırlar.

"Ya beni sevmese!"

"Gözden düşersem!"

"Başkasına ilgi duyarsa!" gibi "eş"le ilgili kaygıların yanında,

"Ya şöyle olmazsa, ya durumumuz kötüye gidersen!" tarzında düşünceler de gelecek endişesi oluşturur.

Halbuki geleceğe yönelik kuşku taşımak, bir anlamda kendi kendinin falcılığını yapmak demektir ki, herhangi bir mantığı yoktur. Hiçbir falcı kendi falına bakmaz, çünkü, yaptığı şeyin saçma olduğunu bilir.

Halbuki sürekli kuşku duymak, gereksiz yere sorgulayıcı davranışlar sergilemeye sebeptir olur ki, işte o zaman korktuğunuz başınıza gelebilir. Çünkü, kimse sürekli tedirgin olan birinin yanında huzurlu olamaz.

Bu nedenle, kuşku duygusunun bizâtihi kendisinin zararlı olacağı bilinmelidir.

Aslında, "gözden düşeceksem, beni sevmeyecek biri için niye gözyaşı dökeyim ki!" demek gerekir.

Bir kadın için en aşağılayıcı durum, kendisini istemeyen bir erkeğin yanında zorla, ısrarla kalma-

ya çalışmaktır. Bitecekse bitecektir. Önemli olan, "her şeye rağmen birlikte olmak" değil, onurlu bir birliktelik yaşamaktır.

4- Aldıklarını azımsamaktan uzak

İnsanlar birbirinden "teşekkür" duymaktan hoşlanırlar. Eşler de böyledir. Aldığımız şey az da olsa, bundan dolayı memnuniyet belirtmek karşı tarafı vermeye teşvik eder. Tersine ise kişiyi verdiği için pişman eder, hasis davranmasına sebep olur. Verdikleri karşısında teşekkür görmeyen birinin vermeye şevki kalmaz.

Cimrilik eğilimi karşısında kadınların tepkili tutumları cimriliği daha da artırmaya sebep olabilir.

Sürekli sitemle karşılanan ve verdikleri azımsanan bir erkeğin daha fazla vermesini beklemek hayaldir.

"Vermeye mecbursun!" tarzı çıkışlar ise, daha da gönülsüz eder. Hatta inatlaştırır.

Halbuki erkekler kendilerine teşekkür edilmesinden hoşlanırlar. Hele teşekkür eden bir kadınsa! Buna kadınca davranışlar da eklendiğinde erkeğin verdiklerini gözü görmez olur.

5- Aciz görünmekten uzak

Erkekler çevrelerindeki aciz kadınlara karşı "yardım etme" duygusu hissederler. Ancak eşlerinin

aciz görünmesinden hiç hoşlanmazlar.

Güçsüz görünmek, evli kadının aleyhine sonuçlar ortaya çıkarır.

Bunun yerine, gerektiğinde kendi kendine yetebilecek bir görüntü vermek, duyulacak saygıyı artırdığı gibi, değerli görülmeyi de sağlayabilir.

Bunun için, sürekli şikayet eden, kendi kendine bir iş görmesi mümkün olamayan, her işte gerekli gereksiz kocasına müracaat eden kadın görüntüsünden kaçınmak, mutluluğa yakın bir kadın olmak için şarttır.

6- Somurtmaktan uzak

Suratsızlık herkeste kötü! Somurtkan kadın cazip gelmez.

Evlilik ortamında mutluluk ciddiyetle değil, gerektiğinde şakalarla, oyunlarla, esprilerle gelir.

Mutluluk rahatlamayı gerektirir. Ciddiyet, somurtma, rahatlamaya uygun düşmez.

Ailede otoriteyi temsil eden baba olduğundan, kadının şakacı olmaması için bir sebep yoktur. Bu, erkeğin gereksiz ciddiyetini de yumuşatır.

Kamera yerleştirdiyseniz, insanların yüzde kaçının katılarak güldüğünü görebilirsiniz ki! Yuvada hakim hava nasılsa orada yaşayan ve yetişen insanların da psikolojisi o yönde gelişir.

Aile bireyleri arasında sıcak duygular hakim olduğu ölçüde mutluluk gelir. Bunda da öncelikli kadınlar etkili olabilir.

7- Eşinizi, kendinizi ve Yaratıcıyı suçlamaktan uzak

Problemler karşısında birilerini suçlamak çözüm değildir. Ne kendinizi, ne eşini..!

Bu sadece mutsuzluk hissini artırır. Kişi kendini suçlayarak depresyona girer. Eşini ve çocuklarını suçlayınca da herkes perişan olur.

Şansını, talihini suçlu görmek ise akıllı bir yol değildir.

Eğer kendinizi şanssız biri olarak görüyorsanız, işinizi asla şansa bırakmamalısınız! Yapmanız gerekeni doğru yerde ve doğru zamanda yapmaya gayret ederseniz problem kalmayabilir.

Yaratıcıya sitem edip, küsmek ise şeytanın oyununa gelmektir.

Suçlamanın şiddeti oranında çözümler elden gider, çözümsüzlük ortaya çıkar.

Mutluluk; barışık olmaktır.

Barışık olmak ise dost olmayı gerektirir. Kendinizle, çevrenizle ve Rabbinizle...

DİL GELİŞİMİ

“Din ve dil iki kutsalımdır benim.”

Çocuğun en önemli özelliği çok soru sormasıdır. Çocuğun öğrenmeye en hazır olduğu an, aslında soru sorduğu andır. Onun için çocuğun sorusuna, o konuyla ilgili başka kavramları da ilave ederek cevap vermek, onun düş gücünü pekiştirmeye, zekâsını işletmeye, kelime dağarcığını zenginleştirerek dil gelişimine yardımcı olacaktır. Ancak bu çok sabırlı olmayı gerektirir.

Şerife TORTOP
guliruhzarim@hotmail.com

Dil, insanların birbiriyle anlaşılmasını sağlayan semboller kümesidir. İnsanlar arasındaki ilişkiler onunla gelişir ve güçlenir. Dilin küçük birimi olan her bir kelime o toplumun kültürünün en güzel ifadesidir. Dolayısıyla dil, beşer tarihinde her zaman oldukça büyük, önemli bir yer edinmiştir.

Viyana'lı dil filozofu Ludwig Wittgenstein "dilimin sınırları, dünyanın sınırlarıdır" demiştir. Milli şairimiz Mehmet Akif de "din ve dil iki kutsalımdır benim" diyerek dilin ictimâî önemine dikkat çekmiştir.

“Dilimiz Kültürümüzdür”

Dilimiz bizim öz değerimizdir. Bugün kullanımdan silinen unutulmuş bir kelime, ne yazık ki beraberinde kelimelerin değerini de unutturmaktadır. Mesela, kültürümüzün bir özelliği olan

vefakârlığın “vefa” kelimesiyle beraber unutulmaya yüz tutması gibi. Dile gelen her darbe aslında düşünceye gelmektedir. Dolayısıyla dilimizin yıpratılması ve zayıflatılmasıyla, düşüncemiz fukaralaşmakta ve sınırlanmaktadır.

Toplumumuzda neyi nasıl diyeceğini bilemeyen ama aydın geçinmeyi de ihmal etmeyen insanların sayısı hayli kabarık: “Gül” diyeceğine “diken” diyen, “güzel” diyeceğine, “çirkin” diyebilen konuşma özürülere aydın demek mümkün müdür?

Konuşmak bir gönül alışveriştir. Bir araya gelip muhabbet ederken birbirimizin kalp ve gönül aynalarına mesaj sunduğumuz farkında olmalıyız.

İnsanlığın önderi Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) dile önem verir, yetişkinlerin dil hatalarına büyük öfke gösterirdi.

Öz değerimiz olan dilimizi sahiplenmek zorundayız. Bunun için de öncelikle çocuklarımızın dil gelişimine çok

özen göstermemiz gerekmektedir. Çocuğun erken yürümesinde, konuşmasında annenin müdahalesinin bir fayda getirmediği ama dil gelişiminin daha çok annenin gayretiyle ilgili olduğu artık kabul edilen bir gerçektir.

Bir Araştırma

Hollanda'da dört yaş çocukları üzerinde bir araştırma yapılır. Dil ve zihinsel gelişimde Türk çocuklarının çok geri kaldıkları tesbit edilir. Bunun sebebini ortaya çıkarmak için Türk anneleriyle bir toplantı düzenlenir.

Toplantının neticesinde anneler şu itirafta bulunurlar:

"Biz çocuklarımızla çok konuşmayız."

Çocuğun Sorularını Cevaplandırmak

Bu çağdaki çocuğun en önemli özelliği çok soru sormasıdır. Çocuğun öğrenmeye en hazır olduğu an, aslında soru sorduğu andır. Onun için çocuğun sorusuna, o konuyla ilgili başka kavramları da ilave ederek cevap vermek, onun düş gücünü pekiştirmeye, zekâsını işletmeye, kelime dağarcığını zenginleştirerek dil gelişimine yardımcı olacaktır. Ancak bu, çok sabırlı olmayı gerektirir.

Burada çocuğun sorularını cevaplamakla ilgili bir örnek verelim ve iki ayrı anne davranışını inceleyelim.

Mutfakta buzdolabını temizleyen anne yere bir buz parçası düşürür. Çocuğu gelerek eline buz parçasını alır ve sormaya başlar.

Çocuk: *Anne bu buzdan neden su akıyor?*

Anne: Erimeye başlamış da ondan

Çocuk: *Buzdolabında iken neden erimiyor?*

Anne: Buzdolabı soğuk tuttuğu için.

Çocuk: *Buzdolabını soğuk yapan nedir?*

Anne: Buzdolabını motoru soğuk tutar

Çocuk: *Motoru bozulursa ne olur?*

Anne: Buzdolabı ısınır, yemekler de bozulur.

Çocuk: *Yemekler nasıl bozulur?*

Anne: Mikroptan

Çocuk: *Mikrop nedir?*

Anne: Çekilir misin başımdan.

Çocuk: *Ama anne mikrop dediğin ney?*

Anne: Git başımdan diyorum sana...

Şimdi de aynı olay karşısında çocuğun gelişiminde soru-cevabın önemini bilen bir annenin tutumunu izleyelim.

Çocuk: *Anne bu buzdan niçin su akıyor?*

Anne: Buzlukta donma derecesindeki soğuklukta duran buz, dışarıya çıkınca ısınmaya başlar ve erir.

Çocuk: *Buzdolabını böyle soğuk yapan ne?*

Anne: Buzdolabının bir motoru var. O çalışınca buzdolabı soğur. Biz de yemeklerimizi buzdolabında muhafaza ederek bozulmasını önlemiş oluruz.

Çocuk: *Buzdolabına koymazsak yemeklerimiz bozulur mu?*

Anne: Evet... Çünkü mikrop diye gözle görülmeyecek kadar küçük canlılar vardır. Onlar havada uçarlar, açıkta kalmış, beklemiş yemeklerin üzerine konarlar. Biz de o mikroplu yemeği yersek hasta oluruz. Ama bu mikrop denen canlılar soğuğu sevmezler. Buzdolabına konulmuş yemeklerimiz böylece onlardan korunmuş olurlar....

(Unutmamalıyız ki çocuğumuzla sürdüreceğimiz günlük bu tür konuşmalar, onun için hayatın en mühim dersleri olacaktır.)

Çocuğun dil gelişimine katkıda bulunacak bazı bilmece ve tekerleme örnekleri;

"Nar tanesi, nur tanesi İslâm'ın bir tanesi" (Kâbe)

"Allah'tan korkmaz cennetten çıkmaz" (Çocuk)

"Bir dalda beş meyve ikisi gün görür, üçü görmez" (Namaz)

"Benim bir mumum var, gündüz yanar, gece söner." (Güneş)

"Balıdan tatlı, zehirden acı iyilik yapana duacı" (Dil)

"Avuç avuç inciler, ışık verir geceler." (Yıldızlar)

"Mantosu yeşil, entarisi kırmızı, düğmesi siyah bunu bilin bu kimin kızı" (Karpuz)

Evvel zaman içinde,

Kalbur saman içinde,

Bir birim,

Gölgede kilim,

Kilimde bir kız,

Ağzında sakız,

Gözleri boncuk boncuk,

Gül dalından bir tomurcuk...

Bu kıza Güllü derler,

Her tarafta ünlü derler.

Şu dala kartal konmuş,

Dal tartar, kartal kalkar,

Kartal kalkar, dal tartar.

Gökyüzünde yıldızlar,

Yeryüzünde hafızlar.

Altın Silsile

Bir önceki sayının devamı...

HÂCE ABDÜLHÂLIK GUCDÜVÂNÎ

(Kaddesellâhu Sırruh)

Bir gün bir derviş geldi ve Abdülhâlik Gucdüvânî hazretlerinin huzurunda dedi ki:

- Şayet Allah (Celle Celâluhu) cennetle cehennem arasında benim için tercih hakkı tanırsa, ben cehennemi tercih ederim. Çünkü ömrüm boyunca nefsin arzusuna muhâlefet ettim. Bu durumda, Cennet nefsin muradıdır, Cehennem ise Hakk'ın muradı...

Abdülhâlik Gucdüvânî (Kuddise Sırrûhu) bu sözü derhal reddetti ve:

- Kulun tercihle ne işi var? Her nereye gitmemizi emretseler oraya gideriz. Nerede bulunma emrini verseler orada bulunuruz. Kulluk ve itaat budur, dervişlik de budur. Zira nefse uyup uymamak konusunda çoğu zaman akıl yanılabilir. Bunun en güzel ölçüsü, Hakk'ın emrettiğini yapmak, nehyettiğinden kaçmaktır.

O derviş bir zaman sonra şöyle sordu:

- Sâlikin yoluna şeytan karışır mı?

Abdülhâlik Gucdüvânî hazretleri şöyle cevap verdi:

- Nefsi, mutmainne mertebesine varmayan bir sâlik öfkeye düşünce şeytan onun yoluna karışır, işini allakbullak eder. Lakin kişi nefsi mutmainne derecesine çıkmış ise o kimsede öfke bulunmaz. Gadabın yerini gayret alır. Her ne zaman gayret etse şeytan ondan kaçır. Gayret ise; Allah'a ve Rasûlüne uymakta sebat, muhaliflerine karşı ise celâdettir. Ancak şu var ki, gadapla gayret birbirine karıştırılmamalıdır. **Çünkü gadap nefsanîdir. Gayret ise Rabbânîdir...**

Abdülhâlik Gucdüvânî hazretlerinin âhiret âlemine göç etmesi yaklaşınca, kendisine bağlı dört büyük halîfesi olan Arif Rivgerî, Ahmet Sıddık, Evliya Kebir ve Şeyh Süleyman Germinî'yi davet ve irşad makamına liyâkatle tebşir etmişlerdir.

Hicri 575 (1180) yılında Gucdüvânî'da vefât eden Abdülhâlik Gucdüvânî hazretlerinin, mânevî oğlu Evliyâ-yı Kebir için yazdığı bir vasiyeti vardır ki, Nakşî an'anesinde hikmet ve marifet açısından çok önemli bir yer tutar. Onun, oğlunun şahsında bütün ilim ve irfan ehline yaptığı vasiyeti şöyledir:

"Ey Oğlum, sana vasiyetim şudur ki! Bütün

hallerinde ilim, edeb ve takva üzere olasın! Selef-i Sâlih'in eserlerini oku, onların yolundan yürü. Ehli Sünnet ve'l-Cemaat çizgisinden ayrılma! Fıkıh ve hadis öğren, sofi geçinen cahillerden uzak dur. Şöhret peşinde koşma, zira şöhret âfettir, tehlikelidir! Makam ve mevki-lerde de gözün olmasın, bu Kadılık ve müftülük gibi övülen bir makam da olsa meyletme. Hemen her halinle insanlardan biri gibi yaşa. Namazını her zaman cemaatle kılmaya gayret et. Mahkeme ilamlarına adını yazdırma, kimseyle mahkemelik olma! Kimseye kefil olma. Halkın vasiyetlerine de karışma. Ehli bid'atle ve dünyâyâ düşkün kimselerle arkadaşlık etme!

Padişah ve devlet adamlarıyla düşüp kalkma! Henüz tüyü bitmemiş oğlanlarla, na-mahrem kadınlarla oturma, sözünü bilmeyen avamdan kimselerle ülfet etme! Güzel sesleri ve hoş nağmeleri dinlemeğe fazla kapılma, zira onun çoğu ruhu karartır, kalbi öldürür! Az ye, az konuş, az uyu. Halka karışıp gaflete dalmaktan aslandan kaçır gibi kaç. Daima kendi yalnızlığıyla Hak ile beraber ol! Helal yemeye çok gayret et ve şüpheli şeyleri terk et. Nefsin hakkında iktidar sahibi oluncaya kadar evlenme ki, dünyaya bağlanıp o uğurda dinini yele vermeyesin.

Çok gülmekten, özellikle de kaha-kahayla gülmekten sakın, zira bu kalbi öldürür. Herkese şefkat nazariyle bak ve hiç kimseyi hor, hakir görme! Dış görüntünü süslemeye fazla önem verme, çünkü dışın mamurluğu iç âlemin harap olmasındandır. Kimseyle münâkaşa etme! Kimseden bir şey isteme ve kimseye kendin için hizmet teklif etme!

Bu yolun büyüklerine malınla, canınla hizmet et. Sakın ola Onların işlerini red ve inkâr kalkışmayasın! Onları inkâr eden ve kınayanlar asla felah bulamazlar. Dünyaya ve dünya ehline meyletme. Daima gönlün mahzun, gözün yaşlı, amelin halis olsun. Elbisen sade, yoldaşın derviş, sermayen ilim olsun. Evin mescid, Allâh-u

Teâlâ hazretleri dostun olsun!"

Abdülhâlık Gucdüvânî hazretleri Hızır (*Aleyhisselam*) ile arkadaş olmaları hasebiyle, tarikati aliyede huc-cet ve usûl olarak bazı esaslar va'zetmiştir ki, bun-lar Nakşibendîliğin temel prensiplerini oluşturur. Bu prensiplerin esası "Kalpten mâsivâyı atmak ve onu dâimâ Allâh-u Teâlâ ile meşgûl hâle getirmek" dir.

Hâce hazretlerinin ortaya koyduğu Farsça kelimeler-den meydana gelen bu "On bir Temel Düstûr" dan kısaca söz edelim:

1 - Hûş der dem:

Her alınan-verilen nefeste uyanıklık.

"Hûş" akıl demektir. "Dem" in manası ise nefestir. Akıl sahibi sâlike gerektir ki, alıp verdiği hiçbir nefes-te gaflet etmez. Her zaman ve her haliyle yüce Rab-bin huzurunda olduğunu unutmaz. Ancak nefeslerini gaflet içinde alıp vermekten muhafaza eden kimsenin kalbi, Allah ile huzur halinde olabilir. Nefes alıp verir-ken kalbin Allah ile huzurda olması demek, nefesleri Allah'a itaatle ihya etmektir.

Şâh-ı Nakşibend hazretleri şöyle buyurdu:

"Bizim yolumuzda terakkînin temeli nefes üzerindedir. Bunun için nefesin giriş ve çıkışına çok dikkat etmelidir. Öyle ki; iki nefes arasında-ki boşluklarda dahi gaflete düşmemelidir."

Ubeydullah-ı Ahrar Hazretleri de şöyle buyurmuş-lardır: "Bu yolda nefesi muhafaza etmek mühim tu-tulmuştur. Hatta nefesini koruyamayanlara yolunu şa-şırmış gözüyle bakılır."

Şeyh Necmeddin Kübrâ hazretleri "Fevâihu'l-Cemâl" isimli eserinde, nefesin sırrıyla alakalı olarak demiştir ki: "Allâh-u Teâlâ'nın Zâtına delalet eden ismi "he" harfinden ibaret olup başındaki "elif" ve "lam" harfleri tarif edatıdır, işte her nefeste bu harf (Allah lafzının sonundaki "he") ve isim cereyan eder. Sahibi ister farkında olsun ister olmasın. O şey ki için-de o isim cereyan etmez, hayata müstehak değildir. Şu halde bütün canlıların nefes alış ve verişleri, bilen ve bilmeyen için hep o isimledir. (Tüm canlılar nefes alıp-verirken, ister istemez "Hû" der. "Hû" ise Allah demektir.) Marifet yolcusuna düşen borç ise, bu in-celiği bilmek ve her nefeste Allah ile olarak huzuru elde tutmaktır. Şunu unutmamalıdır ki, Yüce Allah'ın insanların nefesleri sayısınca tecellileri vardır. Bir insan nefeslerine dikkat ederse Mevlâ Teâlâ'nın huzurunda olur ve bu tecellilerden de nasibini alır.

2 - Nazar ber kadem:

Gözün ayak ucuna bakarak yürümesi, fuzûli bakış-lardan sakınması.

Bunun sebebi, kalbi manadan uzaklaştırmamaktır. Çünkü sâlik ayakları ucuna bakarak yürümezse, gözü etrafa takılır gördüğü bir takım resimler, suretler na-zar yoluyla kalpte yer eder ki, bu da kalbi perdeler. İşin başında olan sâlikin nazarı bir yere takılırsa kalbini meşgul eder, tefrikaya vesveseye tutulur ve kalp zikir-den geri kalır. Kafa gözü nereye bakarsa kalp gözü de oraya akacağından, kalp perişanlığı hasil olur. Çünkü işin başında olan sâlik henüz kalbini koruyacak kadar kuvvet kazanmamıştır.

Nazar ber-kadem için, Ağyarın yüzüne bakmamak manası da verilmiştir. Zikirle, râbitayla murâkabeyle kalpler temizlenip berraklaşır. Adeta cilalanmış ayna gibi olur. Eğer yabancıнын yüzüne bakılırsa onların katı kalplerinin kasveti, sûi ahlâkı ve bozuk fikirleri sâlikin kalp aynasına akseder ve orayı kirletir.

Bu söz tevazu içinde olabilir. Çünkü tevazu sahibi olan kimseler ayaklarına bakarak yürürler. Gururlu, ki-birli burnu büyükler de, gözleri yukarda burunları ha-vada yürürler. Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) dahi yürürken sağa sola bakmaz, ayaklarının ucuna bakarak, sanki yokuş aşağı iniyormuşçasına hızlı yürürlerdi. Böylece Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)e ittiba edecek olan sâlik, Onun gibi yürümelidir.

Nazar ber-kadem sözü "âli himmet" olmayı da ifade eder. Şöyle ki: Hızlı bir şekilde hedefine ulaşmak iste-yen kimse süratle koşarken sadece ayağına, önüne ba-kar, sağa sola bakmaz, etrafla ilgilenmez. Bunun gibi himmeti, hedefi Allâh-u Teâlâ'ya ulaşmak olan bir sâlik, mâsivâdan alakasını keser ve Mevlâ Teâlâ'dan başkasına nazar etmez.

Nazar ber-kadem sözü ile alakalı olarak İmâm-ı Rabbânî müceddid-i Elfi Sâni bir mektubunda şöyle bu-yurdu: "Nazar ber-kademden maksat, bakışın ayağı aş-maması değildir. Göz ayağı aşmalı hatta geçmeli, ayak gözün arkasından gelmelidir. Şunu unutmamak lazım. Yüksek makamlara çıkış önce gözle olacak ki, ayak da onu takip edebilsin. Durum böyle olunca ayak gözün kestirdiği yere çıkacak, göz de daha yükseğe bakacak. Böylece ayak ona uyararak ilerlemiş olacak. Bu şekilde göz önce görecektir, ayak da oraya basacak ve yükseliş de böyle sürüp devam edecek." (295. Mektup)

(Mustafa Özşimşekler Hocafendi'nin Altın Silsile isimli eserinden alınmıştır)

Kötü Kokan Gül: SARIMSAK

Bileşiminde şekerler, vitaminler (A,B,C), kükürtlü bir uçucu yağ ve içerisinde bol olarak alil sülfür bulunan sarımsak bir vitamin deposudur. Binlerce yıldan beri hem doktorlar hem de halk tarafından hastalıklara karşı ilaç olarak kullanılmış, hatta eski efsanelere göre ölümün çaresi bile sarımsak da aranmıştır.

Yunus ERSİN
info@herbaltedavi.com

Arkeolojik kayıtlardan, tarihin ilk çağlarında Sümerler'in sarımsağı bildikleri ve ilaç olarak kullandıkları anlaşılırken, eski Mısırlılar'ın da sarımsağı yedikleri ve ilaç olarak kullandıkları belirtiliyor. Tarihi kayıtlardan, Gizek Piramidi'ni yaptıran Firavun Keops'un, (IV. Hanedan) inşaat sırasında işçilere bol miktarda yedirdiği sarımsağın, İsrailoğulları tarafından Mısır'dan Filistin'e getirildiği, oradan Anadolu ve İyonya'ya yayıldığı biliniyor. Nitekim âyeti kerimede şöyle buyruluyor: "Hani siz 'Ey Musa! Bir tek yemekle yetinemeyiz; bizim için Rabbin'e dua et de yerin bitirdiği şeylerden; sebzesinden, hıyarından, sarımsağından, mercimeğinden, soğanından bize çıkarırsın' dediniz. Musa (Aleyhisselâm) ise: 'Daha iyiyi daha kötü ile değiştirmek mi istiyorsunuz? O halde Mısır'ınin. Zira istedikleriniz sizin için

orada var' dedi." (Bakara: 61)

Haçlı seferleri sırasında ilk defa Fransa'ya getirilen ve bu şekilde Avrupa'nın öğrendiği sarımsak bugün dünyanın her tarafında yetişiyor.

Sarımsak Vitamin Deposudur

Sarımsağın bileşiminde şekerler, taminler (A,B,C), kükürtlü bir uçucu yağ ve içerisinde bol olarak alil sülfür bulunuyor. Sarımsağın özel kokusu ve tadı bundan ileri geliyor. Sarımsağın ihtiva ettiği yağ olan "Oleum Alicine" 1944 senesinde J Cavallito ve J. Bailey adlı iki bilim adamı tarafından keşfedilmiş. Bu yağın 1 miligramı, 15 OE penisilin'in aktivitesine eşit kıymetli bir devadır.

Uzmanlar, sarımsağın salgın hastalıkların yayılmasını engelleyen en önemli faktör olduğunu belirtiyor. Mikroplarla iç içe yaşayan kontrolsüz yiyecekleri tüketen, kanalizasyonların yollara aktığı gecekondu mahallelerinde yaşayan insanların salgın hastalıklarla karşılaşmamasının en büyük sebebi, sarımsak kullanmaları olarak gösteriliyor. Mikrobik hastalıklardan insanları koruyan

sarımsak, Avrupa'da en önemli ölüm sebebi olarak bilinen kanser ve damar hastalıklarına karşı da insanları koruyor. Bugün dünyada en fazla sarımsak yenen ülke olan Bulgaristan'da kanser ve damar sertliğinden ölenlerin sayısı, Avrupa'ya nazaran 6-7 misli daha düşüktür. Ayrıca İsveçli çocuklar, çocuk felcine karşı da koruduğu anlaşılan sarımsağı yiyerek okula gidiyorlar.

Ortaçağın büyük hekimlerinden Galientür ve Avru-
palıların "Avincen" adıyla tanıdıkları ünlü Türk hekim
İbni Sina'da pek çok hastalığa karşı sarımsağı ilaç ola-
rak yazardı.

Sarımsak, besin listelerinde birinci yerini yapısında bulunan manganez, silisyum, iyot, kükürt gibi maden-
sel tuzlara, sülfür bileşiklerine, sülfürlü şekere, alil ok-
sidi antibiyotiklere, bitkisel yağa ve daha burada saya-
madığımız kırkı aşkın yararlı maddeye borçludur.

Tedavide Sarımsak

Bir besin olarak kullandığımız sarımsak, binlerce yıldan beri hem doktorlar hem de halk tarafından hastalıklara karşı ilaç olarak kullanılmıştır. Eski Mı-
sırlılar döneminde sarımsağın önemi büyüktür. Hatta piramitlerin altında sarımsak resimlerine rastlanmıştır. Sarımsak II. Hipokrat zamanından beri ilaç olarak kul-
lanılmış, hatta eski efsanelere göre ölümün çaresi bile bu bitkide aranmıştır.

Orta Çağ'da hekimler bulaşıcı hastalıklardan korun-
mak için yüzlerine taktıkları maskeyi, sarımsak usaresi ile ıslatırlardı. II. Dünya Savaşı sırasında Rus askerleri-
ne, yaralandıkları zaman yaraların mikrop kapmaması için ezerek yaranın üzerine konmak üzere sarımsak dağıtılmıştır.

Bu kadar faydaları olan sarımsak üç ana organik madde grubu ihtiva eder. Bunlardan birincisi birleş-
minde kükürt bulunan uçucu yağ, ikincisi iyot bile-
şenleri, üçüncüsü ise organik silisyum asittir. Bugün sarımsakta 60'tan fazla kimyasal madde ve 21 çeşit antibiyotik keşfedilmiştir. Bunların en önemli özelliği hiçbir toksit etkilerinin olmayışı ve fazla alındıklarında da vücuda kesinlikle zarar vermemeleridir.

Amerikalı bilim adamlarının elde ettikleri son bulgulara göre, sarımsağın bazı kanser türlerini önlediği de keşfetil-
miştir. Çalışmalar sarımsaktaki antikanserojen maddenin sülfid yapıdaki moleküller olduğunu göstermiştir.

Sarımsağın Faydaları

- Antiseptik etkisi nedeniyle yaraların temizlenme-
sinde kullanılır.
- Kalbi besleyen damarları genişletir
- Kalp kaslarını kuvvetlendirir

- Kan basıncını ayarlar ve tansiyonu düşürür
- Kanı zehirleyen ve sirkülasyonu bozan maddeleri ortadan kaldırır

- Üst solunum yolları enfeksiyonlarına iyi gelir
- Tüberküloza karşı tedavi edici etkisi ispatlanmıştır.
- Kabızlığa, ishale ve mide bulantısına iyi gelir
- Karaciğer ve safra salgısını artırır
- Sindirimi düzenler
- İştah açar
- Sinirleri kuvvetlendirir
- Uykusuzluğu giderir
- Sarılığı tedavi eder
- Cinsel kudretsizliği önler
- Bağırsaklardaki parazitleri düşürür
- Sesi güzelleştirir
- Saç dökülmesini yavaşlatır
- Zor iyileşen yaralarda kullanılır
- Nasır, çıban ve siğil tedavisinde kullanılır
- İdrar söktürür ve idrar yollarında taş oluşmasını önler

- Bağırsakta kokuşma yapan bakterilerin gelişmesini önler
- Akut veya kronik kalın bağırsak nezlesini tedavi eder
- Boğaz iltihaplanmasında ve boğmaca hastalığında kullanılır

- Böcek sokmaları ve yılan sokmalarında kullanılır
- Kokusunu Engellemek için Sarımsağı Nasıl Yemeliyiz

Eski Yunanlıların "Pis Kokulu Gül" adını taktığı sa-
rımsağın kokusu gerçekten de çevredekileri rahatsız eder. Bu nedenle de birçok kişi, çok sevseler bile ken-
dilerini bu değerli besinden yoksun bırakırlar. Oysa kokusundan çekinerek bu mucize besinden yoksun kalmak çok yanlıştır. Sarımsak aşağıdaki şekillerde yendiği takdirde koku olayı da ortadan kalkmış olur:

- 1 – Sarımsağı çiğnemedi, küçük parçalar halinde yutun,
- 2 – Yemeklerinize doğramadan bol bol katın
- 3 – Fırında et yemekleri hazırlarken beş-altı diş sarımsağı yıkayın, kabuğuyla birlikte güvecin ya da tepsinin içine atın pişmiş sarımsak koku yapmaz.

Çiğ Sarımsağın Kokusundan Şöyle Kurtulabilirsiniz:

- 1 – Sarımsak yedikten sonra birkaç dal maydanoz yi-
yin.
- 2 – Bir çay kaşığı kuru kahve çiğneyin,
- 3 – Karanfil Çiğneyin,
- 4 - Kekik ya da nane gibi kokulu otlar çiğneyin.

GECE OKLARI (DUA)

Mustafa Ramazan BURSEVİ
bilgi@arifandergisi.com

Seyh İbrahim Dusûki'nin yakın müridlerinden iki tanesi, bazı erzaki tedarik için çarşıya gitmişler, alış veriş yapıyorlardı. Onların kıyafetlerinden, sakal ve cübelerinden rahatsız olan bazı kendini bilmezler, durup dururken, ortada hiç bir sebep yokken bu kemâl ehli müridlere sataştılar ve hır çıkardılar. Ortalığı velveleye vererek bir de kadiya şikâyet ettiler. Bu iki müridin kendilerine hakaret ettiğini ve saldırdığını iddia ettiler.

O beldenin kadısı tasavvuf ehline karşı son derece allerjisi olan, onlara hor bakan kendini beğenmiş bir kimse idi. Dervişleri dinlemeden, kendilerini savunmalarına bile fırsat vermeden haksız yere zindana atırarak işkence ettirdi. Üç gün, beş gün derken bu işin sonunun gelmeyeceğini anlayan dervişler, durumu mektupla üstadları Şeyh İbrahim Dusûki hazretlerine bildirdiler. Duâ ve himmetlerini istediler.

Şeyh İbrahim Dusûki (*Kuddise Sirruhu*) dervişlerinden gelen mektubu okuduktan sonra, bir müddet kibleye müteveccihen murakabeye daldı. Sonra başını kaldırdı ve eline kağıdı kalemi alıp kadiya hitaben şöyle bir mektup yazdı:

"Haber aldım ki, sahipsiz zannettiğin müridlerimi haksız yere zindanda tutup işkence ettiriyormuşsun. Derhal onları serbest bırakmanı istiyorum. Şunu iyi bil ki; huşû yaylarıyla atıldığında gece okları mutlaka hedefini bulur!.. Erler menzile ulaşmak için ellerini açar, göz kapakları yaşlarla dolarsa, yay çekilir ok da fırlatılırsa, işte o zaman zırh ile korunmak da faide vermez!"

Mektup o Zalim Kadı'nın eline geçince çok sinirlendi, o büyük Allah Dostuna hakaret içeren bir takım sözler söyledi. "Şu haddini bilmezlere bakın hele, bir de kalkmışlar mektup yazıyorlar" diyerek hisimla mektubu açtı ve okumaya başladı.

Zalim Kadı etrafındaki yakın adamlarının da du-

yacağı şekilde, alaylı ve küçümser bir ifade ile mektubu okurken, mektuptaki "yay çekilip, ok da fırlatıldığında" cümlesine gelince, mektubun içinden bir ok fırlayıp, Zalim Kadı'nın göğsüne saplandı. Kadı öylece kalakaldı... Nefes almak da zorlandı, hırlamaya başladı ve can çekişerek öldü.

Etrafındaki adamları ne kadar uğraştılsa da onu kurtaramadılar. Ama bu olay oradakiler için büyük bir ibret olmuştu. Kadı'nın bu başına gelen şeyin masum dervişleri zindanda attırmasından dolayı olduğunu anladılar. Ve hiç bir suçu olmayan dervişleri de derhal zindandan çıkarttılar.

EN DAYANIKLI KALE

Selçuklu Sultanı Aleaddin Keykubat batıya doğru ilerleyen Moğol tehlikesine karşı ülkenin önemli merkezlerine savunma kaleleri yaptırıyordu. Yapımı tamamlanan bu kalelerden birini, dönemin din alimi ve maneviyat büyüğü olan Sultanü'l-Ulema Muhammed Bahaüddin Veled (Mevlânâ'nın babası)na gösterip fikrini sordu. Sultan Bahaüddin Veled hazretleri gidip yapılan kaleyi gördü ve şöyle dedi:

- Kale gerçekten çok muhkem (sağlam) ve düşman saldırılarını göğüsleyecek güçte bina edilmiş. Lakin senin yönetimindeki mazlumların, ezilen insanların dua oklarına karşı herhangi bir tedbir aldın mı?! Bunun için seni koruyacak bir kale yaptırmayı düşünmüyor musun? Çünkü mazlumun dua oklarına karşı taştan, tuğladan yapılan kaleler dayanıklı değildir. Dua okları, değil senin yaptığın bu muhkem kale duvarlarını, yüz binlerce kale burcunu dahi deler geçer ve zalim memleketleri harabeye çevirir.

En iyisi sen, adalet ve iyilikten kale burçları yap. Hayırlı dua orduları oluşturmaya gayret et. Böylesi senin için bu surlardan daha emindir. Zira memleketin, hatta dünyanın güven ve huzuru bu ordularla sağlanır.

ZOR ZAMANDA YAPILAN YARDIM

Uzun yıllar süren İran- Irak Savaşı'nda kaybettiği kocasının kendisine bırakmış olduğu maddî imkanları, çoluk çocuğuyla çoktan yemiş bitirmişler ve yarı aç yarı tok vaziyette yaşar hale gelmişlerdi.

Kendisi hadi neyse de, üç tane yavrusu yokluk bilmiyor, acıktıklarında feryad-ü figan ediyorlardı.

Savaşın bıraktığı izler çok belirgindi. Kerkük'ün sokaklarında sefalet kol geziyordu. Herkes aç herkes sefil bir halde olduğu için, kimsenin kimseye yardım edecek durumu yoktu.

Üç yetimiyle yıkılmaya yüz tutmuş evinde yaşam savaşını veren kadın, harabeden farksız evinin camından yola doğru ümitsizce bakarken bir taksinin geldiğini gördü. Taksi durdu ve içinden bir yolcu indi. Müşteri getirdiğine göre demek taksi şoföründe az çok para olacaktı.

Bunu düşünen kadın, bütün cesaretini ve ümidini toplayarak evden çıktı ve taksiye doğru koşarak, arabasını hareket ettirmek üzere olan şoföre seslendi:

- Lütfen beni biraz dinler misin? Sakın beni dilenci zannetmeyin, üç çocuğumla üç gündür aç halde beklemekteyim. Bu gidişle namusumun lekelenmesinden bile korkmaya başladım, ne olur Allah rızası için yardım edin. Ben açlıktan ölmeye razıyım. Fakat çocuklarımın ağlayıp sızlamalarına tahammül edemiyorum...

Taksi şoförü, beklenmedik bir anda gelen bu yardım talebi karşısında çok şaşırılmıştı. Kendisi de zaten kıt kanaat geçiniyordu. Ama kadının da haline acımişti. "Yardım etsem mi, etmesem mi?" diye düşündü. Cebinde bir miktar parası vardı ama bu parayı, taksinin eskiyen lastiklerini değiştirmek için uzun süredir biriktiriyordu. Her akşam eve gittiğinde hanımı da onu bu konuda ikaz ediyor ve: "Bu kabak lastikleri ne zaman değiştireceksin? Bununla ne frenin tutar ne bir şey. Akşamları eve geç kalınca aklıma kötü şeyler geliyor, acaba bir kaza mı yaptırı diye... Ne olur bir an önce değiştir şu taksinin lastiklerini..."

Lastiklerin yenisini almak için parayı tamamlayamadığından, değiştiremiyordu. Şimdi karşısına Allah rızası için yardım isteyen muhtaç bir çocuklu kadın çıkmış ve kendisinden yardım ümid ediyordu. O an için nefis ve şeytan vesvese vermeye başladı. "Ne yardımı? Sen zaten zor geçinen birisin, yardım edecek durumda değilsin ki, bas gaza ve işine bak."

Fakat imanı ve vicdanı da: "Para işte böyle günler için lazım. Sen Allah rızası için yardım isteyen şu muhtaç kadını boş çevirme. Allah, Kendisi için yapılan yardımın karşılığını mutlaka verecektir."

Adam kısa bir mücadeleden sonra, nihayet nefisini

ve şeytanını yenip, cebindeki parayı kadına uzatarak: "Al bacım! Sen namusunla yaşa ve çoluk çocuğunu da aç koyma. Bu para bir müddet sizi idare eder sonra Allah Kerim."

Parayı verdikten sonra hemen gaza basıp oradan uzaklaştı. Sadece kadının yürekten gelen duasını duyabildi. "Allah senden razı olsun. Sen benim ihtiyacı mı giderdin, Allah da senin ihtiyacını gidersin!"

Bu dua gün boyunca kulaklarında çınladı ve bu duaya hep "Amin" dedi.

Akşam eve gelince hanımı yine aynı şekilde kocasına sordu:

- Bu gün de lastikleri değiştirmemişsin. Be adam ne zaman bu kabak lastikleri değiştireceksin? Her gün yüreğim ağzımda bekliyorum seni

Adam hanımını üzmemek için gayri ihtiyari cevap verdi:

- Bir lastikçiyle anlaştım ve sipariş verdim. Yeni lastikler gelince bana haber edecek.

Hanımını böyle bir cevapla geçiştirmişti ama bu geçiştirme ne zamana kadar devam edecekti. Bu sefer hanımı "hala lastikçiden haber gelemedi mi?" diye sorup duruyordu. Adam bu sorulardan da daralmıştı. İşte yine eve gidiyordu ve bu akşam hanımı yine soracaktı, "**ona ne diyeceğim**" ne cevap vereceğim, diye düşünerek eve geldi. Hanımı sevinçle kendisine yazılı bir kağıt uzattı ve dedi ki:

- Bugün lastikçi geldi ve şu adresi verdi. Sonra 'eşin yarın bana gelsin lastiklerini değiştireceğim' deyip gitti. Al bu adresi de, yarın mutlaka lastikçiye uğra.

Adam durumu belli etmedi ama bu olayın mantıklı izahını da yapamadı. Çünkü böyle bir lastikçi ile konuşup sipariş filan vermemişti. "Hele bir sabah olsun, durum neymiş öğreniriz" diyerek merakla sabahı bekledi.

Ertesi gün ilk işi o kâğıttaki adrese gitmek oldu. Ama lastikçiyi hayatında ilk defa görüyordu ve buraya da hiç gelmemişti. Elindeki kâğıdı lastikçiye uzattı. Uzattı ama "bu kağıt neyin nesi" derse, ne cevap verecekti.

Lastikçi, kağıdı alıp ona baktı ve "Demek o kimse sensin öyle mi?" diyerek boynuna sarıldı ve hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Sonra da şöyle devam etti:

- Tam üç gündür Peygamber Efendimiz (Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem) rüyama giriyor ve bana: "Şu adresteki şoförün lastiklerini değiştir, benim şefaatime nail ol" buyuruyor.

Allah için söyleyemisin? Sen ne türlü bir iyilik ettin, nasıl bir hayır dua aldın ki, Resûlullah Aleyhisselâtu Vesselâm üç gündür ikaz edip, lastiğini değiştirmem için beni vazifelendiriyor?

“ALLAH’ım! Ümmetin suskunluğunu Sana şikâyet ediyorum!

Ben ki kocamış bir yaşlıyım. Kurumuş iki elim, ne kalem tutuyor ne de silah!

Sesimle yeri inletecek güçte bir hatip de değilim!

Ben ki saçları ağarmış, ömrünün son demlerinde, türlü hastalıkların yıktığı ve üzerinde zamanın belalarının estiği biriyim!

Tek isteğim; benim gibi, Müslümanların zaaf ve acizden müteessir olanların yazmasıdır!

Siz ey Müslümanlar! Suskun ve aciz, helak olmuş ölüler!..

Hâlâ kalpleriniz sızlamıyor mu, başımıza gelen bu acı felaketler karşısında?

Bir halk yok mu? Hiç mi kimse yok, ALLAH için ve ümmetin namusu için kızacak?

Şerefli direnişçilerken, bizleri katil teröristler olarak ilan edenlere karşı duracak!

Bu ümmet utanmaz mı, şerefi çiğnenirken? Siyonist katilleri ve uluslararası işbirlikçilerini görmezden gelirken!.. Omuzlarımıza el verecek ve gözyaşlarımızı silecek bir bakış!..

Bu ümmetin kurumları, sivil güçleri, partileri, teşkilatları ve bâriz şahsiyetleri, ALLAH için kızmaz mı!? Tümünü birden sokaklara dökülüp, bizim için dua etmeye: “Ey Rabbimiz! Gücümüzü topla, zaafımızı gider ve mü’min kullarına yardım et!” diye çağıramaz mı!? Buna da mı gücünüz yetmiyor!?

Yakında bizim büyük ölümlerimizi duyacaksınız, o zaman alınlarımızda şu yazılacak: “Bizler direndik! İleri atıldık ve kaçmadık!”

Ve bizimle birlikte çocuklarımız, kadınlarımız, yaşlılarımız ve gençlerimiz ölecek!

Onları, bu suspus ve bön (şaşkın) ümmete yakıt yapacağız! Bizden, teslim olmamızı ve beyaz bayrak dikmemizi beklemeyin!

Çünkü biz, bunu yapsak da öleceğimizi biliyoruz. Bırakın savaşçı onuruyla ölelim! Dilerseniz bizimle olun, elinizden geldiğince, öcümüzü sizden her biri boynuna taksın! Dilerseniz bize acıyarak ölümümüzü izleyin! Temennimiz, ALLAH’ın, emaneti savsaklayan herkesten kısas almasıdır!

Umarız bizim aleyhimize olmazsınız! ALLAH aşkına, bari aleyhimize olmayın, ey ümmetin liderleri, ey ümmetin halkları!..

“ALLAH’ım! Sana şikâyette bulunuyorum... Sana şikâyette bulunuyorum..

Gücümün azlığını, imkânımın yetersizliğini ve insanlara karşı zaafımı Sana şikâyet ediyorum.

Sen mustaz’afların Rabbisin... Sen bizim Rabbimizsin... Bizi kime bırakıyorsun?... Bize cehennem olacak uzaklara mı? Veya düşmana mı?

ALLAH’ım! Akıtılan kanlar, dokunulan ırzlar, çiğnenen hürmetler, yetim bırakılan çocuklar, oğlunu yitirmiş anneler, dul kalmış kadınlar, yıkılmış evler ve ifsad edilmiş ekinler aşkına sana şikâyette bulunuyorum.

Sana şikâyette bulunuyorum! Gücümüz dağıldı... Birliğimiz bozuldu... Yollarımız ayrıldı...

Halkımızın zaafını ve ümmetimizin bize yardım edip, düşmanı yenmedeki acizini sana şikâyet ediyoruz...”